

Kul Boy Đẹp Gái

Contents

Kul Boy Đẹp Gái	1
1. Chương 1- Ước Nguyện Của Cha- Nguồn Của Mọi Rắc Rối	2
2. Chương 2- Đi Học	3
3. Chương 3- Đi Học P2	7
4. Chương 4- Bạn Mới	9
5. Chương 5-	13
6. Chương 6 - Buổi Gặp Mặt- Có Phải Là Định Mệnh	19
7. Chương 7 - Rắc Rối Mới	22
8. Chương 8 - Rắc Rối Mới 2	26
9. Chương 9- Mối Quan Hệ Khó Đoán	31
10. Chương 10- Quá Khứ	34
11. Chương 11- Bộ Mặt Thật_ Lừa Dối	38
12. Chương 12 - Cánh Cửa Sự Thật - Quá Khứ Hé Mở	42
13. Chương 13	48
14. Chương 14 - Em Yêu Anh	51
15. Chương 15 _ Hy Sinh. Nỗi Đau Thâm Lặng	56
16. Chương 16 - Eyes...	61
17. Chương 17 - Kế Hoạch Kết Hôn, Lưng Chùng Hạnh Phúc	66
18. Chương 18 - Hoàn	71

Kul Boy Đẹp Gái

Giới thiệu

Khi em nghĩ về anh, em không thể không mỉm cười, em biết rằng bằng cách nào đó, anh đã làm cho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kul-boy-dep-gai>

1. Chương 1- Ước Nguyện Của Cha- Nguồn Của Mọi Rắc Rối

“Nguyệt Băng Băng – khi đó chỉ là một cô bé 6 tuổi. Cô nhóc nắm tay cha đi dạo trong vườn. Bỗng..

- Băng Nhi à, con có yêu cha không?

- Có chứ ạ , iu nhất trên đời nuôn !

- Vậy, con có thể giúp cha một điều không ?

- Được tứ ạ. Chỉ cần cha thích con sẽ nài

- Cha.. đã luôn mong con là con trai thì hay biết mấy... lúc đó, cha sẽ không phải ngại ngần gì giao toàn bộ công ty, khách sạn, tài sản của cha cho con, để ta có thể tự do đeo đuổi dương cầm, có thể khoe con trai ta cho dòng họ.... Con hiểu những gì ta nói chứ ?

Băng Băng gật gật đầu. Mặc dù chắc chắn rằng đầu óc non nớt của mình sẽ chẳng hiểu gì

- Ừm.. cha muốn con tiếp tục ước mơ của cha... Thi vào Đại Học Viện Âm Nhạc Hacene... với thân phận... con trai ta..nối tiếp con đường của ta đang dang dở...con có thể thực hiện được không...? Băng nhi

- Vâng! Con hứa , móc ngoéo nún ná. Cha à, cười lên đi !! dzống con nà Hiiiiiii

- Hahahaha, được rồi, móc ngoéo nhé, con hứa với cha rồi đây.”

.....

Giật mình, Băng Băng bật dậy, người nhể nhại mồ hôi. Vợ lấy chiếc đồng hồ, Băng Băng vén mái tóc :

- 3 giờ sáng... Còn sớm quá...

Băng Băng bước xuống giường đi vào phòng tắm. Ngâm mình trong sữa ấm, Băng Băng, nhắm mắt, miệng khẽ run lên :

- Cha...

Tắm xong, cô thay đồ, một bộ đồng phục nam. Cô giấu lại mình trong gương, thân hình chuẩn người mẫu 1m76 hơi mảnh mai của cô khá hợp với bộ đồ nam, chỉ cần nó rộng một chút là ổn.

Cô ra khỏi phòng và đi vòng trên hành lang. Căn biệt thự tối om, chỉ lấp ló những ánh nến mờ mờ. Đã lâu lắm rồi, căn biệt thự rộng lớn này đã vắng hẳn tiếng cười. Nguyệt Băng Băng- Chủ nhân của căn biệt thự. Cô không bao giờ thuê người, quản gia hay bất cứ ai. Vì nơi này chỉ có 1 người xứng đáng bước vào : Cha cô. Ông đã mất từ khi Băng Băng chỉ mới 7 tuổi, để cô một mình lớn lên trong căn nhà này. Dần dần, nụ cười trên môi cô tắt hẳn, Có cười thì cũng chỉ là những nụ cười vô hồn. Những áp lực vì công việc kinh doanh cha cô để lại đè nặng trên vai cô. Cô lao đầu vào kiếm tiền, làm quần quật như một cỗ máy, luyện dương cầm hần đêm...chỉ để thực hiện lời hứa khi xưa.

Băng Băng bước vào trong căn phòng lớn ở đại sảnh, căn phòng với lối thiết kế phong cách cổ điển, bụi bặm và màu xám tro là chủ đạo. Ở giữa căn phòng, chiếc đàn dương cầm đen bóng đã bám bụi nằm im lặng. Đây là nơi mà cha cô dạy cô học đàn. Băng Băng nhẹ nhàng ấn lên từng phím một

“ ting..ting..”

- Âm thanh vẫn tốt – Băng Băng khẽ nói. Hôm nào cô cũng vào đây, vẫn những hành động ấy lặp đi lặp lại mãi. Cô áp mặt lên bàn phím, cười nhẹ :

-

- Cha, con sắp bắt đầu thực hiện lời hứa của con rồi đây. Hôm nay là ngày con chính thức bước vào Học viện Hacene, cha có vui không ?

Băng Băng ngược lên và ra khỏi phòng:

- Con nhớ cha lắm...Cha ...

Khoác cặp lên vai, Băng Băng đi về phía chiếc BMW mui trần trước cửa, nhìn lại chiếc đồng hồ, Băng Băng gật gù :

- 5 giờ 30, còn một tiếng để chỉnh mái tóc và đến trường. Hừm..

Khẽ nhúng vai, Băng Băng phóng nhanh ra đường. Giờ này vẫn còn rất ít người nên Băng Băng tha hồ phóng hết tốc lực.

“ két ét ttttttttttt”

Chiếc BMW phanh gấp trước một salon 5 sao. Vừa mới bước vào, bà chủ tiệm đã hốt hải chạy lại cúi gập người :

- Kính chào cô chủ. Xin hỏi cô chủ tới đây vì việc chi ạ

- Làm cho ta kiểu tóc nam, gọn gàng vào. Tôi cho cô 5 phút thôi đấy. Nhanh và NGAY LẬP TỨC !!! – Băng Băng trừng mắt, ánh mắt sắc lạnh đến rợn người.

- Vâng..vâng..ạ. Mời cô ngồi...

.....

Đúng 5 phút sau thì bà chủ tiệm cũng cắt xong. Băng Băng chau mày nhìn vào gương rồi đứng lên :

- Tạm ổn. Tôi sẽ tăng lương cho cô.

Xong, Băng Băng đẩy cửa chạy ra xe và phóng đi mất, để lại bà chủ tiệm tị ngịp, ngất tại chỗ vì đau tim.

“ Két ét ttttttttt”

Phanh gấp lần 2 (pánh xe: huhu, tha cho em, em đã làm gì nên tội mà chị cứ pắt em chà mặt xún đất thế, phỏng mắt dzòì TT) (B.Băng: căm ngay nếu như mi chưa mún ta chọc thủng lốp xe) (pánh xe: aaa, tha cko em, em im :x)

Từ ghế lái, một chàng thanh niên với dáng người mảnh khảnh đi ra, ngược nhìn lên chiếc bảng tên trường pự chẳng (mỗi cả cổ qớ)

- Đại Học Viện Âm Nhạc HACENE. – Băng Băng nói thầm trong miệng. Cô khẽ nhét mép:

- Được rồi, đi học thôi !

2. Chương 2- Đi Học

Băng Băng lại ngồi vào xe, lái đến khu Parking của trường. Đúng là toàn con nhà giàu, nhìn một loạt toàn những loại xe hàng hiệu : Lexus, BMW, Limo,... Băng Băng chỉnh quần áo, mái tóc rồi ra khỏi xe.

“ Xì xầm, xì xầm”

- Nhìn pảnh chứ mài

- ờ, cũng đẹp

- tao thấy chuẩn hot boy zùi đóa

- xì đẹp khỉ, nhìn ẻo lả chết đi được

-

-

Đi chưa được chục bước thì cô bắt đầu cảm thấy bực bội vì những lời bàn tán từ khi cô chạm cái chân xinh đẹp của mình vào khoảng sân trường:

“ Bộ nhìn khác người lắm hả”

Liếc xéo cả lũ “hàng chợ”, cô nhếch mép khi thấy một đám con gái nhìn mình chòng chọc. Thấy ánh mắt Băng Băng nhìn mình, nhỏ đầu đàn giặc mình, mặt đỏ ửng lên nhưng vẫn chống nạnh “làm giá” :

- Tên kia, liếc gì hả ? Đẹp nên dòm à. Hay là thấy tôi nhìn cậu, tưởng tôi thích nên hướng ánh mắt đưa tình ? Muốn cua tôi sao ? đâu có dễ. Hứ !

- Nãy giờ tôi đã nói gì với cô chưa nhỉ. Tự kỉ? Bị điên? Cô thuộc loại nào vậy? – Băng Băng cười mỉa mai, ánh mắt sắc lạnh như ngàn mũi kim đâm vào người.

- Cậu...

- Hừ - Băng Băng liếm môi – CHƯA ĐÁNH ĐÃ KHAI.

Nói xong cô nhúng vai rồi thông dong lướt qua đám con gái, để lại một cục tức và dấu chấm hỏi to đùng cho nhỏ đầu đàn (tội nghiệp)

- Haixxx, không ngờ ngôi trường danh giá này mà cũng có những lũ đáng xấu hổ như cô ta. Hơi thất vọng.

- Băng Băng lắc đầu, đang định gõ cửa phòng hiệu trưởng thì :

- Cháu tới rồi. –Ông hiệu trưởng từ đầu lộ mặt ra, lại còn đứng ngay bên cạnh cô nữa chứ. – Vào đi, rồi ta nói chuyện.

Băng Băng không nói gì đi thẳng vô trong rồi ngồi lên hàn ghế sofa :

- Tới nhận lớp, không phải uống trà nói chuyện.

- Chà chà, đừng làm ông sợ chứ. Ta chỉ muốn hỏi cha mẹ cháu thế nào thôi mà... Ày dà, sau khi cha cháu lấy vợ, nó đi biệt tích, không ngờ lại có được cậu con trai tài giỏi như vậy. Ông thấy mừng đấy.

- ...Liên quan gì tới ông, chuyện gia đình tôi, không cần ông quan tâm. Với lại, tôi là gì với ông mà cháu với chả chút Đùng vòng vo, lớp tôi ở đâu ?

- Được rồi được rồi. Cháu học lớp 10A1 V.I.P. Lầu 2, phòng 17 dãy A.

Nghe tới đó, Băng Băng đứng bật dậy ra khỏi phòng

“ RẦM”

Còn lại một mình, hiệu trưởng thở dài :

- Liên quan gì tới ông sao...Tất nhiên là có rồi... vì ông... là ông nội cháu mà

.....

“ Reeeeeeng Reeeeeengggggggg”

Băng Băng đứng trước cửa lớp, đeo headphone vào, cô dút tay vô túi, đứng đợi pà cô giáo.

“I often close my eyes

And I can see you smile

You reach out for my hand

And I’m woken from my dream

Although your heart is mine

It’s hollow inside

I never had your love

And I never will

And every night

I lie awake

Thinking maybe you love me
 Like I've always loved you
 But how can you love me
 Like I loved you when
 You can't even look me straight in my eyes
 I've never felt this way
 To be so in love
 To have someone there
 Yet feel so alone
 Aren't you supposed to be
 The one to wipe my tears
 The one to say that you would never leave
 The waters calm and still
 My reflection is there
 I see you holding me
 But then you disappear
 All that is left of you
 Is a memory
 On that only, exists in my dreams
 I don't know what hurts you
 But I can feel it too
 And it just hurts so much
 To know that I can't do a thing
 And deep down in my heart
 Somehow I just know
 That no matter what
 I'll always love you So why am I still here in the rain... (Yiruma- Piano >3<)=" ">

<>

<>- Nè, em là học sinh mới à

<>- (không phản ứng) – Băng Băng vẫn chăm chú nghe bài nhạc.

<>- Nè em gì đó ơ

<>- (sự im lặng đáng sợ)

<>Pà cô bắt đầu thấy bức mình, giật lấy cái headphone và hét lớn vào tai Băng Băng :

<>- EM CÓ NGHE TÔI NÓI GÌ KHÔNG ĐẤY. EM ! LÀ ! HỌC ! SINH ! MỚI ! ĐÚNG ! KHÔNG ! (woa, gan hùm !)

<>Băng Băng trợn tròn mắt nhìn bà cô lùn hơn mình 2 cái đầu, ánh mắt tức giận tột cùng :

<>- Cô là cái thá gì mà dám hét vào tai tôi, cô CHÁM SỐNG rồi phải không, NẮM LÙN chết tiệt !!!

<>Bà cô điên hờn đứng như trời chồng. Giật phăng chiếc headphone của mình lại, Băng Băng trừng mắt :

<>- Còn không mau vào lớp, hay bà muốn tôi đá bà vào ?

<>Bà cô luống cuống mở cửa vào lớp, vẻ mặt hơi tái xanh nhưng bà vẫn giữ giọng nghiêm nghị, gõ rầm cây thước lên bàn, bà nói lớn :

<>- Cả lớp trật tự !!!

<>Im thinh thích...

<>- Tốt, hôm nay chúng ta có học sinh mới chuyển đến, cả lớp cho tràn pháo tay nào

<>“ bốp bốp bốp bốp “

<> Băng Băng bước vào nhìn toàn thể lớp, nói cụt lủn :

<>- Nguyệt Băng Phong. Mong giúp đỡ. – Xong, Phong bay thẳng xuống cái bàn cuối cùng cạnh cửa sổ và ngồi xuống.

<> Mấy chục con mắt của cả lớp nhìn Phong như một sinh vật lạ (mắt chữ A miệng chữ O)

<> “ giới thiệu đỉnh thật “

<>(từ nay Pun gọi Băng Băng là Phong, cô = cậu nha ! vì Păng nhi nhà ta giả dzai dzùi mùa ~^o^~)

<> Pà cô cũng không dám nói gì hơn. Bắt đầu luôn bài giảng. Mấy cái thanh nhạc, âm điệu, hợp xướng gì đó đối với Phong bé như con kiến. Những cái đó cậu đã được dạy từ cái thuở còn tập pò kia. Đeo headphone lên, Phong gục đầu lên bàn, mắt hướng ra cửa sổ và ... ngủ ==”

<>“ RẦM “

<>Cánh cửa phòng bật mở (cửa : gẫy lun roài, mở gì nữa), 1 tên hót (dog) boy đi vào. Không thưa không rằng, hấn đi xuống cuối dãy, ai cũng phải cúi gầm mặt xuống vì sợ. Hấn cười nửa miệng khi thấy Phong ngồi vào 2 cái bàn độc quyền của hấn.

<>- Tên kia

<>- (đang nge nhạc, xin đừng làm phiền J)

<>- tên kia !!!

<>- Nói nhiều quá còn ghế ngoài không ngồi thì biến chỗ khác !

<>- ...hừ- hấn bắt măn ngồi xuống. Tự nhiên lại thấy lạ, mọi khi là hấn đã đá phăng kẻ nào dám ngồi chỗ của hấn, nhưng chả hiểu thế nào mà lại đồng ý nhường ½ chỗ cho người không hề quen. Càng nghĩ hấn càng thấy buồn cười, thế là ngồi tự kỉ như mới trốn trại, ha hả một mình. Hấn cảm thấy tò mò về cái tên ngồi cạnh mình lắm rồi, gác chéo chân lên bàn, hấn gọi lớn :

<>- Này, ta tên Hải Tân Triệt, còn mi tên gì ?

<>- ...không khiến mi giới thiệu

<>- Vậy thôi, nhưng mi tên gì ?

<>-Nguyệt Băng Phong. Ngủ, piên ! – lại 1 câu cụt lủn từ chú Phong

<>Không nói thêm, Triệt cũng gục mặt lên bàn ngủ, thầm cười :

<>

<>- Nguyệt Băng Phong, mi đang xem thường ta quá đấy. Xem ra người khá là thú vị đấy...

3. Chương 3- Đi Học P2

“Reeeeeeeengggggggg”

- Được rồi cả lớp, tiết 2 này chúng ta sẽ xuống phòng thực hành. Các em mang theo sách giáo khoa và tập chép nhạc theo cô. Nhanh lên nào, chúng ta chỉ có 5 phút chuyển tiết thôi .

- Way, dậy đi, ngủ nữa đạp xuống đất giờ, Phong, Băng Phong !! – Triệt ghé sát mặt lên mái tóc đen hung hung màu nâu đồng của Phong đang mả hét inh lên. Phong chau mày ngẩng mạnh đầu

“ CỐP”

- Ái, đau quá ! cái mũi của con, tên kia, mi là đầu đá chắc, ta đã nhân từ gọi mi dậy mà còn dám dả thương ta, đau chết được.

- Ai nhờ mi gọi ta dậy, tên phiền phức – Phong cười mỉa, lấy sách xong, Phong bỏ đi một mạch, không quên đạp lên cái tay xinh xắn của Triệt một cái rõ đau :

- AAAAAAAAAAAAAA ! Chết tôi rồi !!! Tên kia, ĐỨNG LẠI ĐÓ CHO TAO !!!!

- Ngu sao đứng lại, tên điên – Phong nói thảm trong miệng....

Triệt ôm tay lồm cồm ngồi dậy, xoa xoa tay một chút, hấn ra khỏi lớp. Đi đằng sau lưng Phong, hấn lại cười mỉm một mình, chả hiểu thế nào nữa. Đưa tay lên quệt mũi, hấn bắt giác nhớ cái lúc gọi Phong dậy, ghé sát mặt lên mái tóc đen hung hung màu nâu đồng của Phong, hấn thấy một mùi hương thoang thoảng, hình như là... hương hoa Kadapul (Đây là loài hoa vô giá vì hương thơm của nó thực sự khác thường và êm dịu. Không giống như các loại hoa khác mà bạn có thể dễ dàng mua ở hầu hết các trang trại hoa và cửa hàng, loài hoa này chỉ kéo dài trong vài giờ và chỉ nở hoa vào ban đêm, lúc bạn có thể cảm nhận mùi thơm hấp dẫn của nó. Trước khi hoàng hôn bắt đầu, nó bắt đầu héo đi.Loài hoa này cũng tồn tại ở Nhật Bản nơi mà tên gọi của nó là “Sắc đẹp dưới ánh trăng.”)

Càng nghĩ tới, Triệt càng thấy đầu óc mình quay mòng mòng, rất nhiều suy nghĩ cứ lộn vờn trong đầu hấn, dzòng dzèo đến rồi như cuộn len. Băng Phong vẫn bước đằng trước, nói vọng xuống :

- Tên kia, đừng có nói chuyện một mình nữa đi, tâm thần thì vào trại đi, làm bầm mũi điếc cả tai.

- Dì chứ, mi có mắt đằng sau à ? này giờ ta nói “âu” có ra tiếng, sao mi nghe được. ?

- Haizzzz – Phong nhúng vai rồi im luôn.

.....

- Đây là tiết thực hành dương cầm đầu tiên của các em, mong các em làm cho tốt. Các em chú ý, chúng ta có 3 tiết thực hành hôm nay. Tiết đầu cô sẽ khảo sát từng em, bạn nào giỏi 1 nhóm, khá 1 nhóm. Tiết 2 các em sẽ được giao bài và tập hết tiết, các bạn giỏi sẽ giúp cô kèm những bạn khá, tiết cuối trả bài ! rõ hết rồi chứ ?

- Rõ !!! – cả lớp la lên. Nhưng vẫn không kém những tiếng than thở :

- Gì chứ ? một tiết để tập á ?

- Siu hơn chắc

- Các học viện này thiệt là..

-

-

Vào tiết, bà cô gọi từng người lên chiếc đàn dương cầm lớn nhất trong căn phòng- chiếc đàn dành riêng cho giáo viên. Lớp 10A1 V.I.P chỉ có vồn vẹn 20 người kiểm tra cũng nhanh hơn.

Từng bản nhạc vang lên. Đôi khi có pài đánh còn vấp, quên lời, sai nhịp,.. khiến Phong đang thưởng thức cứ bị mất hứng giữa chừng. Triệt nhìn Phong đang nhắm mắt chăm chú nghe mà giống người mất hồn

“ Mi mắt dài thiết...cứ như con gái...Ê ơ... mình bị làm sao thế nhỏ, trời ơi là trời, Hải Tân Triệt, mày lên cơn hả, hay GAY luôn rồi” – Triệt vừa ngồi ngẫm nghĩ vừa “ liên hoàn tát “ vào mặt của mình

“ đau quá, chắc cũng đủ để tỉnh. U hu, cái mặt của con”

- Điền – Phong lại nói câu cụt lủn

- Cậu...nói ai... - chưa nói xong, pà cô đã nhảy vào hòng Triệt ngồi :

- Tiếp theo, Nguyệt Băng Phong !

Phong đứng phắc dậy, tiến về phía cây đàn, pà cô giặc mình run cầm cập

- Đừng có như vậy chứ cô. Xin chỉ giáo ^^!

- À...ừm...- Vẫn còn run

Phong mỉm cười rồi bắt đầu đặt tay lên bàn phím đàn. Bản nhạc “ My dad”. (mọi người, bài này Pun tự chế, đừng ai lên mạng tìm, hông có way ra đập Pun chắc chít >^<)=“ âm=“ thanh=“ du=“ dương=“ nhẹ=“ nhàng,=“ có=“ khúc=“ lại=“ vang=“ cao=“ lên,=“ dâng=“ trào=“ bao=“ nhiêu=“ cảm=“ xúc=“ khác=“ thường,=“ hạnh=“ phúc,=“ đau=“ khổ,=“ buồn=“ bã,=“ nhớ=“ nhưng,..=“ mọi=“ thứ=“ đều=“ quyen=“ vào=“ trong=“ bản=“ nhạc.=“ cả=“ lớp=“ ai=“ cũng=“ đơ=“ người=“ lắng=“ nghe,=“ cả=“ bà=“ cô=“ cũng=“ đắm=“ chìm=“ vào=“ nó,=“ và=“ cả=“ triệt=“ cũng=“ không=“ khỏi=“ bàng=“ hoàng.=“ bài=“ nhạc=“ này=“ như=“ kể=“ lại=“ toàn=“ bộ=“ câu=“ truyện,=“ tình=“ yêu=“ của=“ người=“ cha=“ đối=“ với=“ con=“ mình,=“ một=“ tình=“ yêu=“ thiêng=“ liêng=“ không=“ thể=“ thoát=“ ra=“ thành=“ lời.=“ chỉ=“ có=“ âm=“ nhạc...chuyên=“ cảm=“ xúc....phong=“ dùng=“ bản=“ nhạc=“ với=“ đoạn=“ ngắn=“ nhỏ=“ kéo=“ dài,=“ sâu=“ lắng..=“ rồi=“ tắt=“ hẳn.=“ căn=“ phòng=“ im=“ lặng=“ đến=“ lạ,=“ không=“ một=“ tiếng=“ động...=“ bà=“ cô=“ ngỡ=“ ngàng=“ giặc=“ mình=“ lắp=“ bắp=“ nói=“ :=“>

<>- A, ừm... Tốt lắm, em tiếp theo...

<>Mọi người tỉnh giấc sau một chuyến du hành đến thế giới “ màu hồng”

<>- Tuyệt lắm, Phong... - Triệt gọi với nhưng Phong chạy nhanh qua và tông cửa ra ngoài. Hấn tính đuổi theo nhưng :

<>- Hải Tân Triệt, lên đi em ! – pà cô gọi ==”

<>- Triệt bắt đắc dĩ bước lên và đánh rất qua loa. Thực ra cậu đánh rất hay nhưng vì bây giờ trong tâm chí cậu đang nghĩ những thứ vớ vẩn, cậu không thể nào tập trung được.

<>- Anh Triệt bị gì thế

<>- Cố lên đi anh ui

<>- Anh Triệt, thể hiện tài năng đi anh !!

<>- Anh Triệt iu qí sao vậy

<>-

<>Bọn con gái không ngừng nói linh tinh nhăng cuội càng làm hấn phát bực.

<>Xong bản nhạc, Triệt chạy nhanh ra ngoài mặc cho bọn con gái í ới gọi hấn. Đi lòng vòng, vẫn không tìm thấy Phong, hấn chau mày trở về lớp

<>“ ReeEEEEengggg”

<>Tiếng chuông vang kết thúc tiết 2. Vừa vào tiết 3, Triệt liên tục là đối tượng của lũ con gái. Bà cô ngăn mãi vẫn không được. Lúc đầu, hấn vẫn còn lo cho Phong, 10 phút sau là nhớ gái roài. Một lũ bu lại chỗ cậu tít ta tít tít :

<>- Anh Triệt chịu nay đi chơi với em à nha

<>- Với em nữa nhá

<>- Không, đi zới em đây nà

<>- Em em em em eem....

<>-

<>Triệt nhếch mép tự cao :

<>- Được thôi, Tối nay Triệt đẹp trai sẽ chọn một trong các em làm bồ đi chơi zới anh

<>- Ai vậy ạ ? – Bọn con gái hét to

<>- Còn phải coi đã – hấn bịt cái lỗ tai tội nghiệp lại

<>- Triệt ! Anh là bạn trai em mà ! – một con nhỏ đây ra bay zô nhần nhỏ

<>- Đó là chuyện hôm qua – Triệt cười khẩy

<>- Anh... Đồ ...

<>Triệt quăng xấp tiền cho nhỏ :

<>- Cầm lấy và đi đi

<>- Anh... anh xem thường tôi, nhớ mặt anh đấy ! – nhỏ quay gót bỏ đi, lưỡng lự một hồi, nhỏ lại trở về lượm hết tiền (Ồ hay o_o)

<>- Nhớ mặt anh đấy – nhỏ phụng pụ ôm tiền đi.

<>- Hahahahahaha, tôi sẽ nhớ, pái pai hahahaha – Triệt cười lớn

<>Thế là nguyên một tiết, cả bọn xùm lại nói tứ thứ chuyện tình tứ : 1 nam 10 nữ ==”. 8 đứa con trai ngồi bên trên ngựa tay ngựa chân nhưng không dám làm gì.

<> Còn riêng Phong, cậu chạy nhanh qua khỏi dãy hàng lang, chạy về phía chiếc ghế đá nằm khuất dưới những hàng cây dưới sân, ngã người lên ghế, cậu thở hổn hển, mắt nhắm nghiền lại.... Từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng nõn, ánh nắng đùa giỡn chiếu nhẹ lên chúng, lấp lánh, đẹp nhưng lại được buồn... Phong nghiêng chắc rằng, thốt lên trong miệng từng tiếng khó nhọc, giống...những tiếng nấc... :

<>- Cha...cha...con...nhớ cha...con nhớ cha... lắm...cha ơi...con...kiệt sức...lắm rồi... cha ...ơi...

<>

<> Phong đã không ngờ rằng, đã có một người vô tình đứng đó, nhìn thấy khung cảnh mà cậu muốn giấu này...

4. Chương 4- Bạn Mới

♪ Mấy bữa nay máy tính của Pun bị hư, không viết truyện được, giờ sửa được rồi nên sẽ cố gắng viết bù để tạ lỗi, mọi người ủng hộ ngen ! ^^

- Khóc sao... Con trai sao lại khóc chứ. Khúc mắc gì thế nhỉ ? bỏ bỏ à ? – người đó cứ đứng núp ở góc tường bình luận.

* Nhận Vật mới:

Cái tên nhìn lên -> Cao Thiện Nhân : Con trai lớn của tập đoàn thương mại Cao Trường lớn nhất Việt Nam [cứ chém mãi (=^o^=)]

Tuổi : 17

Ngoại hình: hot boy, chuẩn học sinh nghiêm túc, tội cái tóc đỏ tự nhiên nhưng lại bị nói là nhuộm =^=”

Tình tình : Khá là hiền. Đôi khi ngớ ngẩn. một khi đã “lên cơn” là quậy banh nhà cửa lun !

- Nè nè anh hai, trốn học rùi thì lo đi nhanh đi chứ, còn đứng nữa giám thị bắt cho chít lun giờ... - Một con nhóc chạy lại nhéo tay Nhân.

Em gái Nhân : Cao Tiểu Kỳ : gia thế zổng anh dzai

Tuổi : 14 (mọi người đừng thắc mắc tại sao lại có lớp 8 trong này nha, vì Học viện có từ cấp 2 và cấp 3 lun á ^^)

Ngoại hình : Nhỏ nhắn, so ciu, y như học sinh tiểu học ! màu tóc vàng kem sữa rất khác người (nhà họ Cao toàn quái nhân ạ o_o)

Tình tình : nhí nhảnh, dễ thương, cái gì đã thích là phải có cho = được thì thôi !!

- Lạ taz lạ taz....- tên đó không thèm nghe, cứ dán mắt vào Phong.
- Anh Hai ! Anh đang ngó cái... - Tiểu Kỳ tức giận nhìn về hướng Nhân đang nhìn, đúng lúc Phong đứng lên, gió thổi qua! Mái tóc Phong bông bênh trong gió và nắng ! Nước mắt vẫn còn đọng làm nó hơi bị Lung Linh ! Hoa phượng đỏ mà mùa hè để sót lại từ cái cây bên kia >> theo chiều gió cuốn ngang. Khung cảnh lúc đó đẹp như tranh vẽ.(trùng hợp thật ;D) Hai anh em nhà họ Cao tròn mắt nhìn, há hốc :
- TIÊN GIÁNG TRẦN !!! Oh My God !! ommm.. umm...!! – La cho đã họ mới quên mất là mình đang xem lén, vội dung tay bịch miệng nhau lại
- Suyt, miệng anh công nhận to thiệt á, cái đồ mồm pự !! – Tiểu Kỳ chu mỏ giận dữ.
- Làm như mouth em nhỏ lắm ấy, có khi còn to hơn anh nữa là – Thiện Nhân lí nhí nói – Cũng tại cái tên đóa khoái khoe nhan sắc – Nhân lắc đầu nguây nguậy.
- Xì, người ta đẹp thì khoe, ai như anh, xấu òm pày đặt, mà bộ anh bị GAY à. Em là con gái, trai đẹp là chuyện bình thường, anh con dzai, thấy dzai lại la... ý gì đấy hử hử hử ?? – Kỳ cười khúc khích châm chọc
- Anh...anh... anh là con trai chính cống nhớ, thấy đứa đẹp... thì la thôi... kiểu...hâm mộ...không được à – Nhân chối bay bẫy mà miệng cứ lắp pa lắp pấp
- Hai người ở đây từ khi nào hả... - Bằng Phong dựa người lên bức tường, nghiêng đầu nhìn hai người, đôi mắt như đâm sâu vào tim gan.
- Ơ... chúng tôi...chúng tôi...
- ĐỪNG CÓ ÁP A ÁP ÚNG NỮA, NÓI NHANH !
- Chúng tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi, đâu có làm gì cậu – Nhân giải hòa, mặt méo xẹo
- Thế hồi nãy.. ai la ? – Phong dứt tay vào túi, liếc xéo – Cô..hay Cậu ??
- Nó (Hấn) – Hai anh em chỉ tay vào nhau -Ơ Ơ
-Hai người... tôi xử bắn hết đấy... - pát đầu bực
- Nó (hấn) mà !!
- Mệt. Bỏ đi. Các người đã thấy gì chưa – Phong thở dài
- Thấy gì cơ ? – “Nhà ấy” ngẩn tò te, chớp chớp mắt khó hiểu
- Bất cứ thứ gì về tôi. Lúc nãy.

- Có lẽ... không...- Tiểu Kỳ luống cuống
 - Có lẽ ? – Phong nheo mắt
 - Thật ra..thì có một chút..nhưng không nhiều đâu !! Chút chút thôi ! – Bị hỏi dồn, Kỳ còn cuốn cuộn hơn
 - ... - Phong đi một mạch, Tiểu Kỳ ngó ra vội nín áo Phong lại :
 - Tra hỏi cho đã cái đi luôn à ?
- Cậu dừng lại, nhìn cô với ánh mắt thờ ơ, gặng giọng :
- BỎ NGAY CÁI TAY BẮN THỦ ĐÓ RA ! NGAY LẬP TỨC !
 - Ồ – Tiểu Kỳ xanh mặt, ôm ghì lấy Nhân, run bần bật.
 - Này, em tôi đã làm gì quá đáng đâu sao cậu lại mắng nó chứ ? – Nhân hét lớn
 - Vậy sao... chứ cô muốn cái gì ? – Phong cười mỉa mai.
 - Em...em.. chỉ mún kết bạn thôi mà. Hức..hức... sao anh la em...hức – Tiểu Kỳ ứa nước mắt (cá sấu) thút thút nói
 - ... Tùy cô - Phong bước nhanh ngang qua hai người.
 - Vậy...vậy là anh đồng ý rồi đúng không ? – Tiểu Kỳ gọi với nhưng Phong chỉ dứt tay vô túi đi luôn, chưa được chục bước :
 - Hura ! tuyệt vời ông mặt trời. Nào nào, đi xuống căn-tin zới em mừng pạn mới nhá – Tiểu Kỳ nhà ta lôi Phong đi như kéo bao tải
 - Cô kia, tôi chưa đồng ý mà @!! @\$% !!
- “ Vèo ềo oooooooooo ” “ Kít ít ttttttt ”
- Tới rồi đây !! – Tiểu Kỳ hí hửng chạy lại chỗ bán nước. Bằng Phong đứng còn không vững nữa, đầu óc quay mòng mòng. Trượt chân, cậu té nhào xuống thì Nhân chạy lại đỡ kịp. Phong thì không sao nhưng chỉ tội cái đầu của Nhân đập một phát lên sàn nhà :
 - Tiên sư nội ngoại tổ cha thằng sần nhà mất nết , đau quá đi – Nhân la oai oái lên,vừa xoa đầu cậu vừa đỡ Phong dậy :
 - Vai gì mà nhỏ thế không biết, da cũng trắng nữa, con trai mà chăm sóc da dữ zậy hả trời – Nhân nói lầm bầm trong miệng, giống như tiếng ruồi vo ve mà Phong vẫn nghe được :
 - Mặc xác tôi, không khiến anh nhiều chuyện ! Giờ bỏ tôi ra được chưa ?
 - Rồi đây !!! – Nhân đứng bật dậy mặt đỏ gay, tìm Nhân dường như đập không theo một nhịp nào cả.
- “ tỉnh lại đi Cao Thiện Nhân, mày điên mất rồi, tại sao lại đỏ mặt vì một thằng con trai chứ !~!??? Mà cái tên này cũng lạ, tính tình lúc nắng lúc mưa, mới thấy khốc xong thì lại đột nhiên lên cơn máu lạnh, giờ thì thấy bình thường như chưa có gì xảy ra. Đâu mới là con người thật đây hả trời !!?? ”
- A! Anh Nhân đây rồi, hai anh uống gì để em mua 1 lần ! – Tiểu Kỳ vẫn vô tư như chưa biết gì (thì nó có biết gì đâu :3)
 - Hừ, em kéo con người ta đi làm sao mà mém nữa phải vào bệnh viện vì chóng mặt té đập đầu kia kìa, dù biết em là vô địch Maratong nhưng cũng phải chọn đúng nơi đúng lúc mà chạy chứ - Thiện Nhân bắt đầu giảng đạo cho nhỏ em “ yêu quái ”
 - Ờo, em đâu có pik, sơ- ri anh mùa, tha em đi . huhu – Tiểu Kỳ cuống quýt.
 - Được rồi, lần này thôi đó – Nhân cười cười xoa đầu Tiểu Kỳ.
 - Thánh cù anh hai iu vầu. Uống gì nào, để em gọi ??
 - Cho anh pepsi ngen – Thiện Nhân cười tí

- Cappuchino - Phong đứng dậy phủi quần áo.
- Ok ! – Tiểu Kỳ bay tốc co giò đi mất tiu.
- Con trai sao lại uống Cappuchino ? – Thiện Nhân cười méo xẹo
- Có vấn đề gì sao ? –Phong ngồi vào bàn, tay chống cằm, đôi mắt chột nhìn xa xăm...

.....

“ -Cha đang làm gì thế ạ ?

- Bỗng nhiên hỏi con, cha đang pha Cà phê ấy mà
- Cà phê là gì thế hở cha ? Có ngon không ? Con uống được không ạ ?
- Nó đắng lắm, con chưa uống được đâu. Sau này ta sẽ pha cho con.
- Ừ ừ, con cũng muốn uống mà, cha pha cho con đi, đi mà cha ~ - Bỗng Bỗng phồng má là nũng, dễ thương vô cùng khiến ông không từ chối được, ông phì cười :
- Rồi rồi, cha sẽ pha mà. Con ra ngoài đợi ta chút nhé
- Dzâng !!

....

- Ý, cha ui, sao của cha đen thui à, con của con có màu “nao”, lại còn có hình con thỏ punny màu “ tắng” nữa nà.
- Của cha là cà phê nguyên chất, còn của con được gọi là Cappuchino, nó hợp với con hơn, con yêu à. Uống thử xem nào.
- Dzâng ! - Bỗng Bỗng chấm ngón tay vào rồi đưa lên miệng – Ngon quá ! Cha làm là ngon nhất !
- Haha, con gái cưng của ta, con thích rồi phải không, từ mai ta sẽ làm cho con thường xuyên hơn, chịu không nào ?
- Dạ ! Cha của con là nhất, hihi...

.....

- Của anh đây này ! - Tiểu Kỳ đặt ly Cappuchino trước mặt cậu. Phong giật mình :
- À, cảm ơn em
- Hi hi, hông có gì đâu – Tiểu Kỳ cười điệu, quay sang ông anh, Tiểu Kỳ chu miệng : -Pepsi nè. Ple Ple.
- Ế, phân biệt đối xử à
- Thì sao hả ông anh già
- Thật là, con bé này, anh phạt bây giờ
- Thử đi, em mét mama cho coi
- Em dám..
- Sao không ? lêu lêu...
- \$%#@@@!!!!!!*&!!!

- Haizzz- Phong bịch tai lại, uống một ngụm cappuchino:- Nhặt chết đi được, không giống của cha chút nào.

Đang bực, lại còn gặp phải hai anh em nhà này, Phong đứng phắt dậy đi ra ngoài sân, gặp ngay ông giám thị ! Phong lắc lắc đầu cười ma mãnh. Cậu chạy lại :

- Thưa thầy !
- Sao giờ còn ở đây ? đang giờ học mà hả ? – Ông giám thị nghi ngờ
- Em mới ngày đầu nhập học, đi tìm phòng y tế, tưởng ở dưới sân nên em xuống, ngang qua căn-tin thấy có 2 bạn ngồi uống nước, vội tìm thầy để xử lý đây ạ !!
- Gì cơ ? thật là rắc rối mà - Ông xách giò chạy nhanh vào căn-tin.

.....

- Oái ! THẦY GIÁM THỊ KÌA !!!! – giọng của 2 anh em kia vang lên
- Hai trò đứng lại đó cho tôi!!! – típ tới là chú giám thị
- Chạy nhanh lên, bị tóm là toi đó – Tiếng Tiểu Kỳ. 2 anh em phóng bay ra ngoài sân
- Ế, là cậu đó hả, mau chạy đi, giám thị tới kìa – Thiện Nhân gọi to về phía Phong
- Tại sao lại phải chạy trong khi tôi là người đã báo cáo 2 người cho thầy ấy – Phong cười mỉa.
- VẬY LÀ CẬU BÁN ĐÚNG TỤI TUI ĐÂY HẢ !? WHAT ĐỒ LỘN !! – Nhân trố mắt
- HAI EM KIA !!!!! – Ông giám thị chạy nhanh thật
- Chết tới nơi rồi kìa, Anh 2 chạy nhanh đi !!! – Tiểu Kỳ lúi Nhân quay mòng mòng – Còn anh nhớ mặt anh đó, em không tha cho anh đâu, huh u – Kỳ chỉ chỗ vào mặt Bảng Phong mà la toáng lên
- Đứng lại đó cho tôi !!! – Chú ấy này vẫn còn bám dai lắm ==))
- Chúc may mắn – Phong vẫy vẫy tay chào rồi lững thững trở về lớp:
- Chắc chắc, gặp rắc rối nữa rồi, học trường này xem ra không có ngày yên ổn

Rút cuộc thì cả 3 vẫn chưa biết tên nhau (o_o)”

5. Chương 5-

“Reeeeeeeeeenggggggggggg eng engggggg”

“Ồn ào”

Đang định đến phòng thực hành thì chuông reo ra chơi, Phong đành trở về lớp. Căn phòng vắng tanh, cũng phải, mọi người xuống sân hết rồi còn gì. Phong ngồi vào chỗ thì thấy sách vở của mình để quên ở phòng thực hành đã nằm trên bàn

“ ai mang lên giúp mình thế nhỉ”

Đeo chiếc headphone lên, cậu gục mặt lên bàn, nhắm mắt lại nhưng cậu không ngủ, miệng cậu khẽ hát theo tiếng nhạc, cũng đã lâu lắm rồi, Phong chỉ ngồi hát một mình, chẳng ai quan tâm, chẳng ai chăm sóc, điều đó dường như trở nên quá quen thuộc rồi. Nỗi cô đơn luôn bao trùm lấy cậu, nó không có lối thoát...Trái tim cậu trở nên lạnh giá hơn ai hết

“Không phải là tôi không biết yêu, chỉ vì tôi đã quá mệt mỏi để yêu một người rồi”

...

“ cạch”

Cửa lớp bật mở.

- Cậu ta về rồi à – Một giọng nói vang lên. Hình như là cái tên Triệt Triền gì đó. Dù muốn biết là ai nhưng vì lười mở mắt quá nên Phong cho qua luôn.

- Hừ, còn đang định nói cậu ta cảm ơn mình vì đã mang sách vở lên dùm, vậy mà đã ngủ rồi. Mà cũng không biết tại sao đang học lại chạy mất tâm, làm mình học cũng không được. Ấy dà (Tán gái mà nói học gì chứ o_0) – Hắn ngồi xuống cái ghế bên cạnh Bằng Phong. Giờ thì cậu biết chắc tên đó là Triền Triệt gì đó.

.....

- – Im lặng đột xuất. Thấy im dữ quá, tưởng Triền Triệt gì đó ngủ rồi nên Phong tỉnh mở mắt, mới được 2mm thì cậu giật mình đóng chặt lại ngay vì không biết từ đâu và từ lúc nào, tên đó đã ngồi ở hàng ghế trên, quay xuống và gục mặt ngay trước mặt Phong, lại còn mở mắt thao láo nhìn cậu nữa chứ.

- Càng lúc tôi càng thấy cậu là một con người kì lạ. Chẳng biết thế nào mà tôi lại thấy thú vị nơi cậu. Có lẽ là tôi thấy tò mò chẳng? Hay có tình cảm với cậu mất rồi? Cũng không dám tin điều đó là thật nữa vì tôi với cậu đều là con trai mà, tôi đâu phải gay...- Tự nhiên hắn ngưng lại, im lặng nói tiếp im lặng... Phong hờ hờ mở mắt ra...hắn ngủ rồi... nghĩ lại, hắn cũng được đấy chứ, nhìn gần mới thấy hắn cũng đẹp, nhất là mái tóc bạch kim này...có một cái gì đó thật sự rất quen thuộc...bạc hà...đúng rồi, hương bạc hà...

“ Mình đã thấy mùi bạc hà này ở đâu rồi kia chứ”

{The snow glows white on the mountain tonight
Not a footprint to be seen

A kingdom of isolation

And it looks like I'm the queen

The wind is howling like this swirling storm inside

Couldn't keep it in, heaven knows I've tried

Don't let them in, don't let them see

Be the good girl you always have to be

Conceal, don't feel, don't let them know

Well, now they know

Let it go, let it go

Can't hold it back anymore

Let it go, let it go

Turn away and slam the door

I don't care what they're going to say

Let the storm rage on

The cold never bothered me anyway

It's funny how some distance makes everything seem small

And the fears that once controlled me can't get to me at all

It's time to see what I can do

To test the limits and break through

No right, no wrong, no rules for me

I'm free
Let it go, let it go
I am one with the wind and sky
Let it go, let it go
You'll never see me cry
Here I stand and here I'll stay
Let the storm rage on
My power flurries through the air into the ground
My soul is spiraling in frozen fractals all around
And one thought crystallizes like an icy blast
I'm never going back, the past is in the past
Let it go, let it go
And I'll rise like the break of dawn
Let it go, let it go
That perfect girl is gone
Here I stand in the light of day
Let the storm rage on
The cold never bothered me anyway
Let it go, let it go
Can't hold it back anymore
Let it go, let it go
Turn my back and slam the door
The snow glows white on the mountain tonight
Not a footprint to be seen
A kingdom of isolation
And it looks like I'm the queen
The wind is howling like this swirling storm inside
Couldn't keep it in, heaven knows I've tried
Don't let them in, don't let them see
Be the good girl you always had to be
Conceal, don't feel, don't let them know
Well, now they know
Let it go, let it go
Can't hold it back anymore
Let it go, let it go
Turn my back and slam the door

And here I stand, and here I'll stay
Let it go, let it go
The cold never bothered me anyway
It's funny how some distance makes everything seem small
And the fears that once controlled me can't get to me at all
Up here in the cold thin air I finally can breathe
I know I left a life behind, but I'm too relieved to grieve
Let it go, let it go
Can't hold it back anymore
Let it go, let it go
Turn my back and slam the door
And here I stand, and here I'll stay
Let it go, let it go
The cold never bothered me anyway
Standing frozen in the life I've chosen
You won't find me, the past is so behind me
Buried in the snow
Let it go, let it go
Can't hold it back anymore
Let it go, let it go
Turn my back and slam the door
And here I stand, and here I'll stay
Let it go, let it go
The cold never bothered me anyway, oh
Let it go
Yeah, yeah
Na, na
Here I'll stay
Let it go, let it go
Ooh
Let it go
Elsa (Idina Menzel) Let it go ! >^<)>

“ Tích tít”

- A lô – Điện thoại bắt chọt reo lên, Băng Phong cất giọng lạnh giá của một vị tổng giám đốc nghiêm nghị.

-

- Rồi sao

-

- Được rồi, ta sẽ tới ngay, hẹn họ 11h trưa ăn cơm với chúng ta. Cúp máy.

- “ tút tút”

- – Phong đứng bất động nhìn màn hình điện thoại. Đôi mắt cậu một lần nữa lại đượm buồn, nỗi cô đơn không thể nói cho ai...bởi vì...

Cậu dọn sách vở rồi khoác cặp lên vai

- Cậu đi đâu ? – Triệt nắm lấy tay cậu.

- ... nói cô tôi về sớm. – Nói xong Phong gạt mạnh tay rồi đi khuất.

“ Cạch” Cánh cửa đóng lại, chỉ còn mỗi Triệt ở trong

- ... thật là...cậu thật khó nắm...Nguyệt Băng Phong...

{If I had to live my life without you near me The days would all be empty

The nights would seem so long

With you I see forever oh, so clearly

I might have been in love before

But it never felt this strong

Our dreams are young and we both know

They'll take us where we want to go

Hold me now, touch me now

I don't want to live without you.

Nothing's gonna change my love for you

You oughta know by now how much I love you

One thing you can be sure of

I'll never ask for more than your love.

Nothing's gonna change my love for you

You ought to know by now how much I love you

The world may change my whole life through but nothing's gonna change my love for you.

If the road ahead is not so easy

Our love will lead the way for us like a guiding star

I'll be there for you if you should need me

You don't have to change a thing

I love you just the way you are.

So e with me and share this view

I'll help you see forever too

Hold me now, touch me now

I don't want to live without you. (nothing gonna change my love for you- Weslife)<>

“ Píp”

- A lô. Sao thưa bố ?

-

- Có đơn mới?

-

- Ai ?

-

- Được rồi bố, con sửa soạn rồi tới đó ngay.

-

- Vâng, gặp mặt xong thì con mới biết phải làm như thế nào chứ ạ

-

- Nguyệt Băng Băng phải không ? Con nhớ rồi, Tạm biệt bố.

- “ Tút Tút”

- Nguyệt Băng Băng sao ... cái tên giống cậu ấy quá, phải chăng là...họ hàng chăng ???(o_o là nó đầy thừa ồ) Nếu làm vậy mình có đắc tội với cậu ấy không kia chứ. Aaaaaaaaaaaaa – Triệt hét lớn lên, đầu óc Hấn giờ rất rối rem, hấn đã không biết rằng, việc hấn sắp làm có thể gây tổn thương cho người ấy, người mà hấn quan tâm...

Còn về phần Băng Phong, cậu cũng không hề biết sắp tới đây, cậu đã thực sự rơi vào vòng nguy hiểm....

.....

Phong trở về nhà, cậu chạy nhanh lên phòng, thay một bộ đồ dạ tiệc khá đơn điệu, một màu đen tuyền, cổ cao và tay áo dài, kín thế nhưng rất đẹp <3, thêm=“” đôi=“” hoa=“” tai=“” ngọc=“” trai=“” nhỏ.=“” trang=“” điểm=“” phốt=“” nhẹ,=“” cậu=“” cầm=“” vôi=“” chiếc=“” bóp=“” da=“” nhỏ=“” rồi=“” tất=“” đèn.=“” nhưng=“” rồi=“” cậu=“” khựng=“” lại=“” ngay=“” lập=“” tức:=“”>

- Chút nữa thì quên, mái tóc... - Cậu mở tủ, lấy một bộ tóc giả, được thiết kế giống hệt mái tóc cũ của cậu, dài và có màu đen mượt huyền bí. Cậu nhìn vào gương rồi nở nụ cười nhạt :

- Chào Băng Băng... - Xong, cậu rời nhà và tới chỗ hẹn...(giờ lại Băng Băng và cô nhá, tks ^^)

.....

Còn ở chỗ Hải Tân Triệt :

Hấn dừng xe trước một căn biệt thự rất lớn bao phủ bằng một màu trắng : nhà của hấn. Cất xe xong, Triệt lên lầu và thay đồ ngay lập tức. Một chiếc áo sơ mi cổ cao nhưng lại được bung trước 2 cúc trên, bên trong lấp ló chiếc vòng cổ hệt như thất gai, chiếc quần tây đen ôm lấy cổ chân bằng những sợi dây bạc. Chải lại mái tóc, vuốt geo hất hết tóc ra sau. Gương mặt thì nghiêm túc, ra dáng ông chủ. Nhưng quần áo thì ngược lại toàn tập. Đúng là phong cách riêng Triệt mới có .

“ Tít pip pip”

- 5 phút nữa tôi tới. – nhắc máy nói đúng một câu Tân Triệt cúp vôi rồi phóng xa ra khỏi nhà...

Những chuyện tới đây sẽ như thế nào ? Buổi gặp mặt này... có trở thành định mệnh của hai người ???

“ Muốn thấy tôi chết lắm sao ? được thôi, làm đi, vì cuộc sống này vốn đã không còn nghĩa lý gì đối với tôi nữa rồi...”

Sorry mọi người, chap này dừng hơi sớm, thông cảm cho Pun ngen, tại buồn ngủ quá rồi !! :p

6. Chương 6 - Buổi Gặp Mặt- Có Phải Là Định Mệnh

- Kính Chào Tổng Giám Đốc – Vừa mới bước ra khỏi chiếc Limo, một hàng những người mặt áo đuôi tôm tím bóng một tay đặt sau lưng, một tay đặt trước ngực cung kính cúi gập người.
- Họ tới chưa ? – Băng Băng lạnh lùng hỏi, mắt vẫn hướng thẳng tới cánh cổng lớn nhà hàng.
- À vâng, chưa đâu ạ, chúng ta hẹn họ 11h, còn 10p lận ạ - Bà thư kí vội vã chạy nhanh đằng sau cô nói nhỏ
- Tốt, chúng ta sẽ không bị mang tiếng trễ giờ. – Băng Băng nhếch miệng bước vào nhà hàng.

.....

- Phù, chà, xem ra cô ả Băng gì đó con nhà giàu đây – Triệt gỡ mắt kính đen ra ngược nhìn toàn khung cảnh nhà hàng Nguyệt Vương, một nơi có kiến trúc của tất cả các nước.
- Chúng tôi tới rồi đây, cậu Ken – Hai người mặc áo vest đen chạy tới
- Hai người chậm quá đấy, mất hết 8 giây 35' của tôi, về tới căn cứ bố tôi sẽ xử riêng các người – Triệt khoanh tay cười ma mĩnh
- Xin cậu...đừng mà.. cậu Ken – Hai tên đó quì rạp xuống cầu xin tha thiết. Vì họ biết một khi đã gặp bố của Triệt chỉ có một con đường là CHẾT !
- Hừ, vào nhanh đi, ta chỉ còn 1 phút 32 giây thôi. Chuyện các người để đó tính sau.
- Vâng..vâng.. vâng

.....

Đi một đoạn trên hành lang lầu 15, phòng 174, Triệt lấy điện thoại ra. Đúng phòng này rồi. Cậu gõ cửa :

“ Cộc cộc”

- Mời vào. – Một người trong ban quản trị của Băng Băng nói vọng ra. Cô phục vụ bước ra mở cửa. Bên trong được thiết kế theo phong cách Ý

Triệt bước vào nở nụ cười lãng tử :

- Xin chào. Tôi là con trai của ông Hải Hoàng Dương, người đã ra đề nghị hợp tác.
- Vâng, chào cậu, xin hãy đợi một chút, cô chủ tôi sẽ quay trở lại ngay.
- Được – Triệt ngồi xuống cái ghế đối diện chỗ của Băng Băng.

“ Băng Băng... cái tên...nghe quen thật...ở đâu chứ...Và...còn Băng Phong thì sao đây...mong rằng cô gái này sẽ không liên quan gì tới cậu...” Triệt ngồi đăm chiêu,hai tay đan chéo lại, mặt gục xuống.

- Cô chủ, họ tới rồi ạ - Cô phục vụ thấy Băng Băng liền hỏi hả nói :
- Vậy sao – cô mở cửa đi vào.
- Tổng giám đốc ! – Ban quản trị đứng hết dậy. thấy mọi người đứng, Triệt cũng đứng theo, nhưng không ngược mặt lên.
- Mời ngồi ! Tôi là Tổng giám đốc- Nguyệt Băng Băng – Băng Băng ngồi vào ghế lớn nhất. Giọng nói đó... nghe...thanh hơn một chút nhưng hình như là..của Phong ! Triệt tròn mắt ngược lên, cậu dường như không còn tin vào mắt mình nữa :

- Băng...Băng Phong...

Băng Băng cũng không ngạc nhiên kém, nhưng cô không để lộ ra, phải nói là cô không thể. Một là vì gương mặt cô vốn đã lạnh giá rồi, hai là cô không thể để lộ danh tính được. Băng Băng khẽ mỉm cười nhạt nhẽo:

- Băng Phong ?? Ý cậu... là ai cơ ??
- Cô không phải người đó ? Thật chứ... không, không, cô có họ hàng tên Nguyệt Băng Phong không ?

- Nguyệt Băng Phong? Hình như trùng tên với tổng giám đốc, hiếm thật đấy. Nhưng nếu có người đó thì chúng tôi đã phải biết rồi chứ ? – Một người đàn ông khá lớn tuổi ngồi ở hàng ghế thứ 2 lên tiếng, trong ban quản trị.

- Không có sao...

- Tất nhiên. Giờ chúng ta ăn trưa đã nào, sau đó sẽ bàn bạc sau. – Băng Băng vỗ tay, lập tức thức ăn được mang vào và bày biện trên bàn. Cô nâng ly rượu nho lên, cười :

- Mời

- À vâng – Triệt vẫn chưa ổn định.

“Truyện này mình phải làm rõ mới được”

.....

Sau khi dùng bữa và nói chuyện, hai bên kí hợp đồng và ra về

- Mong là mối quan hệ của chúng ta sẽ luôn bền vững, có gì khó khăn xin cứ nói với chúng tôi. Tạm biệt. - Băng Băng cáo từ rồi quay lưng đi

- Khoan đã ! – Triệt nắm lấy tay cô – Tôi và cô có thể nói chuyện riêng chứ ?

- Các người đi trước đi, về công ty và tiếp tục công việc của mình. – Băng Băng nói với giọng nghiêm nghị. Họ cúi người chào rồi đi khuất.

- Các người cũng về đi. Tội hời nãy của mấy người tôi tha. BIẾN ! – Triệt hét lớn. Hai tên áo vest mừng rỡ cao chạy xa bay.

- Chỗ này không tiện cho lắm, vào phòng tôi rồi hãy nói. – Băng Băng nhẹ nhàng gỡ tay Triệt ra rồi đi trước dẫn đường.

“Có lẽ cô gái này không phải Phong rồi. Tính tình hai người hoàn toàn khác nhau... Nhưng sao tim mình lại nhói lên như vậy chứ...giống hệt cái lúc ở gần Phong... điểm báo gì đây...”

“ cạch”

- Cậu vào đi. – Băng Băng bật đèn lên rồi đóng cửa.- Sao, cậu muốn nói gì ?

- ừm.. thực ra thì tôi chỉ muốn xác định cô có liên quan tới người quen của tôi không ?

- Băng Phong ?? Chẳng phải tôi đã nói rồi sao?

- Đúng là vậy, nhưng...

- Tôi mệt rồi...nếu chỉ có vậy...thì cậu về đi...Không tiễn, chào.

- Chờ đã

- Hừm ?? – Băng Băng nghiêng đầu nhìn Triệt đầy dò xét

- Tôi không biết phải nói sao đây... chắc cô cũng không biết tôi là...

- Suyt... đừng nói gì nữa...tôi biết hết đấy...cậu...không nên xem thường tôi quá ... chẳng tốt lành gì đâu

- Nếu đã biết sao cô còn đồng ý ký hợp đồng !!!?

- ...Hừm... Cậu lại đây...

Triệt bước tới. Băng Băng vén bức rèm cửa sổ ra

- Tấp nập ?Ồn ào ? đúng chứ ?

Triệt gạt đầu

- Đúng vậy, cuộc sống của tôi chính là đây, ồn ào tấp nập, bộn bề...nhưng về đêm, bóng tối bao trùm vạn vật...chỉ mập mờ vài ánh đèn nhỏ...nếu chúng đều tắt ngấm sẽ thế nào nhỉ...? Tưởng tượng xem nào...

- Tầm tối lắm – Triệt gãi đầu

- Phải, đó chính là tôi

- Gì...gì cơ ?

- Ngạc nhiên à ? Cũng phải thôi, anh không hề biết gì về tôi kia mà – Băng Băng nở nụ cười buồn – Tôi biết cậu là con trai Mafia, tôi...muốn xem cậu sẽ làm gì tôi... sao hả? Thấy vui không ?

- Cô có thể bị tôi giết chết bất cứ lúc nào đấy !!!

- Muốn thấy tôi chết lắm sao ? được thôi, làm đi, vì cuộc sống này vốn đã không còn nghĩa lý gì đối với tôi nữa rồi...

- Cô...thật là...

- Sao thế, không giết tôi à. !! Ừm !!

Đột nhiên Triệt ghì chặt lấy Băng Băng, đè cô vào mặt kính, môi cậu chiếm trọn lấy môi cô, khiến Băng Băng không thốt thêm lời nào được cả...

“ Chát”

- Cậu...cậu làm gì thế hả !!!

- Chà...Hừ, nực cười, chính cô nói không thiết cuộc sống kia mà. Vậy giao cho tôi đi, tôi sẽ chăm sóc tận tình cho

- Tôi... nhưng tôi đâu có nói là giao tôi cho cậu kia !!!??? – Lần đầu tiên Băng Băng cứng họng trước một người

- Phư phư, thật à... - Triệt quệt mép tiến lại gần cô hơn

- Cậu...tránh xa ra !

- Nếu không cô làm gì tôi ??

- Cậu...

- “ Cốc”

- Ái – Bị một cái cú của Triệt Băng Băng đau điếng nhắm tịt mắt lại (sao thấy chị ấy zống trẻ con í nhỉ =))))

- Nãy giờ...tôi chỉ đùa thôi mà – Triệt hôn nhẹ lên trán Băng Băng, đột nhiên mặt cô ửng hồng lên lúc nào không biết...chỉ thoáng chút thôi nhưng cực kì dễ thương. Và nó đã lọt vào tầm mắt của Triệt. :x

- Cô thật sự rất dễ thương – Triệt ghé sát vào tai Băng Băng nói nhỏ, thì thào thế nào mà cô nổi hết cả da gà. Cậu quay lưng bước đi, mở cánh cửa phòng ra, cậu khựng lại :

- Quên mất, hẹn gặp lại, tổng giám đốc Nguyệt Băng Băng...à còn nữa... Mẫu người Lạnh lùng không hợp với em đâu, khi nãy đỏ mặt...em mới thật dự là thiên thần...

Nói xong Triệt bỏ đi... Còn lại một mình, Băng Băng thở hổn hển, trượt người ngã khụy xuống.

“ Tự nhiên lại xưng em kia chứ...” – Cô cúi gằm mặt

- Tên Chết Tiệt...

Còn Triệt, cậu vừa đi vừa nhăm cười :

- Một cô gái kì lạ...có lẽ mình lại có thêm người vào danh sách tìm hiểu rồi...

bất giác, tim cậu lại lệch đi 1 nhịp..

” Băng Phong..Băng Băng...giữa hai người còn nhiều uẩn khúc lắm...”

7. Chương 7 - Rắc Rối Mới

Đi được một đoạn, điện thoại Triệt reng lên, cậu bắt máy, một giọng ồ ồ vọng ra:

- Tới chỗ ta ngay

- Vâng - Hấn khóa máy, sống lưng tự nhiên thấy rờn rợn - Chết thật, rút cuộc mình lại quên mất nhiệm vụ rồi, không biết bố sẽ làm gì đây...

Căn cứ trung tâm của tập đoàn Mafia :

“ CHÁT”

- LÀM ĂN KIỂU ĐÓ ĐÁY HẢ?? - giọng nói đầy phẫn nộ vang vọng trong căn hầm tối.

- ...Con xin lỗi - Triệt lom côm ngồi dậy, tay quệt vết máu nơi khóe miệng.

- “CHÁT” - một cái bạt tay lại nhắm vào khuôn mặt hấn

- Xin lỗi? Chỉ vậy thôi ?

- Con sẽ hoàn thành nhanh vụ này, cha cứ tin đi...

- Hừ ! Hãy nhớ con là con trai ta, đừng làm ta THẤT VỌNG, nếu không thì biết hậu quả sẽ thế nào rồi chứ

- Vâng

- Được, cho lui, ta mong là việc này con không trì hoãn quá 3 ngày, nhớ đấy

- ... Vâng, chào cha...

Đi nhanh ra khỏi căn hầm, Triệt cười mỉa:

- Con trai à, phư, tôi, chưa bao giờ xem ông là bố cả, ông...không hề xứng...

.....

Ở chỗ Băng Băng :

-AAAAAAAAAAAAAAAAAaa (sập nhà roài)

Băng Băng úp mặt trên giường hét lớn lên.

“ tại sao mình lại như thế??? Tại sao mình không phản kháng chứ ??? Tại sao??? Tại sao ??? mặc dù nụ hôn này ... Chẳng lẽ mình....không không !!! Mình là Nguyệt Băng Băng, không phải con bé Băng nhi ngày xưa nữa... Mình...không thể yêu ai...không thể...yêu ai được...”

Cô lật người lại, đôi mắt mở hờ nhìn lên trần nhà, từng chữ một thốt lên, đứt quãng như nện lại nơi cổ họng , miệng cô nở nụ cười lạnh ngắt :

- Mình không muốn bị tổn thương thêm lần nào nữa.... nhiều đó đủ lắm rồi...đến khi nào...mình mới được giải thoát đây...

Những giọt nước mắt bỗng ứa ra, cay...:

- Khóc...hư...khóc sao,...mình lại khóc nữa à. – Băng Băng lấy tay quệt nước mắt, cô ôm lấy chiếc gối, mi mắt dần khép xuống, cô khẽ thở dài :

“ Dẫu sao thì mình cũng chỉ khóc một mình thôi...sẽ chẳng có ai...thấy được cả...mình không muốn họ thấy, mình không ...muốn...

Băng Băng dần chìm vào giấc ngủ, trong nỗi cô đơn ,lạnh giá,...giữa bốn bức tường phòng...

.....

Sáng hôm sau :

(Nguyệt Bằng Phong đã trở lại !!)

- Ủ..~ - Phong neho mắt khó khăn ngồi dậy - sáng thế rồi cơ à. Mò mò, vợ vợ chiếc đồng hồ, Phong uể oải đưa lên :

- Huh ? Gì nhỉ ? Mấy giờ đây, 7 giờ...30 !!!!! Chết thật, 8h vào lớp rồi !! – Phong vội vả vào nhà tắm, thay nhanh cái áo đêm (==) hum qua, cậu mặc đồng phục vào, chải chuốt lại tóc, cậu phóng nhanh ra xe chạy đến trường

Kít ít ít tttttttttttttttt.....

Khoác cặp lên vai cậu chạy nhanh lên cầu thang.....

“ Rầm ” (Vâng, thêm một nạn nhân cần cấp cứu ề Em đây ! Cửa đây ạ T^T)

- Em đến trễ - Phong thở hổn hển nhìn bà cô (một thế nhìn đẹp ác)

- Uhhho, vậy à, giới thiệu em luôn, cô là giáo viên thanh nhạc, tên Thương, đặc biệt cô, rất ghét học sinh đến trễ, nên, em...

- Thôi khỏi, ra ngoài chứ gì, pai - Phong vút ngược tóc lên kéo cửa lại như cũ, cậu cũng đã nhận ra vết thương “bụ chằng” của Triệt. Ngồi bệch xuống đất, Phong đeo headphone dựa đầu vào tường , ngủ (o_0)

-- Lớp học bỗng im lặng đến lạ, phải nói là sock toàn tập, nhất là bà cô, bả đơ luôn. Triệt ngồi đó cũng tròn mắt nhìn Phong, hàm răng có thể rơi ra bất cứ lúc nào.

- Cô, cho em ra ngoài - Triệt đứng phắt dậy

- Ở LẠI !!! - tiếng Phong bên ngoài vọng vào (tai thính)

- O...ơ... - Triệt ngớ ra

- Nói nghe không ??? ĐỪNG RA NGOÀI !!!

-hừ - Triệt hàm hực ngồi xuống, tay hấn không ngừng vò lấy cái đầu, giờ nó thành ổ quạ rồi.

- Tên này, ta đã có lòng quan tâm mà lại còn. Tức xịt khói mà . hừ hừ hừ. Tên chết tiệt. Tên vô tâm. Tên đầu đá...- Hấn ngồi rửa Phong rất khí thế, nói thì nói nhưng hấn vẫn ngoan ngoãn không làm ầm lên.

- Triệt ơi, mất hình tượng quá, hot boy của em hôm ni seo thế hử, xem kìa, sưng vù cả lên, lại còn nghe lời một đứa con trai... - Bọn con gái bắt đầu rên rỉ đủ điều. Hấn lườm tui nó, chọt trong đầu cậu lóe lên cái ý tưởng không đầu vào với đầu

- Tại mấy pé chưa thấy đâu, cái cậu Bằng Phong đó đó, coi vậy mà cool lắm đấy~, có khi lại đẹp hơn cả hot poy này cơ... Mún xem thử không ? Hừm ??

- ...um – tui con gái tò mò ra mặt. quay qua quay lại nhìn nhau, tui nó gật cái rụp – Đi

Triệt nhếch mép tạo một đường cong hoàn hảo. Hấn dứt tay vào tui đứng dậy, đi tới chỗ bà cô, hấn nói nhỏ :

- Bọn em ra ngoài nhá...

- O này, tôi...tôi chưa đồng...

- Sao ? - Triệt trừng mắt, miệng nói với cái giọng nhẹ nhất có thể.

- Um ư...được...được rồi... - Bả im luôn quay ngoắc lên bảng.

- Đi - Triệt ngoắc tay, đám girl lập tức đứng dậy ra ngoài. Lúc này thì Phong đã ngủ mất tiêu rồi.

- Suyt, im lặng. Một người thôi, ra chụp rồi đem lại đây nhận xét, hả - Triệt nhoẻ miệng nói nhỏ.

- Để đó em làm cho – Một con tóc vàng hoe mặt lờ lợt son phấn xung phong, tí ta tí tởn nhảy từng từng như... (ở m.n mặc sức mùa ví hơ =)))

- ừm, lẹ đi

- làm không công à ? – Nhỏ chỉ lên má mình, mắt chớp chớp liếc Triệt

- – Hấn thở dài, hôn phớt lên má nó - đi đi

“sặc, toàn phần dính lên miệng, kinh quá đi” Hấn lẩm bẩm

Nhỏ cười khúc khích rón rén tiến lại, bò bò sát tới và :

“ tách tách tách”

“ vụt vào ềo ooooo”

- Finish !! Nò~

- Nhanh thế - Nguyên một đám mặt méo xẹo

- Tao mà lị. mở za lẹ lẹ coi !!

- Xì tốp. Ra chỗ kia đi, đứng đây tí Phong tỉnh dậy là chết cả lũ – Triệt bịt cái miệng đang oang oang của nhỏ lại.

- Um um um. – Gật

.....

- Tàu ôi, cũng được đó chứ

- Đẹp rồi, muốn gì nữa

- Hot boy mới nè

- Yêu rồi nha

.....

Đám con gái xúm lại cười khoái chí. Riêng Triệt không hiểu sao lại bị những tấm hình đó cuốn hút đến lạ, hấn cứ trân trân nhìn như người mất hồn: ” Sao mình thấy Phong giống một người ý nhỉ :s ”

- Đăng đi

- ừ ừ, lẹ đi, chắc chắn thành tin hot luôn

- Đợi tí nào...

Nghe tới đó, Triệt chau mày :

- Đăng ??? đăng cái “rì” cơ ??

- A, mấy tấm hình hồi nãy. Hot boy mới thế này ai mà piết phải hôm, đăng lên trang trường, tha hồ mà nổi tiếng, giống anh í. Thế không phải bọn em lại có thêm THẦN TƯỢNG sao ??? hehe, nghĩ tới là thích rồi - Mấy nhỏ mắt sang chưng lên như cái đèn pha.

- Ê ê này này khoan !! khoan đã !! - Triệt chợn mắt há hốc miệng

- Yeah, xong rồi !!

- Ồ..ơ...ơ.. – Triệt đứng hình luôn. Chết roài, lần này tiêu thật roài. Phong mà biết thế nào cũng đi tong. Chưa đụng chạm gì là đã thấy rợn, gây tội có khi đi luôn ấy chứ, CHẾT TÔI RỒI !!! (hấn đã bị khủng hoảng một cách rất ít trầm trọng.)

- XEM NÀY, 23 LIKE RỒI !!!

“ RẦM !!!” Hấn té chổng vó “ gì..gì mà nhanh vậy. Mới đăng thôi mà !! không phải đây là giờ học sao??? Cái trường này ..”

- Hây !! có bình luận này

- Gì thế ?

- Đẹp trai, cool, ưng rồi, hoàng tử mới, hot boy....ể, **NỔ TIẾNG RỒI NÀY !!**

- YEAH ! TUYỆT VỜI ÔNG MẶT TRỜI. thế là mệnh được học cùng lớp với 2 hót poy “ nuôn”. Từ nay tha hồ CHẢNH . há há– Một nhỏ cười tít mắt.

Triệt hóa đá. Lạ trời, game over. Thế nào cũng bị tấn cho 1 trận nên thân hơ hơ hơ hơ hơ..

~~~ Haha, zui zui , giờ anh đi trước nhá. (chuẩn là thượng sách >:3) – Vẫy tay tay, hấn co giò chạy về lớp. mặc xác cái bọn con gái í ới sau lưng. Cửa lớp kìa, vào được tới lớp là có bằng chứng ngoại phạm òi. CỬA OIIII

~~ Vừa đi đâu đấy

“ Kít ít tttt Rằm !!”

- P..Phong, cậu dậy hồi nào đấy. (té dập mặt lần 2)

- Ờ, từ cái lúc mi nhảy lên mém tong vào cửa lớp - Phong cười mỉa

- Ồ ... ha ha..ha...zậy hả...thôi đi nha. Bai - Triệt mặt méo xẹo, tính chuẩn.

- Đi đâu?

- Vào lớp

- Có gì mờ ám ?

- Ai

- Mi

- Không...không có...đi đây

- ..... cái mặt - Phong nghiêng đầu, ánh mắt dò xét

- A...cái này...ừm...mà cậu lo cho tôi à - Triệt nhếch mép, mặc dù điều đó làm hắn thấy vui vui

- Thôi đi đi....mệt - Phong lại úp mặt xuống

- Được rồi - hấn hơi tiu ngủ chun chút

“Cạch” (mở cửa) “rằm” xong pé door rồi :3

- .... Lạ thật....

“ Reeeng...Reeengggg” Vâng, anh Phong nhà ta đã ngủ liền tù tù 3 tiết không biết trời trăng mây gió.

“ Oáp” – Cậu dụi dụi mắt đúng dậy - Ra chơi à... - .....- .....- CÁI GÌ THẾ NÀY ?????

- Hoàng tử của em~ - Một đám girl bu lại đông như kiến

- LỪ YÊU NỮ , CÚT HẾT ĐI !!!!!

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa “ véo” đi hết cả lũ

- Hừ hừ, chuyện gì thế không biết – Phong bực bội khoác cặp

- ờ, mà bộ hỏng biết gì thiệt đó hả - một hot boy nhướng lên dựa vào vai Phong, mái tóc đỏ hung hung rất chuẩn “học sinh nghiêm túc”

- .....- “BỐP “ Phong đập một phát không thương tiếc zào cái mặt bên cạnh

- Au da!!! Ta chưa hỏi tội mi vụ bữa trước mà còn dám đánh ta à

- Vụ ? Ta quen mi?

- Tại sao anh dám quên tui tui hả - Con bé có mái tóc vàng kem sữa bước tới, phồng mang trợn má (cái này không nhớ, có gì mọi người sửa lại dùm Pun, ment í ^^) nhưng đáng iu

- Hử? – Phong nhíu mày

- Hừ, thôi mệt quá giới thiệu luôn. Tôi là Cao Thiện Nhân lớp 11A2 V.I.P. còn đây là em gái tôi, Cao Tiểu Kỳ lớp 8A2 V... - Nhân chưa nói xong thì Phong đã lững thững đi trước rồi. Tiểu Kỳ vội nắm lấy tay Phong :

- Anh biết vì sao mấy cô kia bám anh không?

- ....Cao tiểu thư biết à? - Phong nghiêng đầu

- Chứ lại

- Vì sao

Tiểu Kỳ lôi chiếc ipad mini ra quẹt quẹt quẹt (o_o) - Tự coi đi - Xong nhỏ chìa ra trước mặt Phong. Cậu cầm lên...

- Biết lý do rồi nhỉ - Nhân vuốt tóc, miệng huýt sáo

Phong không nói gì trả máy lại cho Tiểu Kỳ. Đôi mắt cậu chợt sắc lên khiến 2 anh em nhà kia không thốt thêm được lời nào :

“ Chỉ có hần mới dám làm việc này, Triệt, cậu sẽ biết tay tôi”

[Triệt(Hất xì, ai nhắc mệnh zậy ta)]

.....

Ở phòng hiệu trưởng, tiếng lách cách máy tính vang đều đều :

- Huh !? – Chàng trai mở to con mắt nhìn vào màn hình, tay vén lấy cái mái vàng kim phủ một mắt

- Gì thế -Ông hiệu trưởng hạ tờ báo xuống

Chàng trai ngồi trên ghế sa-lông ngưng bấm máy, nói vọng lên :

- Nothing (không có gì)

Nhưng trên môi cậu chợt hiện lên một nụ cười thiên thần tỏa nắng:

- I can see you now...again ~ Bang Bang (anh lại có thể gặp em rồi Băng Băng)

8. Chương 8 - Rắc Rối Mới 2

Phong chạy lại vào lớp. mọi người đã ra ngoài hết, cậu quăng cặp trên bàn, miệng lầm bầm :

- Tên chết tiệt

Vừa mới xuống sân. Bao nhiêu con mắt đổ dồn lên cậu.

- “hot boy kìa”

~ - cái câu này vang khắp cả khuôn viên trường.

“ nhức đầu quá “ – Phong bực bội lướt nhanh qua bọn họ và ...:

- Trùng hợp nhỉ - cậu nhếch mép khoanh tay nhìn cái kẻ đang khum đầu sau đứa con gái - tính núp đến bao giờ huh

Triệt – cái đứa đang bám váy nhỏ “son phấn” không rời như mẹ con ló cái mặt đang khổ sở ra, nó méo còn hơn chữ méo nữa

- Hì hì. Phong hả. hì hì trùng hợp ha, “tớ” đang bận đi chơi cùng bạn gái nên lượn trước nhé. Pai

~~ Đứng lại – Phong túm lấy áo của hắn trong khi hắn đang cố kéo nhỏ kia “bay” thật nhanh.

- S...sa...sao hồ hồ...hồ..ờ - mặt Triệt cười híp mắt nhưng trán thì tong tong mồ hôi

Phong dứt 1 tay vào túi, tay kia nhắc cầm Triệt lên :

- Đại đột quá đấy

- Anh làm gì bạn trai tôi !! đừng thấy boyfriend của tui hot quá mà bày đặt ghen !!

Triệt anh mau hạ thang đó đi !! - Lưu Ly -con nhỏ này giờ ôm cứng Triệt hét um lên

Phong không nói gì, chỉ liếc Ly với đôi mắt lạnh lùng vô cảm, làm nhỏ sợ hãi lui vài bước, quệt chân té phịch xuống đất :

“ Phịch”

- Á

- .... – sân trường im lặng

- Còn không đỡ tôi, tại câu mà tôi té này – Lưu Ly lại hét lớn lên nhưng dường như không ai nghe

Phong vẫn tỏ thái độ thờ ơ, gương mặt cậu ghé sát mặt Triệt tay càng lúc càng bấu chặt lấy 2 bên má hắn :

- Giờ sao

- ày, trường cấm ạo nức học đường ó. Ủa thì uyện ã oa ời à - hắn giả lả (giả bộ) van nài. thực ra đối với người khác Triệt đã cho nằm đo ván từ lâu rồi

- đó là chuyện của cậu - Phong đưa tay kia lên tạo thành nắm đấm - Còn chuyện của tôi , là xử cậu !!! – Phong vụt nhanh tay nhắm vào bụng Triệt...!!!

- ♪ AAA! !!! Bắg nhi !!! - một tên con trai nhào tới ôm Phong từ sau lưng, mái tóc vàng ánh kim che phủ một mắt bay trong nắng, đôi mắt xanh xanh

- .....-.....-.....- mọi con mắt của học sinh Đại Học Viện Âm Nhạc Hacene dường như muốn rót hết ra ngoài.

Truyện gì đang xảy ra ????

“ giọng nói này..” Phong ngêch người ra vài giây, từ từ quay ngoắc người lại. Tên con trai đó vẫn ôm lấy Phong gương “ánh mắt long lanh” và nụ cười cực kì tỏa nắng, chiếc răng khểnh lấp ló sau đôi môi càng làm nó tươi tắn hơn. Ngược lại với cái hào quang đó thì mặt Phong trở nên tối sầm lại, trắng bệch.

- Bắg.... Um

“ Suyt !”

Không để cho tên đó nói thêm lời nào, Phong lôi cổ đi mất dạng.

- ..... - ai cũng ngỡ ngác nhìn nhau

- Nãy giờ là sao

- Không phải đang đánh nhau à

- Thấy 2 hot boy ẩu đả mà, sao đi đâu rồi

- Trốn chắc

- Sợ thua

- .....

Trong khi chủ đề sôi nổi này một lúc một “bự chuyện” thì Triệt chỉ đứng ngây ra dõi theo hướng của Phong, những câu hỏi cứ lớn vồn :

- Đó là ai ? tại sao biết Phong? Hai người có quan hệ gì? Tại sao hần gọi Phong là Băng nhi? Rút cuộc là thế nào ?.....

Triệt cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung ra, đầu đó trong lòng cậu nổi bất an ập tới, nhói lên từng đợt :

- Con người đó....

“All I need’s a little love in my life

All I need’s a little love in the dark

A little but I’m hoping it might kick start

Me and my broken heart

I need a little loving tonight

Hold me so I’m not falling apart

A little but I’m hoping it might kick start

Me and my broken heart

Yeah...

Shot gun, aimed at my heart, you got one

Tear me apart and then some

How do we call this love

I try to run away but your eyes

Tell me to stay oh why-y

Why do we call this love

It seems like we’ve been losing control

Somebody tell me I’m not alone

When I say

All I need’s a little love in my life

All I need’s a little love in the dark

A little but I’m hoping it might kick start

Me and my broken heart

I need a little loving tonight

Hold me so I’m not falling apart

A little but I’m hoping it might kick start

Me and my broken heart

Maybe some part of you just hates me

You pick me up and play me

How do we call this love?

One time tell me you need me tonight

To make it easy, you lie

And say it's all for love
 It seems like we've been losing control
 Somebody tell me I'm not alone
 When I say
 All I need's a little love in my life
 All I need's a little love in the dark
 A little but I'm hoping it might kick start
 Me and my broken heart
 I need a little loving tonight
 Hold me so I'm not falling apart
 A little but I'm hoping it might kick start
 Me and my broken heart
 Me and my broken
 Yeah, yeah, yeah
 Me and my broken
 Yeah, yeah, yeah
 How do we call this
 It's just me
 It's just me
 It's just me
 Me and my broken heart
 All I need's a little love in my life
 All I need's a little love in the dark
 A little but I'm hoping it might kick start
 Me and my broken heart
 I need a little loving tonight
 Hold me so I'm not falling apart
 A little but I'm hoping it might kick start
 Me and my broken heart"
 (Me and my broken heart –Rixton) :3
 [- A lô
 - .....
 - Vâng thưa bố
 - .....
 - ...con biết rồi, hai ngày nữa con ẽ ử xong mà
 - .....

- Tất nhiên rồi bố à, con sẽ mang cái xác đến tận nơi cho bố xem

- .....

- Đừng lo, con sẽ hoàn thành tốt thôi

- .....

- Vâng, chào bố.] (tút tút tút)

Triệt vẫn đứng đó, mắt không rời màn hình điện thoại dù máy đã tắt, môi cậu khẽ run lên:

- Tôi không biết phải làm gì nữa đây... có lẽ tôi cần gặp cô...

.....

- Anh làm gì ở đây vậy - Phong thở dốc hỏi cái tên tóc vàng đối diện

- Đi học...và để được thấy em - hần tỉnh bơ trả lời

- Thôi đi, đừng lúc nào cũng ra vẻ quan tâm tôi, trở về với lão ta đi và đừng bám theo tôi nữa !!

Phong quay ngoắc bỏ đi nhưng tên đó kịp choàng lấy cậu:

- Anh sẽ không làm gì quá đâu, chỉ cần Băng nhi đừng đuổi anh đi, thật đấy, anh sẽ nghe lời mà. Chẳng lẽ 3 năm không gặp mà em ruồng rẫy anh sao

Phong đứng im lặng, cậu thực sự chịu tên này. Lúc nào cũng khiến Phong thấy ảm áp. Dù có mang đau khổ hay vui mình trong băng giá, thì cậu vẫn chỉ là một người con gái,....

- Được rồi, nhưng đừng gọi tôi là Băng nhi, ở đây tôi là Băng Phong, làm ơn xưng hô cho đúng đi, hứa ! – Phong chìa ngón út ra

- Ok, hứa ! - Tóc vàng móc ngón - Anh hứa...

“ Tích tít tít” “ bạn có tin nhắn mới”

Phong gỡ tay tóc vàng ra và đi đến chỗ khác coi tin nhắn. Đằng sau, nụ cười anh đào của tên đó dần lệch đi,giọng nói êm ái vang đều đều ;

- Tất nhiên rồi, anh...sẽ không làm gì đâu, với bất cứ ai....phư

.....

Nhân vật mới

Vương Khải : nickname :

Chung lớp với Cao Thiện Nhân

tính tình : LOADING

Ngoại hình: Chuẩn, tóc vàng ánh kim, che một mắt. Con lai nên mắt có màu xanh biển đen

Gia thế: Loading... (một người bí ẩn) L

.....

- Hẹn chiều nay tại công ty Hoàng hải à.... – Phong nghiêng đầu nhìn những dòng tin nhắn – lại đụng nhau nữa sao...

Bất giác Phong đưa tay lên miệng, rồi lại rút lại ngay, cậu đang nghĩ gì,chính Phong cũng không rõ...

9. Chương 9- Mối Quan Hệ Khó Đoán

“ Rreeeeeeeeeng”

Mãi đuổi theo cái cảm giác mập mờ, Phong giật nảy lên vì tiếng chuông, loạn choạng chụp lấy cái điện thoại mém rớt. Cậu thở dài :

- Khải, hết giờ rồi nên tôi lên lớp đây. Chuyện anh hứa thì làm ơn giữ lời, được chứ?.....sao không

Phong quay ngoắc lại thì Khải đã biến đâu mất dạng

- Mới đó mà...

Cậu lắc đầu rảo bước về lớp, Phong về chỗ và ngồi xuống, ánh mắt đắm đắm vào chiếc bàn bên cạnh

“ cặp Triệt không có ở đây”

- Hấn xin phép về rồi - Tên con trai dãy bên liếc Phong khinh rẻ, miệng thổi kẹo cao su.

- Tại sao - Phong vẫn không thèm nhìn, nói cộc .

- Làm sao tao biết được. - Hấn vừa nhai vừa nói , giống như quát vậy - Cái lũ cậu ám ăn chơi như thằng đó mà quan tâm làm gì - Hấn gác chéo chân cười nửa miệng - Hay để ý mẹ nó rồi, chắc vậy nhỉ, haha

“ Rầm”

Phong đập mạnh tay xuống bàn, mắt trợn lên :

- Cẩn thận cái miệng của mày đi, thằng ch*

Nói xong cậu khoác cặp chạy nhanh ra khỏi lớp, cậu không biết mình bị cái gì nữa, thực sự thì tâm trí của cậu hiện giờ chỉ có “ Cuộc hẹn lúc 5h30 tại công ty Hoàng Hải”. Phải, chỉ có nó thôi. Phong chạy ra xe về nhà.....

Lớp 11A2 V.I.P

- Lớp, chúng ta có học sinh mới, mọi người im lặng - Tiếng thầy chủ nhiệm đồng dục đầy uy nghiêm. – Tốt, em, vào đây.

- Xin chào mọi người, tớ là Vương Khải, rất mong được chiếu cố. - KHải bước vào với nụ cười anh đào tỏa nắng.

- Ô OOOOOOOOOOOOOO - lớp ồ lên vỗ tay rần rần. trong lúc đó thì Thiện Nhân vẫn đang chăm chú nghiền ngẫm cuốn sách gì đó, miệng lầm bầm:

- Học sinh mới thôi mà làm gì ghê thế, thánh thần hiển linh à, mà hấn tên gì ấy nhỉ

- Em muốn ngồi đâu, cuối dãy sát tường hay bàn 4 dãy giữa đây còn trống này. Em ngồi đâu - Thầy cười hỏi Khải

- Ừm, em muốn ngồi cạnh bạn kia – Khải chỉ về phía Nhân. Cả lớp lẫn thầy giáo đều rụt lại

- Chỗ khác được không em, đó là 2 bàn dành cho lớp trưởng rồi – Thầy cười hiền nhưng ánh mắt đã đôi chút sợ sệt

- Lớp trưởng? tuyệt, như thế thì em sẽ dễ hỏi hang hơn rồi, lớp trưởng ! – Khải vỗ tay bôm bốp gọi Nhân.

- Hử - Nhân chau mày nhìn lên bảng, bất giác toàn thân cậu run lên, mí mắt khẽ giật liên hồi, quyển sách trên tay cũng rớt xuống - Vương...Vương Khải ....sao...sao...

- Hở, cậu biết tớ à, hay vậy, không ngờ mình lại nổi tiếng như thế đấy, cậu cho tớ ngồi bàn cạnh nhé - Khải cắt ngang lời Nhân nhanh nhẩu đi xuống.

- À...u..ùm - Nhân đem chiếc cặp để trên bàn bên cạnh xuống - Mời.

Vương Khải ngồi xuống, nở nụ cười :

- Xong rồi ạ, chúng ta bắt đầu học đi thầy.

- ....Đ Được, lớp lấy sách nhạc và tập ra, ta bắt đầu học thôi rồi đây.

Lớp ấp ớ lồi sách vở như bị ma đuổi. Ai cũng thấy khó hiểu. Cao Thiện Nhân xưa nay không bao giờ nhường ghế cho ai, một mình 2 bàn. Chẳng ai dám làm gì cậu vì cha Nhân là một trong những người đóng góp lớn cho trường. Vậy mà hôm nay....

Nhân ngồi như bất động, hai mắt nhìn xuống bàn, môi cậu run run lên, mũi rịn mồ hôi.

- Sao thế - Khải cười ngó Nhân

- Không...không...sao cả...Tôi ổn..ổn..cả mà...ha..ha

- Ổn ? Thật chứ??

- Th..thật..

- Vậy thì tốt - Vương Khải cười híp cầm cây bút viết lên tập Nhân dòng chữ nhỏ hơi nghiêng “ Gặp ta trên sân thượng giờ tan học”

Gương mặt Nhân chợt biến sắc, hơi thở như nghẹn lại, khẽ liếc về phía Khải, mắt Nhân như trợn đứng lên, là nụ cười chết chóc đầy ghê tởm đó, nụ cười dường như dài khéo tận mang tai. Nhân vội vã quay đầu đi, mồ hôi chảy càng lúc càng nhiều, tim Nhân chợt thắt lại, hơi thở không còn đều nữa.

“ Không...không...con ác mộng đó đã chấm dứt rồi...nó sẽ không quay lại nữa đâu...không...không...nó...nó đã chấm dứt...”

Khải vẫn giữ nụ cười đó nghiêng nhìn biểu hiện của Nhân, mắt Khải chớp híp lại, đôi mắt tham hiểm đến ghê người.....

.....

Phía Bể Phong :

Phong tắm rửa và thay trang phục, xong đâu đấy, cậu nhìn đồng hồ :

- 3h hơn...còn sớm quá

Cậu bước đến bàn trang điểm nhìn chính mình trong gương...

- Bể Bể...mày đang nghĩ gì vậy chứ...mày vẫn đang là Bể Bể sắt đá không ? Hay lại trở về với con bé ngu ngốc ngày xưa rồi ?? Mày đang dần bị tình cảm xâm chiếm ư.... - Cậu đưa tay chạm vào mặt gương rồi chợt rút tay lại thành nắm đấm, đập nhẹ vào mặt gương

“ CANH”

- Chết...tiệt.. - cậu lại lẳng lặng nhìn vào gương, tay cậu một lần nữa bất giác chạm vào môi

- Nụ hôn đó....- Mặt cậu bỗng đỏ ửng lên – Aaaa bỏ, bỏ đi, không nghĩ nữa, mệt quá

Cậu quơ tay, tránh cái hồi tưởng diên rồ đang lớn vồn, chỉnh lại mái tóc giả, dán lại băng keo, xong cậu đứng lên , ra khỏi nhà, cậu phóng nhanh về phía trung tâm thương mại – Công ty Hoàng Hải.

(lại là Phong -> Bể : cậu -> cô ngen) =w=

Đến nơi thì cũng chỉ mới có gần 5h, đường từ biệt thự tới đây cũng khá xa nhưng không ngờ lại dư nhiều thời gian đến thế.

- Chào cô Nguyệt, thật bất ngờ khi cô lại đến sớm thế đấy. có lý do gì chẳng

- Rảnh rồi thôi – Bể cười mỉm với người đàn ông cao to, với cái râu quai nón rất ư là nổi bật đang đứng trước cổng chính - thế thưa ông giám đốc Hoàng Hải sao lại ra đây, đợi tôi sao

- Hahahahahaha, tiểu thư Nguyệt thật là biết đùa, - Người đàn ông cười lớn- chúng ta vào trong thôi, Mời.

- Không khách sáo - Băng Băng ung dung bước ngang hàng với giám đốc Hải. đi tới một căn phòng, giám đốc Hải mở cửa:

- Tiểu thư đợi ở đây, tí nữa con trai tôi sẽ tiếp tiểu thư, nó tới ngay thôi, được chứ?

- Được

Ông Hải cười rồi đóng cửa, sắc mặt ông liền thay đổi ngay, một gương mặt nghiêm nghị. Ông nhắc điện thoại lên :

[.....]

[títt....a lô, cha]

[tới công ty ngay, con mồi đang ở đây rồi, hôm nay lo cho xong, kéo dài mãi không tốt đâu]

[.....vâng thưa cha.....con tới liền]

“ títt”

Ông tắt máy rồi rảo bước đi dọc hàng lang.

Băng Băng ngồi trong phòng được một lát đã thấy bồn chồn :

- Lâu thật, mặc dù chỉ mới có 15 phút nhưng mà... cũng tại mình tới sớm quá làm gì, nhưng không phải Triệt về còn sớm hơn mình sao,haizzzz

- Xin lỗi phải để cô chờ lâu rồi - Triệt chạy vào, cười nhìn Băng Băng

- Không sao, đây là lỗi tôi mà, tại tôi đến khá sớm thôi – Cô mỉm cười đáp lại.

Hôm nay Triệt ăn mặc hơi “ phong trần” áo nhung đen, cổ áo không gài nút, cà vạt thắt hờ hững – loại khí chất đôi phần khá ngổ ngàng.

- Trông tôi không ổn gì à - Triệt nghiêng đầu khi thấy Băng nhìn mình.

- Ô không, tôi , chỉ đang định hỏi anh hẹn tôi làm gì, chẳng phải việc hợp tác đã xong sao, còn gì cần thay đổi à

- Không, tôi không mời cô đến vì việc đó

- Sao?

- Tôi mến em

- O ...

- Tôi có cảm giác gì đó rất thân thuộc đối với em, nó còn mơ hồ lắm nhưng tôi nghĩ là tôi mến em thật

- Khoan, khoan đã, có lẽ là tôi nghe nhầm điều gì đó thì phải...- Băng Băng cười méo xẹo

- Cô không nghe nhầm – Triệt nhấn mạnh từng chữ

- ..... - Im lặng , bây giờ thì cô chẳng thể nói được gì nữa, mặt Băng Băng đỏ au lên, đầu như muốn nổ tung bất cứ lúc nào, vui ,ngượng, luống cuống, cô chẳng biết phải gì nữa.

- Nhưng tại sao anh...anh lại nói điều đó...ra

- ..... tôi nói trước khi em đi...

- Đi ??? đi đâu....-chưa kịp nói hết câu cô đã bị Triệt ôm ghì lấy

- Triệt thiếu gia...cậu ...cậu...

“ cạch”

- Nguyệt Băng Băng, tha lỗi cho tôi

Băng Băng mở to mắt, Triệt vẫn đang ôm cô, nhưng không phải hai tay nữa, tay kia đang là một khẩu súng lục, nó, đang chĩa vào đầu cô....!!

Triệt thực sự muốn giết Băng Băng !!!???

Còn Thiện Nhân và Vương Khải, họ rút cuộc có quan hệ gì ???

10. Chương 10- Quá Khứ

Triệt cứ thế ôm Băng Băng, đôi tay run rẩy bấu chặt lấy cô, nét mặt cậu vắn vẹo như sắp ra nước mắt, song nơi hốc mắt cũng chỉ dâng lên làn nước mỏng, không rơi nổi một giọt lệ. Giọng Triệt khản nghệt :

- Tôi phải giết cô....tôi..phải...

Mắt Băng Băng dần khép lại, cô quàng tay ôm lấy Triệt, nhẹ nhàng cười buồn:

- Không sao đâu, sẽ ổn thôi mà, cứ bắn đi, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Hãy làm nếu việc đó giúp ích được cho cậu

- Tôi... - Triệt giọng run run, cây súng hạ dần xuống, tay cậu càng lúc càng siết chặt Băng hơn. - Tôi không thể...tôi... không làm được

Cánh cửa phòng chợt mở tung ra, là giám đốc Hải, gương mặt ông lộ rõ vẻ tức giận, trên tay ông, khẩu 500 S&W Magnum*. chĩa thẳng vào 2 người trực bắn. Băng Băng quay lưng về phía cửa nên không hề biết sự xuất hiện này. Triệt nhìn ông sững người ra gào toáng lên :

- ĐỪNG !!!!!

“ PHẪNG !!!!!”

Ông nhấc súng và bắn vào đùi Băng Băng. Máu thấm ra từ lớp váy, nhuộm đỏ cả một khoảng. Lạnh một đoạn, thân thể cô như vô thức ngã ra sau.

- U !!

- Băng BĂNG !!!! -Triệt thét lên đỡ lấy cô

- Tránh ra, thằng cớm, tao sẽ tự mình giải quyết vụ này, LUI RA !!! – Ông Hải lớn giọng, chĩa cây súng vào Triệt ra lệnh

- Đủ lắm rồi !! Ông không phải là con người !!! Ông còn muốn giết bao nhiêu mạng nữa chứ !!!

- Đây là công việc ! Là đơn hàng !! Đối với tập đoàn Mafia chúng ta thì khách hàng là trên hết, vì vậy tao chẳng quan tâm việc tao là cái gì đâu. Giờ tránh ra, mau !!!

“ Pằng!!”

Một phát đạn nữa bay thẳng vào hông Băng Băng :

- U...Khục - Băng Băng giật người lên ọc máu ra, mắt cô bắt đầu hoa lên, cắn chặt môi đến tứa máu để không thốt ra thêm chữ “ đau” , cô không muốn Triệt nghe thấy... tay Băng Băng rung lên từng đợt, cô muốn chạm vào nơi khoe mắt đang rơm rớm của Triệt...nhưng không thể, đầu cô nặng như bị ai đè xuống, mắt trĩu nặng, tay chân bắt giác không thể cử động được

- Băng Băng !!! Ông, ông biến ngay đi trước khi tôi bắn chết ông !!! BIẾN ĐI !!!! - Triệt gào lên chĩa súng vào giám đốc Hải

- Bắn đi, ĐƯA THẲNG SÚNG LÊN MÀ BẮN TAO ĐÂY NÀY !!!

- Ông mau cút đi !!!

- Không bắn sao ? Vì tao, là cha mày phải không ??

- CÚT ĐI, MAU CÚT ĐI !!!

- Đem cô ta ra ngoài - Ông Hải vừa dứt câu, 2 người mặt áo đen liền từ cửa chạy vào, ngay tại chớp nhoáng ấy, cây súng trên tay Triệt bị đánh hất đi xa cả đoạn, cậu tức giận nghiêng răng, nhìn trừng trừng vào 2 người đó:

- LỬ KHỐN KHIẾP !!!! TRÁNH XA TAO RA !!!

“ pẦNG”

Phát đạn của ông Hải suýt qua mặt Triệt thành một vết dài rướm máu:

- Biết điều thì im lặng và nghe lời đi.

- ÔN...

“pằng”

Một tên áo đen nhân cơ hội đập mạnh vào gáy Triệt khiến cậu bất tỉnh, ngã vật xuống. Hai tên kia nhanh chóng kéo Băng Băng ra.

- Như vậy là được rồi - bỗngưng ông Hiệu trưởng xuất hiện, vẻ mặt ôn tồn - giao dịch kết thúc, đây là tiền của ông

Nhận lấy chiếc va-li của hiệu trưởng, ông Hải cười khản đặc :

- KHÔNG tính giết theo thỏa thuận luôn sao

- Tất nhiên không – hiệu trưởng khoác chiếc áo vét lên người Băng Băng rồi nhẹ nhàng nhấc bổng cô lên, vác vác vèo trên vai – Bởi có một người vẫn muốn gặp nó mà – nói xong ông cười nhẹ rồi đi nhanh về phía thang máy

Ông Hải lặng người hồi lâu rồi khẽ nhếch môi, ông ra lệnh :

- Đem thằng ôn con này xuống tầng hầm, gong xích nó lại

- Rõ

Xong, ông thả cây súng, lấy khăn lau tay, giọng khàn khàn :

- Thật bẩn tay

.....

Sau tiếng chuông tan học, Vương Khải vui vẻ dọn dẹp sách vở

- Khải, cậu đi ăn với bọn tớ không, mừng học sinh mới. Chắc cậu rảnh chứ nhỉ ?

- Ô không được rồi, hôm nay Khải bận về sớm có chút chuyện. Nhưng đừng lo, Khải sẽ đi vào ngày mai được chứ ?

- Mai sao ? chắc, đành vậy thôi. Mà cậu gấp tới thế sao

- Tất nhiên ! Khải, có CHUYỆN cần gặp một người... - Khải chợt nhấn mạnh khiến Nhân giật nảy

- Ồ, vậy mai đây, tụi mình đi đây, tạm biệt

Mọi người đi hết, Nhân cũng giặt mình bằng hoàng dọn dẹp rồi đứng lên

- Lên sân thượng đi, tao có chuyện - Khải lập tức thay đổi thái độ, nhướn miệng gọi Nhân, ánh mắt thâm hiểm

- Không...không phải sân thượng...sẽ đóng cửa sao...

- Tao bảo lên, đừng có lẩn nhẩn - nói xong Triệt khoác cặp ra khỏi cửa - Tao đợi mày, đừng có trốn, nếu không thì.. phư, mày biết rồi đấy

“ Cạch”

Cửa phòng đóng lại, Nhân vẫn đứng trưng ra thở hồng hộc, mồ hôi tuôn ra như tắm. Cậu lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Kỳ :

[...A lô, anh hai sao lâu vậy, em đợi anh dưới sân này giờ rồi đấy]

[Tiểu Kỳ, hôm nay anh đi chơi với lũ bạn...em cứ về trước đi, nói với mẹ hôm nay anh về hơi trễ, đừng đợi anh làm gì, được chứ]

[Ể, em có nghe nhầm không vậy?? anh mà cũng thích đi chơi với bạn á]

[cứ vậy đi, anh cúp máy đây...gặp em sau]

[khoan đã, nè anh ha...] [Tít tít tít tít]

Cậu khụy xuống, toàn thân run lên :

- Không sao đâu, sẽ không sao đâu, ha ha, chỉ là cuộc nói chuyện thôi mà, đừng căng thẳng quá, Thiện Nhân, bình tĩnh lại đi, sẽ ổn thôi

Cậu đan chéo tay cúi gằm mặt, mắt nhắm nghiền lại tự trấn an . Khẽ thở dài, cậu đứng dậy đi tới sân thượng....

“ Cạch”

Vừa mở cửa ra, Nhân đã thấy Khải đứng tựa vào rào sắt, trên tay là điều thuốc lá, thả một hơi bồng hẩn lên tiếng:

- Lên rồi à

- Cậu muốn gì?

- Muốn gì sao?? Phư – Rít một hơi thuốc, Khải quăng cây thuốc lá đó, lấy ra một cây mới, đưa lên miệng

- Châm lửa cho tao

- ..... – Nhân im lặng nhặt chiếc bật lửa Khải ném qua, thận trọng bước tới gần châm lửa. Khải hừ lạnh gì đầu vào môi lửa nhưng mưu toan không để lửa bén thuốc. Phải một lát , Nhân buộc phải thả cặp ra đưa tay kia che lửa, không để nó bập bùng. Sau cuối thuốc lá cũng châm xong, ngay lúc Nhân rút tay về, Khải đột ngột cúi đầu, thè lưỡi liếm lên ngón tay che lửa của cậu. Sắc mặt Nhân chợt tái đi, cậu lui nhanh về phía sau.

Khải cười nắc nẻ trên nền :

- Mày thơm quá - Khải hít một hơi sâu – hơn cả ngày xưa đấy. phư phư. Lại đây, nhanh lên

- Không...không...không

- Mày vẫn còn ám ảnh chuyện ngày xưa sao ??? thôi nào, bỏ qua nó đi, đừng nghĩ tới nữa - Khải đứng lên tiến về phía Nhân. Nhân lùi dần nhưng rồi mất thăng bằng mà ngã ngửa xuống. Khải một tay túm lấy tóc Nhân giật ngược lên, tay kia đè một bên vai cậu, điều thuốc hẩn vẫn cầm trên tay. Khải cười đắc ý khi nhìn khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm chặt của Nhân :

- Mày lúc nào cũng trông ngon như vậy

Khải vừa nói, vừa liếm rồi cắn cổ Nhân. Toàn thân cậu run bần bật,

- Đừng sợ, thư giãn chút đi chứ

Nói rồi, Khải lại thè lưỡi liếm tai Nhân, cậu thoáng cự nự :

- Bỏ ra, tôi bây giờ không phải là đồ chơi của cậu đâu

Đột nhiên Khải trừng mắt cúi xuống cắn mạnh cổ Nhân đến tứa máu, cậu khẽ nhú mày vì đau :

- Mày vẫn là đồ chơi của tao, mãi mãi là như vậy

Khải giật mạnh đầu Nhân xuống, quệt máu nơi vết cắn ở cổ Nhân đưa lên miệng, hẩn ắn mạnh điều thuốc còn nóng lên cổ Nhân khiến cậu thét lên đau đớn. Đứng dậy, Khải nở nụ cười đầy chết chóc :

- Mày không bao giờ thoát khỏi tao, mày, tao, sẽ không để đứa nào thoát. Đừng chống lại tao, nếu không thì Tiểu Kỳ, nhờ em gái đáng yêu của mày sẽ lãnh đủ.. Nhớ kĩ lời tao, Bảo Bảo ạ. Hahaha

Vương Khải cười lớn vác cặp ra khỏi sân thượng.

Nhân nằm đó, tay ôm lấy cổ. Vết bồng bắt đầu rất lên nhói từng đợt. Nhân thở hổn hển, vật vờ trên sàn.

“ Đừng gọi tôi bằng cái tên ấy nữa , mình là Cao Thiện Nhân, không phải Bảo Bảo. Đừng đụng tới em gái tôi, Triệt, Băng, hai em đang ở đâu ???

.....

4 năm trước, Trại mồ côi Deman :

.....

“ Chát” “ Rầm”

- Mày đúng là thứ nuôi tồn cơm mà !!! - đứa trẻ tầm mười 14,15 tuổi nằm bất động trên sàn , mái tóc đỏ luồn xuộm che phủ đi gương mặt bầm tím. Giám đốc trại mồ côi – một gã béo ị đầu hói tức giận tát một bạt tay vào cậu nhóc

- ĐỨNG DẬY – gã đập đánh tới tấp vào cậu bé đã kiệt sức, run rẩy la oai oái. – Không đứng được sao, HẢ?? - hẩn lòi cậu lên trên gác, quăng mạnh xuống rồi chốt cửa - Cứ ở đó đi, đồ vô dụng !!!

Bảo Bảo – Thiện Nhân khi nhỏ, cậu là đứa trẻ lớn nhất trong trại. Với cái tuổi 14 thì việc nhận làm con nuôi dường như rất khó khăn. Khi có người tới nhận, không ai muốn nhận Bảo Bảo, mặc dù cậu rất xinh, chỉ vì một lý do : cậu đã quá lớn rồi.

Bảo Bảo cố gắng gượng dậy, suốt hai ngày tìm cách cạy cửa. Đến ngày thứ ba, cậu mừng rỡ khi chốt then tự nhiên bung, Vương Khải, khi đó là con trai của lão giám đốc, đã cứu cậu, Khải lòi nhanh Bảo Bảo ra, nói mau chạy đi. Cậu riu rít cảm ơn, song nhẹ nhàng trốn ra ngoài nhưng không may bị lão béo phát hiện, gã tóm lấy cậu, hoảng hốt, cậu quơ tay đánh phù mắt gã. Việc đó đã làm hẩn nổi điên, nắm chắc lấy tay Bảo, gã lôi cậu vào phòng giám đốc. Vương Khải đã nhìn thấy và rón rén theo đuôi ,lách qua cửa sổ văn phòng . Cậu đã cái cảnh tượng kinh hoàng mà suốt đời cậu không thể quên, Bảo Bảo bị cha mình lột trần, hai tay trói bằng dây thừng vào hai bên kệ tủ. Gã tru lên, lấy roi quất Bảo Bảo tui bụi. Từng nhát roi da kêu chan chat trên thân hình nhỏ nhắn ốm yếu của cậu, những tiếng đánh một lúc một mạnh, Gương mặt Bảo Bảo như thét lên đau đớn, đầm đìa nước mắt. Những vết đánh sâu rứa máu vẩy khắp sàn. Gã giám đốc cười khoái chí, trông gã lúc này chẳng khác gì con ch* hoạn. Thở dốc, gã quăng cây roi rồi bước ra khỏi phòng.

Khải đứng nhìn, nhưng không cảm thấy xót thương, mà là hưng phấn. Chính cậu cũng muốn thử cái cảm giác cầm cây roi lên mà quất Bảo Bảo. Cậu chạy nhanh vào phòng giám đốc đóng chốt cửa lại. BẢO BẢO nhìn Khải mừng rỡ vô cùng.

Nhưng, Khải lại cầm lấy cây roi, miệng lầm bầm, thở không ra hơi :

- Xin lỗi..., Bảo Bảo, cậu chịu khó...

Bảo kinh ngạc nhìn Khải dần đưa cao cây roi lên....

“ Chát” “ Chát” “Chát”

Khải càng đánh càng hăng, trong khi Bảo cố gắng van xin vô ích, đến đi cậu ngất đi, Khải mới dừng tay....

Những việc đó cứ lặp đi lặp lại cho tới khi :

- Tôi nhận đứa bé này. – Một người đàn ông tới trại và nhận Bảo làm con nuôi, từ đó đổi tên thành Cao Thiện Nhân. Năm năm sau, nhà Cao đột nhiên mua miếng đất có trại mồ côi trong đó để mở nhà máy. Cha con Khải bị chủ đất đuổi đi cùng bọn nhóc khác.Nó là khởi nguồn, đã đốt lên lòng thù hận nhà Cao của Khải. Gã giám đốc liền bán bọn cô nhi còn sót ra “ chợ đen”. Bán hết, gã liền kiếm một mối lớn hơn, chính là nhà họ Nguyệt- dòng tộc giàu nhất. KHI gia đình Băng Băng sinh con gái, người đứng đầu- ngài hiệu

trưởng đã mua Vương Khải làm con nuôi cho nhà Băng Băng, là người sẽ đứng đầu gia đình đó. Tiếp xúc với gia đình được mấy tuần, mẹ Băng Băng bỏ đi nước ngoài. Mấy năm sau lại đem cả Khải đi. Tối bây giờ, ba năm trôi qua, nỗi hận thù nhà Cao của Vương Khải ngày một nóng lên, sự thèm khát tài sản nhà Nguyệt và món đồ chơi ngày xưa “ Bảo Bảo” như thúc đẩy Khải lập một âm mưu điên rồ...

- Băng Băng bị đem đi
- Tân Triệt bị bắt nhốt và
- Thiện Nhân bị đe dọa

Tương lai của Thiện Nhân, Băng Băng và cả Tân Triệt dường như đều nằm trong tay Vương Khải.... rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu nữa đây.....

11. Chương 11- Bộ Mặt Thật_ Lừa Dối

“ Lộc xộc” “ lộc xộc”

Tiếng kéo xích nặng nề vang trong căn phòng tối- kho hàng của công ty Hoàng Hải.

- Làm nó tỉnh lại đi - Ông Hải giọng khản đặc, đầy uy nghiêm.
- Yes, sir !!!! – Tên áo đen xách xô nước dội mạnh vào người Triệt. Cậu khê động dậy, nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn. Giật ngược tóc Triệt lên, hấn giáng hai cái tát đau thấu xương, khiến Triệt như nửa tỉnh nửa mơ. Được một lát, cậu sững người trừng mắt nhìn mớ dây xích đang quấn chặt lấy hai chân tay cậu :
- KHỐN KHIẾP !!!!! THẢ TAO RAAAAAAA !!!!! – Triệt nghiêng răng ken két.

“ BỐP !!”

- CÂM MIỆNG !!! đừng có vô lễ trước mặt tao !!!! - Ông Hải ném cây gậy chống vào mặt Triệt. Nó rớt xuống, để lại miếng rách sâu nơi chân mày của Triệt.
- Câm? Ông có quyền gì ?? vì ông nuôi nấng tôi sao? Xin lỗi nhé, bởi tôi không cần nó đâu.
- Tất nhiên là tao chả làm không công bao giờ...nhất là làm từ thiện - lão cười mỉa, giương ánh mắt khinh thường - mày, là tấm bia đỡ đạn tuyệt vời của tao.
- Cái... - Triệt như đứng hình - Bia đỡ đạn?? Ông...
- Hahahahahahahahahahaaaaaa, chứ mày nghĩ mấy chục năm tao nuôi mày để làm gì. Nhất là khi tao hành nghề ám sát... đâu phải lúc nào cũng may mắn thoát chết.... mày cũng từng suýt die dưới tay bọn cảnh sát còn gì? Nguy hiểm quá phải không? Vì vậy, tao đã đào tạo ra “ những đứa con”, thay ta nhận đơn hàng - Ông bắt đầu cười quái đản - Và nếu tụi bây có châu trời...thì đó, cũng không phải việc của tao
- Ông...đồ - Triệt bấu chặt tay thành nắm đấm, muốn lao đến giết lão ngay lập tức nhưng không được
- Chắc, thảm hại, thảm hại. Tao luôn nghĩ mày sẽ chẳng còn một chút tình cảm gì trong người. Rút cuộc mày cũng chỉ là MIẾNG GIẾ RÁCH !!!
- Mẹ kiếp !! Thì ra ông lừa dối tôi bao nhiêu năm qua.... Tôi giết .. ỪM ! - Chưa kịp nói, Triệt đã bị một tên đứng đằng sau nhét quả cầu kim loại vào miệng, sợi dây chun 2 bên cột lại phía sau.
- Chính ngươi tự đâm đầu vào rọ còn gì... - Ông Hải nhúng vai tỏ vẻ bình thản - Bây giờ thì nghe tao nói hết chuyện đã.

Ông ngồi gác chéo chân trên chiếc ghế bành trước mặt Triệt :

- Hôm đó, tao nhận nuôi mày từ cô nhi viện Deman, mày còn nhớ nơi đó chứ.? Mày biết, tao đã bị thu hút bởi đôi mắt cương nghị của mày, một đôi mắt không tình cảm...

Ông ngược lên nhìn Triệt nhưng đáp lại là ánh mắt sắc lạnh, đầy thù hận.

- Hahahahahahahaha !! Phải, phải rồi, chính nó, đôi mắt tuyệt vời ngày xưa. Hahaha.

Ông Hải nhấp nhẹ ly rượu vang mà tên cận vệ vừa mang tới , nói tiếp:

- Mà luôn là đứa tao hài lòng nhất. Mọi nhiệm vụ tao giao mày đều làm rất tốt. Mày chưa bao giờ có ý phản bội tao...Vậy mà, phư, mày cãi lại tao chỉ vì một đứa CON GÁI à !!!!!

Ông gào to

- Đối với đứa khác, tao đã giết chết nó từ lâu rồi, nhưng với mày, tao, sẽ DẠY ĐỒ lại !!!! ĐÁNH NÓ CHO TAO !!!!!

“ BỐP !!! BỐP !!! CHÁT !!! HUỖCH!! BỐP !!!!!”

Bọn áo đen từ đằng sau nghe lệnh chạy đến, liên tục giáng những cú đấm , đá vào mặt và người Triệt. Toàn thân bắt đầu ê ẩm nhưng cậu không thể làm gì với cái mớ dây xích. Có muốn nói hay chửi rửa cũng không được, hoàn toàn chịu trận.

Được một lát, bọn áo đen rút về. Triệt vẫn bất động, mặt cậu đỏ au, người đầy thương tích, đầu gục xuống, máu rỉ ra , loàn cả đỉnh đầu. Ông Hải đứng dậy, tiến về phía Triệt :

- Tao biết rõ chừng này chưa là gì. Nó chưa đủ để bắt mày phục tùng tao.

Triệt thở dốc, gương người ngảng đầu lên nhìn một cách thờ ơ, dù không nói nhưng ông Hải hiểu rõ, gương mặt đó đang muốn khiêu chiến với ông. Ông khẽ đặt ngửa bàn tay trước ngực Triệt, nụ cười quái gở phút chốc xuất hiện trên mặt ông

“ Xoẹt”

Ông gì tay kéo mạnh xuống.

- ỪM !!! - Triệt nhắm chặt mắt vì đau. Người cậu rướm máu, nhỏ tong tong trên nền nhà. Thì ra chiếc nhẫn trên tay ông Hải là cây kim găm nhọn hoắt. Vết rạch kéo dài đến giữa bụng, buốt lên từng đợt. Ông Hải cười khùng khục, nhẹ nhàng kéo thêm một đường ngang, tạo thành cây thánh giá.

- Ta cho con hết hôm nay, sang mai, ta cần câu trả lời câu con Sám hối đi, con trai ạ. Quay về với ta, bằng không, con sẽ phải CHẾT !!!!!

Ông cầm lấy ly rượu đổ lên đầu Triệt. Chát cùn đó thấm vào vết thương khiến Triệt quặn người vì đau. Ông Hải chỉ nhìn cậu , không một lời nào, ông bỏ đi khỏi tầng hầm.

Bọn áo đen bịt cả mắt lẫn tai Triệt lại, kéo xích lên cao. Bây giờ xung quanh cậu tối đen, một khoảng không im lặng. Triệt vùng vẫy tìm mặt đất nhưng vô vọng.

“ có lẽ đêm nay không thoát được rồi”

Cậu lịm dần đi, mệt mỏi . Bất giác cậu nhớ tới Băng Băng, đầu cậu như muốn nổ tung. Có một điều gì đó thoát ần thoát hiện trong tâm trí cậu. Phải chăng cậu và BĂNG BĂNG đã từng gặp nhau ? Sao mỗi lần nghĩ đến cô, cậu lại có cảm giác ảm áp đến vậy.

“ Tôi phải làm gì đây,bây giờ em đang ở đâu, có được an toàn không?”

“ Băng Băng, em cố đợi tôi nhé, sẽ nhanh thôi, tôi không bỏ rơi em đâu...hứa với tôi đi, em sẽ đợi tôi được chứ”

“ Trời đêm nay lạnh lắm đấy, em có mặc đủ áo khoác chưa hả”

.....

.....

.....

...

Trong lúc đó Băng Băng dần dần tỉnh lại

- A, đau quá , vết thương làm mình thiếp đi lúc nào... - Cô khẽ dụi mắt - Nhưng , đây là đâu ???

Cô hốt hoảng thấy mình đang ở trên một chiếc giường lạ hoắc, trong một căn phòng tối om, cô vội đứng dậy nhưng bị kéo lại ngay vì hai chân cô đã bị khóa lại bằng một chiếc còng sắt luồn vào chân giường

- Băng Băng

Tiếng gọi từ cửa, là Vương Khải

- Khải !!! May quá, anh mau tới gỡ khóa dùm em với. - Băng Băng mừng rỡ gọi to. Nhưng Vương Khải chỉ đứng đó khoan tay, nở nụ cười :

- Mở ? Cô nghĩ tôi sẽ mở sao,phư phư, nực cười. Tại sao tôi phải làm khi chính tôi là người bắt cô ?

- Anh đang nói gì vậy..haha, là đùa phải không?

“PÀNG”

- Tao chả đùa với mày làm gì - Khải giương súng bắn một nhát sượt qua má Băng.

- Anh - Cô nghiêng rặng, đưa tay quệt vết máu trên mặt. - Thì ra đây là bản chất thật của anh...Anh muốn gì ở tôi !!!!!!!!!!!

- Rất thẳng thắn, phư phư. Tao thích điểm đó của mày. Vậy, tao vào vấn đề chính luôn nhé - Khải cười nhẹ - Tao, MUỐN GIA TÀI CỦA MÀY.

- Lý do

- Oh ! Phải có lý do nữa à

- Đúng

- Okie, Tao, muốn trả thù nhà Cao. ... nếu một mình sức tao sẽ không thể làm gì được. Nhưng gia đình mày thì khác. Nó đủ mạnh để quật ngã họ Cao. Hừm, tao nghĩ là mày sẽ chẳng tọc mạch vào chuyện quá khứ của tao đâu nhỉ?

- ..... Việc gì tôi phải nghe anh - Băng Băng đưa ánh mắt sắc lạnh như dò xét

- ....Thật bướng bỉnh đấy Băng Băng à. - Khải vò đầu bước tới chiếc ghế nỉ đỏ đặt giữa phòng. - Dao Dao, vào đây.

“ cộp”

Tiếng giày cao gót dừng lại nơi ngưỡng cửa, một người phụ nữ xinh đẹp với bộ trang phục lộng lẫy của người Anh thế kỉ 19 bước vào, gương mặt vô hồn hết như người chết.

Băng Băng giật mình nhìn về phía người phụ nữ đó :

“ Dao Dao ? đó không phải là cách gọi thân mật mà ba vẫn gọi mẹ sao ??? - Cô cố gắng nhìn nhưng không được, chiếc nón đã che gần hết khuôn mặt người đó.

- Lại đây nào - Khải vẫy tay ra lệnh, người phụ nữ đó bước tới quì bên cạnh cậu, không nói một lời

- Bà ấy là ai – Băng Băng đưa ánh mắt nghi hoặc

- Ai ư ? - Khải nhếch mép từ từ gỡ chiếc nón trên đầu Dao Dao - Mày không nhận ra ai đây sao ???

Gương mặt người phụ nữ đó dần hé ra. Băng Băng tròn tròn mắt, kinh hoàng nhìn vào khuôn mặt đó : trắng bệch, con mắt lộn ngược, và ĐẦY NHỮNG VẾT KHÂU.

- M...m...

- Hahaha , ngạc nhiên không ? Chào nhau đi nào, MẸ của mày đã về rồi đây. !!!! khư hahahaha

- M...mẹ...không...bà ta....gương mặt của bà ta....

- Ấy dà, chuyện dài lắm . Tao sẽ kể ày nghe, câu chuyện bắt nguồn từ cái ngày tao cùng mẹ mày ra nước ngoài:

“ hôm đó, khi tao về đến nhà, ả đã dẫn tao vào phòng, với ý định sẽ giết tao. Mày biết vì sao không ? Bà ta muốn thử một loại thuốc lên người tao . Lúc ấy tao đã vô cùng hoảng sợ,tao đã cố gắng chạy trốn và...trong cơn sợ hãi, tao đã đẩy ngược cây dao vào đầu ả. Tinh thần bồng loạn, tao rút con dao ra đâm tới tấp vào người và mặt mũi ả. Tới khi tao ổn định lại thì mụ đã chết . Tất nhiên là tao không thể bị ở tù được, tao vẫn còn nhiều tham vọng chưa đạt tới, tao không thể dứt bỏ nó ...

Khải chợt quay qua nâng cằm Dao Dao lên

- Tao đã sử dụng lọ thuốc mà mẹ mày đã chế ra. Phư phư, Rồi sao nhỉ ,bằng một cách gì đó, mẹ mày đã SỐNG LẠI .

- Sống...sống lại ???? – Băng Băng cảm giác như tim mình đã ngừng đập rồi, cô khẽ thở dốc một cách khó nhọc

- Đúng vậy, ả đã sống lại, nhưng chỉ có DI CHUYỂN mà không có LINH HỒN. Nói nôm na, người ta vẫn gọi nó là ZOMBIES !

- Thấy ma ???

- Chính xác. Chúng tuyệt phải không ?? Tao đã phải nhọc công học phẫu thuật để có thể chỉnh sửa lại khuôn mặt xinh đẹp của quý bà này đây. - Khải hôn nhẹ lên mái tóc Dao Dao. - từ cái ngày định mệnh đó, tao bắt đầu nghiên cứu tiếp loại thuốc kì diệu này...tao đã thử rất nhiều lần, nhưng kết quả đề là những con rối bằng da thịt không có ý thức....vậy nên, tao gọi chúng là không sống, cũng không chết : NHỮNG CON BÚP BÊ KÌ DI.

- Thật kinh tởm - Băng Băng nghiêng rặng, người toát mồ hôi

- Mày không thấy thú vị sao ? - Khải ôm lấy Dao Dao, ngón tay vuốt nhẹ từng đường nét trên gương mặt vô hồn đó - Làn da trắng sấp với những mũi khâu tuyệt đẹp này, trông như họ còn đang sống. Chúng không thể la hét ồn ào hay lừa dối ta, chẳng phải như vậy sẽ đáng yêu hơn sao /?

Băng Băng như muốn nôn ra, thở hồng hộc :

- Đồ bệnh hoạn người....

- Phư phư, chỉ có người mới nói như thế.... Những con búp bê này không cảm thấy đau hay sợ hãi. Chúng phục tùng hoàn toàn vào mệnh lệnh của người ta tặng chúng cuộc sống thứ 2....Mày nghĩ sao, chuẩn loại vũ khí bằng xác thịt tốt đấy chứ??

- CÁI - !!!!!!!!

- Nó giúp ít cho tao rất nhiều về kế hoạch tiêu diệt nhà Cao....

- ĐIÊN RỒ !!!! - Băng Băng gào lên

- Tận dụng những xác chết có gì là không được, hahahahahaha. - Khải vỗ tay, bước vào lần này là NGÀI HIỆU TRƯỞNG

- Hiệu trưởng ??? ông làm gì ở đây?? - Băng Băng cố kéo người ra khỏi chiếc còng.

- Là ông nội của cháu đây mà, cháu không nhận ra ông sao ?/ - hiệu trưởng cười hiền từ - Cũng phải, đã mấy năm rồi ông không được gặp cháu, cháu không nhận ra cũng phải

- Ông...Ông nội ?????

- Đúng vậy, người đứng đầu gia tộc Nguyệt, ông nội mày đây - Khải nhoẻn miệng cười đều cợt - Mẫu thử nghiệm thứ 2 của tao, tất nhiên, là ông ta CHẾT RỒI !!!

- CÁI – !!!!! CHẴNG PHẢI ÔNG...VẪN CÒN RẤT TỈNH TÁO SAO ????

- Tao đâu thể tạo ra linh hồn...Đó là bước tiến triển tuyệt vời của tao. Một con búp bê biết suy nghĩ....

- Đồ điên !!!
  - Mày muốn chửi sao cũng được, vì bây giờ màn cao trào mới tới. Hãy vui sướng đi, vì CHA mày cũng đang ở đây đây !!!!! – Khái ấn cái nút đỏ trên ghế, bức tường bỗng rung chuyển, một màn tường quay lại, xuất hiện đằng sau là cổ máy, với cái bình thủy tinh khổng lồ chứa chất dịch màu xanh, trông thật kinh tởm và CHA của Băng Băng đang ở trong đó
  - !!!!!!!!!??????/ - Băng Băng không tin vào mắt mình, người cha tưởng chừng như đã chết của cô đang ở đây, trước mặt cô – làm sao các người có được xác cha ta !!!
  - Ông mày hằng ngày vẫn tiêm vào cơ thể cha một chất thuốc giữ cho cơ thể được hồng hào và không bị mục rữa, vậy nên bây giờ, tao mới có thể đem cha mày tới đây
  - Người không thể để cha tôi an nghỉ !!!! Người phá giấc ngủ của cha tôi !!!!
  - Ta đang giúp người đấy chứ, người muốn cha sống lại không ??
  - Cha ta...???
  - Phải, chỉ cần một điều kiện nhỏ thôi. Tài sản, đổi lấy mạng sống của người cha thân yêu của mày...quá hời rồi, phải không ??? Băng Băng ???
  - ..... Tôi... - Băng Băng nhìn Cha đang bất động, trong lòng bỗng có chút rung động
  - Huh ? Sao nào ? hãy quyết định đi .....
  - .....Tôi...tôi...
- Băng Băng rất yêu cha mình... cô luôn muốn ở bên cha....vậy liệu cô có đồng ý...
- Còn Triệt, cậu sẽ làm gì để thoát khỏi bố mình ???///

12. Chương 12 - Cánh Cửa Sự Thật - Quá Khứ Hé Mở

Nhà Cao

.....

...

..

.

- Con chào mẹ.
  - Nhân ! con cuối cùng cũng về rồi. Mẹ lo cho con lắm biết không. - Người phụ nữ trung niên dáng người thanh mảnh, gương mặt đầy lo lắng lẫn vui mừng tiến đến quàng cổ Nhân. Thiện Nhân chợt hốt hải đẩy nhẹ mẹ mình ra vì sợ mẹ phát hiện ra vết thuốc lá trên cổ.
  - Con xin lỗi. Con thấy hơi mệt, con xin phép lên phòng trước . - Nhân lách người ra khỏi mẹ vội vã chạy lên phòng.
  - Nhân ! - Người phụ nữ đó chỉ biết gọi với, không biết chuyện gì đã xảy ra.
- “ Bạch Bạch Bạch RẦM !!!”
- Nhân đóng sầm cửa thở hổn hển. Tấm lưng ướt đẫm mồ hôi trườn dầm xuống cánh cửa. Cậu ngồi đó, tay ôm chặt đầu mình, miệng nguyền rủa. Đôi mắt tròn tròn nhìn vô định.
- “ Nó đã trở lại, nỗi ám ảnh của mình...của mình...Không KHÔNG KHÔNG KHÔNG !!!!!!!”

- Griii aaaaaaaaaaaaaAAAAA !!!!!!! - Nhân hét lên nằm vật vã trên sàn.

- Anh Nhân !! Anh Nhân !!! Anh sao vậy, mau mở cửa cho em !! - Tiểu Kỳ đứng ngoài đập rầm rầm lên cửa, cố gắng vặn tay khóa, nhưng vô vọng. Nó đã bị khóa trong.

- AAAAAAAAAAAAAAaaaaaaaaaaaaaaaa Tránh xa tôi ra !!! Đừng tới gần đây, mau biến đi !!!!!!! - Nhân như điên loạn mắt trợn đứng, đen kịt, đôi tay liên tục vơ mọi thứ trong tầm tay ném thẳng vào cánh cửa.

“ Choang, Ầm. Bốp”

“Hộc Hộc”

- Anh Nhân.... - Tiểu Kỳ run rẩy - Anh bình tĩnh đi... mở cửa cho em...anh em ta cùng nói chuyện...em...nghe anh mà... mở cửa đi...anh Hai - giọng Kỳ như nghẹn lại bởi những tiếng nước, cô sợ anh cô sẽ nghĩ quẩn. Mặc dù chưa rõ có chuyện gì, nhưng cô biết anh Hai của cô bắt đầu mất kiểm soát.

- Ha...ha...ha...- Nhân khụy xuống thổ dốc. Mồ hôi đầm đìa. Đôi mắt dần thả lỏng .

- Anh... - Nghe tiếng Tiểu Kỳ, Nhân chợt bừng tỉnh.

- Xin lỗi đã làm em lo. Anh không sao. Em về phòng đi.

- Đã có chuyện gì xảy ra chiều nay phải không ?

- Ừ.. - Câu hỏi của Tiểu Kỳ khiến Nhân rùng mình. - Chẳng...có gì cả...lần đầu đi chơi nên hơi sốc thôi. Em đi nghỉ đi - Nhân bước vào nhà tắm khóa chốt lại.

- Kìa Anh !!!

“ Ừc”

Cậu nhấn đầu mình vào bể, một lúc thì ngẩng lên, vội vỗ vào mặt mình thật đau, Nhân cố trấn an mình :

- Bình tĩnh, chưa sao, mình chưa sao cả mà. Bình tĩnh lại. Cao Thiện Nhân, mày phải tỉnh lại ngay. - Hít một hơi thật sâu, Nhân cởi chiếc áo ướt sũng ra nhảy xuống bể.

“ Ừm !”

Nước nóng sát vào vết phỏng trên cổ khiến nó chợt nhói lên. Nhân nhứu mày ra khỏi mặt nước. Tiến về phía chiếc gương lớn, Nhân lau đi màn hơi mỏng mờ mờ trên tấm gương. Nhân nhìn mình : một thân hình đầy những vết sẹo chạy dài, những vết roi ngày đó vẫn không tan... Và giờ, là vết phỏng...

“ Choeng”

Cậu dầm mạnh vào gương ,vỡ nứt ra. Đôi tay cậu rướm máu, nhỏ từng giọt. Cậu nghiêng rằng, khuôn mặt nhăn nhó. Mái tóc tổ ướt rũ che đi đôi mắt trực khốc.

“ Mình phải làm sao mới đúng đây. Hẳn chắc chắn sẽ tìm Băng Băng và Triệt đệ. Mình không muốn...”

.....

.....

...

..

.

Cô nhi viện được mua lại cho nhà họ Cao ngày đó, chính là Thiện Nhân đã xin cha nuôi. Cậu không muốn ai trong trại vào tay cha con Khải như cậu. Nhưng có lẽ, đầu óc cậu vẫn còn non nớt, không ngờ trước được việc này đã dẫn đến bao cơn ác mộng khủng khiếp sau này....

Ngày Khải bước vào nhà họ Nguyệt, Thiện Nhân gửi một người vào làm thám thính, biết hết mọi việc của Khải, cả việc cậu mướn HẢI TẤN TRIỆT đi giết BĂNG BĂNG , cô cháu gái nhà Nguyệt.Thiện Nhân thật sự không muốn bao đồng mà đi lo chuyện người khác. Chỉ cần biết Khải sẽ không làm gì mình là ổn. Nhưng việc này liên quan cả một mạng người, chẳng lẽ cậu biết mà làm ngơ. Cậu quyết định nhờ cha nuôi bắt tay

hợp tác làm ăn cùng nhà Nguyệt, giúp cậu có cơ theo dõi Hải Tân Triệt. Cậu bắt đầu làm quen với Băng Băng, Tân Triệt và Vương Khải. Vương Khải khỏi nói cũng biết, hắn luôn nhìn theo Thiện Nhân bằng con mắt đầy thèm khát nhưng căm hờn. Tân Triệt khi đó đang theo bản hợp đồng, đầu tiên là thành bạn với Băng Băng, sau đó mới dễ dàng xử lí con mồi thật im ắng...

Vậy mà ai ngờ đâu, Triệt khi đó đã phải lòng Băng Băng. Cô bé ngây thơ, dễ thương. Khuôn mặt trắng hồng phúng phính như em bé. Đôi mắt sáng lanh lợi, nghịch ngợm, to tròn khiến Triệt sa vào “lưới tình” từ khi nào. Cũng phải, tuổi 13 thì biết thích một người cũng không có gì quá, nhất là Băng Băng cực kì đáng yêu. Cả hai lúc nào cũng quấn quýt lấy nhau. Thiện Nhân dần an tâm, được cả hai nhận làm sư huynh. Những ngày tháng đó thật sự rất vui....Và rồi một ngày, Triệt từ chối hợp đồng. Ngày hôm đó, chính tay Khải, trong cơn tức giận, đã đẩy cả Băng Băng và Triệt xuống vực, trước mặt Nhân. Cậu bị Khải ép im miệng. Vì quá khứ khủng khiếp trước đây, Nhân thật sự không thể mở miệng... Cậu nghĩ 2 người em yêu quý của mình có lẽ đã bỏ mạng, đành ôm bí mật cùng cha trở về nhà.

Rất may là dưới vực là biển. Cả Băng Băng lẫn Triệt được tìm thấy trên một khúc gỗ, tình trạng rất nguy kịch, mặt mày trắng bệch. Cả hai đều mất trí nhớ. Băng Băng không nhớ những sự việc gần đây, nhưng trước đó thì còn. Riêng Triệt thì quên toàn bộ. Cậu không nhớ gì cả... Ngoài việc mình tên gì và là con nuôi ai. Mọi chuyện dần khép lại...dần dần..đi vào kí ức...không ai còn nhớ...trừ Nhân và Khải...”

.....

.....

....

.

..

Chỗ Băng Băng :

- Tôi...tôi...

- Chắc, mày đã “tôi tôi” gần chục lần rồi đấy. Quyết định đi, tao không phải loại người biết kiên nhẫn đâu.
- Khải bóp mạnh hai bên má Dao Dao đến xúc chỉ.

- Tôi...không..

- Không muốn ?

- KHÔNG..... - Băng Băng ngần ngại miệng mấp máy không thành tiếng.

- Haizzzzz, được rồi, tao ày thời gian suy nghĩ. Một ngày. Quá dài rồi đấy. – Khải đứng dậy - Tối mai tao sẽ đến. đi thôi Dao Dao, bữa nay tôi muốn có một bữa trà đêm. - Hắn bước ra khỏi phòng, tiếng nói vọng nhỏ dần cuối hành lang. Dao Dao cũng loạng choạng đứng dậy đi theo. Ông hiệu trưởng vẫn đứng đó, bắt động nhìn Băng Băng .

- Ông không tính đi sao ? - Cô nương người hỏi

- Có.

- Vậy sao không đi

- .....

- Sao?

- Con đang nắm giữ toàn bộ cơ nghiệp nhà Nguyệt ?

- Phải

- Vậy là tốt. – Hiệu trưởng mỉm cười, cúi gằm mặt - Con hãy cố gắng giữ nó nhé.

- Tại sao ông nói vậy

- Mọi người chết hết rồi

- Mọi...người - Băng Băng trợn mắt. “ Ai kia chứ”

- Gia tộc...mọi người đều trở thành xác sống...giống mẹ con...và ta. – Hiệu trưởng ngẩng cao đầu nhìn trần nhà, khẽ nhắm mắt

- .....tại sao Khả không giết luôn tôi

- Vì ta đã chuyển toàn bộ tài sản đứng tên con. Có luật sư, nhân chứng và nhiều người nữa làm chứng. Nếu con chết, tài sản sẽ quyên vào từ thiện . Vì vậy Khả cần con kí tên vào bản chuyển nhượng tài sản.

- Nếu thành xác sống biết suy nghĩ như ông, chẳng phải dễ hơn sao

Hiệu trưởng lắc đầu

- Ta không còn nhớ cách viết chữ nữa . Ta biết suy nghĩ, biết đọc, biết nói. Nhưng viết thì không. Trong khi đó bản giao tài sản có chữ kí mẫu của con. Nếu chữ kí không đúng, Khả có thể sẽ bị bắt vì tội giả mạo.

- .....

- Chỉ vậy thôi. Có lẽ ta nên đi. Con ở lại cùng ba nhé. – Ông hiệu trưởng cười hiền bước ra khỏi phòng “ Xin lỗi con, cháu gái của ông. Chỉ vì ông đã rước con ác quỷ đó vào nhà mà giờ đây con và cả gia tộc ta phải đau khổ. ...”

.....

Băng Băng ngồi như người mất hồn, nhìn cha nhắm nghiền mắt, nổi lằn bệnh trong thứ nước xanh đó khiến cô cảm thấy xót xa. Tìm cô như thất lại.

- Cha, con phải làm sao đây . Con sẽ cứu cha nhé...Rồi cha con ta...sẽ..cùng nhau...chơi đùa dưới ánh trăng...trên cánh đồng...và hoa... Kadapul* ....(lật lại chap 3 để nhớ lại loài hoa này ha ^^)... - Băng Băng cắn pệp vào môi mình tứa máu, đôi mắt giật giật theo tiếng nức. Cô cố nuốt nước mắt ngược vào trong. Cô dần ngã ra giường, thiếp dần...

Ánh trăng từ khung cửa sổ chiếu trên khuôn mặt trắng nõn của Băng Băng.

- Đêm nay...lạnh thật...

.....

“ Tích tắc. Tích tắc. BoOnG

!!!!!!”

6:00 : Tỉnh dậy. làm vệ sinh cá nhân.

6:45 : Ăn sáng

7:00 : đến trường

oOo

Khả xuống xe bước thong dong vào sân trường, nở nụ cười anh đào chào hỏi mọi người. Lên đến sân thượng, Khả đứng từ ban công quan sát và nhếch mép. Lấy ra chiếc điện thoại, Khả bấm gọi :

[títt...tít...]

[tít...tít....]

[A lô...]

- Mày bắt máy chậm

[....]

- Lên sân thượng trường gặp tao

[....t...tôi đang ở nhà....có lẽ sẽ đến hơi trễ]

- Đừng gạt tao. Mày đang ở trường. Ngay trước mặt tao, gốc cây thứ 2 bên phải tính từ cổng trường.

[!!!! Tại...]

- Lăng nhăng nữa là tao không biết sẽ làm gì con Tiểu Kỳ đâu

[Tôi lên.]

- Vậy phải ngoan không. Phư phư Tút..tút..

.....

“ Cạch”

- Tới rồi, nhanh thật a - Khải huyết sáo cười khoái chí.

- Hộc ....Hộc ...Hộc.... - Nhân vì chạy hết sức nên giờ chẳng còn sức để nói nữa.

- Khì. – Khải bước tới bấm chốt cửa sân thượng - Người mày toàn mồ hôi kìa. – Hấn nhìn Nhân, nở nụ cười quái gở.

Tính hiệu nguy hiểm truyền khắp cơ thể. Nhân lùi về sau, lùi dần và đụng ban công. Đến đây không thể lùi được nữa, cậu bèn hét toáng lên :

- Không được lại gần !!!

- Nếu không ?

- Tôi nhảy xuống !!

- Nhảy? - Khải nhếch miệng tiến đến. Cánh tay dài như vượn nhanh chóng bắt gọn Nhân

- Mau buông , a....

- Nhân nhấc chân tính đá Khải ra thì bị hấn nhanh tay nắm cổ chân khiến cả người Nhân mất thăng bằng, ngã nhào ra sàn.

- Bảo Bảo, cổ mày thơm quá. – Khải cất giọng sến rện, miệng cười gian xảo - Cho tao cắn một miếng nhé.

- Hấn hỏi cho có lệ, vẫn thản nhiên kê mặt lại.

“ RẦM”

Nhân đẩy mạnh Khải ra. Đây là lần đầu tiên cậu kháng cự lại được . Nhân bật dậy toan chạy. Vui mừng chưa được lâu thì KHải đã nghiêng rặng, nhanh như chớp , hai tay Nhân bị bẻ quặt ra sau lưng, khớp tay kêu đánh rắc một tiếng.

“ Á...” Nhân đau đớn hét lên

Vương KHải ghì Nhân xuống sàn nhướng mày :

- Đau không ?

- Vương Khải... cậu đừng...

- Đừng làm gì ?? - Khải bộc lộ bộ mặt thật, dung sức siết mạnh hơn, alm2 hai cánh tay Nhân đau khổ sở.

- Đau ! - Nhân rên thảm thiết, mặt nhăn nhó

- Hôn tao

- !!!???

- Nghe rõ không ??? HÔN TAO ! - Vương KHải hung dữ ra lệnh.

- K..không...

- Không? - một từ gọn lọn phát ra từ kẽ răng hấn.

Nhân bắt đầu sợ. Trán cậu bắt đầu rịn mồ hôi.

- Bảo Bảo... Mày không cần nhỏ em gái nữa phải không ?

- Không phải !! - Khả từ từ bỏ tay Nhân ra.

- Vậy thì lại đây. - Hấn nhắm dần mắt

Nhân vùng về trình diễn kỹ thuật hôn tốt nhất của mình, đồng thời âm thầm lùi dần, đặt tay lên nắm cửa. Đầu lưỡi chạm vào vòm miệng có cảm giác như điện giật, sự đụng chạm ướt át này vô tình khơi gợi thứ cảm xúc nào đó trong người Nhân.

Nhẹ nhàng xoay cổ tay, cánh cửa từ từ mở ra khogn6 tiếng động, đúng như ý muốn của Nhân.

“ Vụt”

Nhân đứng phắt dậy chạy nhanh đến cửa cầu thang.

“ Ầm”

Khả tóm lấy tay Nhân vật lại.

“ A..Ừm..ừ”

Vừa hoang mang chưa đủ, lưỡi tên khốn đó lập tức đột phá vòng vây, nhanh nhẹn tiến vào trong trêu chọc khắp nơi. Đến lúc bắt được lưỡi Nhân liền không ngừng mút mạnh

-Ừ..ừm.. – Nhân sắp nghẹt thở

No nê, Khả đứng dậy liếm mép .

- Khục...phư. Hôm nay còn biết chống lại tao nữa chứ. Mày tiến bộ rồi. Trả công mày 2 hôm - Khả ném về phía Nhân 2 bức hình : 1 nam 1 nữ.

- Học.. khục khục - Nhân gấp rút hít oxy - Đây?

- Triệt và Băng Băng của mày

- @!!!!

- Hahahahaaa, hình đẹp nhể. Tặng mày đấy. cứ tiếp tục phát huy “khả năng” của mày đi, tao có thưởng cho. khư.Lên lớp nhanh . 5p nữa vào lớp rồi.

-

Nói xong Khả nhúng vai bước xuống cầu thang.

“ Vậy..V...Vậy là 2 người còn sống.....Haha... Thật tốt quá. Triệt...em ở ngay trước mắt anh mà anh lại không nhận ra...Nhưng hình như...có cái gì đó Băng Băng nhìn giống một người thì phải...Chẳng phải chính là...”

Lời nhỏ từ t.g (à m.n bỏ qua cùm dc, nói nhảm ấy mak)

- Chân thành xin lỗi mọi người về sự lười biếng của Pun suốt hơn 1 tháng q.a k ra chap mới. Mong dc thứ lỗi.

- Các tình tiết giữa Nhân và Khả khá mất thời gian tìm hiểu vì Pun mù tịt cái này. Nhưng vì chúng pn yêu cầu dữ dội nên đành ngâm ngùi * đầu độc tâm hồn mik :3 * Nếu thấy nó không ổn, m.n báo lại, để Pun lượt bớt.

• cúic cùm : Cám ơn và mong m.n vẫn lun ủng hộ t.g (mặc dù pik truyện k = ai) Những lời pình luận zà lượt xem lun là niềm động lực cko Pun viết típ. =^o^=.

Thân, Pun Ngốc

13. Chương 13

- Ứm - Triệt nheo mắt vì chói. Ánh đèn vàng dù lập lòe nhưng vì cả đêm tối om thành ra chói.

Toàn bộ bạch tai, dây xích,... trên người đều được tháo ra. Triệt cố nhướn mày nhìn người đàn ông uy nghi trước mặt – ông Hải

- Con ngủ ngon chứ - Ông hiền từ hỏi thăm.

- Rất tốt thưa cha - Triệt cũng đáp lại bằng giọng nhẹ nhàng

- Vậy sao...thể câu trả lời của con sao rồi. Đừng nói là con chưa..

- Con đồng ý

- Hử

- Con sẽ quay về. Bên cạnh cha.

- Ta có nên tin con lần nữa

- Tất nhiên là có, thưa cha.

- ..... - Ông Hải đưa ánh mắt dò xét, một lát thì bật cười - Hảo . Hảo. Được, ta tin con. Hahahaha.

- Thế giờ con sẽ đi hoàn thành nhiệm vụ cũ nhé

- Không cần. Nó đã xong rồi

- Sao ????!!!!!!!

- Giờ con sẽ nhận đơn hàng tiếp theo - Ông ném vào người Triệt một phong thư. - Người đó nói phải trao cho con. Ta không thích tọc mạch nên chưa rõ nhiệm vụ gì. Miễn là phải hoàn thành nhanh chóng và đem tiền về. Con làm được không hả?

- .....Dạ được.

- Tốt. Vụ này giao con. Ta có chuyện đi trước.

- Vâng

- .....- Ông Hải chậm rãi đi ra khỏi hầm , liến ngoắc một tên áo đen lại, nói nhỏ - Hãy đi theo dõi mọi hành động của Triệt và về báo cáo cho tao.

- YES, SIR !! - Tên đó cúi gập người hô lớn.

.....

Triệt mở phong thư. Bên trong là tờ giấy nhỏ được đánh bằng máy fax.

“ Triệt, là ta, ngài hiệu trưởng. Hãy cứu cháu gái ta __Nguyệt Băng Băng. Chắc cậu vẫn nhớ chứ. Giờ nó đang bị bắt giữ trong tòa biệt thự cổ, khu rừng hoang sát vách núi Death. Ta hiện chỉ có thể làm được như thế này. Mọi sự sau này nhờ cậu nhé. Con bé nó đang rối loạn, không thể tự thoát được. Băng Băng , à không Băng Phong nữa chứ cần cậu giúp lắm. ^^ Gửi, Hiệu trưởng.” (Ôi hiệu trưởng thật sáng suốt, nói ra rồi :v Ai nớp diu XD)

“ lụp bụp, lách tách” tiếng chày nổ of Triệt head

- Gì...gì...chứ. !! Băng Băng....Băng Phong...Ý gì đây !!!

Triệt lấy tay che đi khuôn mặt đang đỏ gay lên nhưng không hiểu vì sao.

- Băng Băng, Băng Phong cần cậu giúp ??? Hai người đó đều bị bắt sao ??? Hay....hai người họ LÀ MỘT !!!!!!!!!!!

Triệt nghĩ tới những lúc cậu hành động bất bình thường trước mặt Băng Phong càng làm cậu nóng ran hơn, tim đập nhanh đến chóng mặt.

- Nếu hai người họ là một..... hèn gì... vậy là những nghi ngờ trước đây của mình là đúng...mình không GAY.
- Triệt cười như kẻ điên. Thở không ra hơi - Băng Băng, Băng Phong . đợi tôi, tôi tới cứu cô.

~o

~~o

~~ Băng Băng trong tấm hình rất giống với cậu con trai Băng Phong. Cả tên lẫn dáng người cũng rất giống....
- Nhân nhíu mày nhìn tấm hình. (chú ý : vẫn đang ngồi trên sân thượng => cúp học) - Chẳng lẽ đứa em kết nghĩa đáng yêu của mình lại...giả trai !!!????

Nhân cố nhìn rõ hơn nữa

- Đúng như vậy rồi, không thể sai được. Băng Băng của anh, em ở ngay trước mắt vậy mà anh chẳng nhận ra.

Nhân cười không ra tiếng, gương mặt vui mừng khôn xiết.

[Piiiiing.....

I wake up in the morning so far away from home,

trying to make it through the day.

Many miles are between us, I'm sending my love from this payphone.

Through the storms we've wandered, many mountains we have climbed

but all the bad times are behind.

The road is free -

I'm coming Home.

Without you I am like a ship without it's sails, calling the wind to save me.

I'd climb the highest mountain,

I'd cross the seven seas just to see your smile again.

All the trust that was built along the years is ing back to stay I know.

Just look ahead the road is free -

I'm coming Home.

With every step I'm closer to home, when I'm back you won't be alone.

Soon I'll see the familiar door before my eyes and you...

Stratovarius – Coming Home]

“ Tít”

- Tin nhắn ?

“ Cạch” - Bên trong tin là những tấm hình chụp mẫu giấy fax

“ Cậu là Thiện Nhân đúng không. Chắc cậu vẫn nhớ ông nội của Băng nhi hả. Chính là ta đây, đừng lo. Ta đã gửi một lá thư tới chỗ Triệt. Nhưng không chắc nó tới được. nên ta gọi cậu. Xin cậu giúp ta, cứu Băng nhi. Hãy tới căn biệt thự trong khu rừng hoang sát vách núi Death ”

- Ông Nguyệt !!!! - Nhân tròn mắt nhìn điện thoại . - Em gái ta gặp nguy hiểm sao ????? Nhưng tôi phải làm gì mới được.

Nhân hốt hải khoác cặp chạy nhanh ra khỏi trường.

....

- 2 đứa đó chắc sẽ sớm nhận được thư cầu cứu - hiệu trưởng đóng máy fax, thở dài.

- Ông...đang lén lút...lút...lút....làm gì đấy

Hiệu trưởng giật mình quay lại. Dao Dao đứng đó, lắc cái đầu qua lại, đôi mắt lộn ngược đảo nhìn ông. Vết khâu rách hôm qua vẫn hở, nên hoạt động miệng chưa tốt.

- Không có gì đâu. Cô đi đi - Ông đứng dậy

- Tôi...k...tin - Dao Dao rút ra một lưỡi kiếm dài vọt nhanh vào người ông

“ Phập”

Đường kiếm đâm xuyên qua cánh tay, máu rỉ , loan rộng. Nhưng không đau. Vì trước sau gì thì hiệu trưởng cũng đã chết từ trước rồi

- Cô làm gì vậy !!

- Kẽ...phản bội.....chết - Dao Dao tiếp tục lắc lắc cái đầu. đường chỉ miệng càng đứt thêm

- Cô...

“ Xoạch”

Kiểm vung lên, sáng nhóa.

“ lộp...bộp...Rầm”

Đầu hiệu trưởng rơi xuống, lăn lóc trên sàn. Thân người dần rơi phịch xuống. Lần thứ 2, ông lại ra đi.

Dao Dao quăng cây kiếm. Lấy tay bấm vào cái nút đỏ trên tay.

“ pi pi pi pi pi”

- Chuyện gì - Giọng Khải cau gắt

- Ở nhà có chuyện.....có kẻ phản bội....có kẻ muốn cứu...

- .....Hiểu. – Giọng Khải trầm xuống, tắt máy. Mắt cậu long lên, đỏ đẫm, hiện vân cam tức giận.

- Thật quá cả gan. Để xem, kẻ nào dám đụng vào con mồi của tao - Khải nhoẻn miệng. Đứng dậy ra khỏi lớp, mặc cho ông thầy hét ồm ồm.

.....

“ Kít ít ttttt”

Triệt dừng lại trước căn biệt thự cổ kính nằm ngay vách núi Death.

- Hẳn là nơi này rồi.

Triệt vội lấy dây thừng quấn quanh người, kèm móc câu và súng ngắn. Cậu mở nhẹ cánh cửa chính. KHÔNG khóa. Cậu bước nhẹ nhàng vào trong.

- HÌnh như không có người.

Cậu tiếp tục băng qua dãy hành lang dài thường thướt

- Biết phòng nào bây giờ

Đang phân vân, một cô hầu gái chạm bàn tay lạnh toát lên vai Triệt

- Cậu tìm gì

- Waccccc - Triệt giật mình quay lại . “ bị phát hiện rồi”

- Cậu cần tìm ai. Tìm ai ?

- Mau dẫn tôi tới phòng giam của cô gái tên Băng BĂNG. Nếu không đừng trách tại sao tôi giết cô - Triệt bóp cổ cô hầu gái gần giọng

- Cuối hàng lang, bên phải. - Cô nàng chỉ đơ ra, trả lời như cổ máy

- ..... Hừ - Triệt chau mày nghi ngờ, song vẫn thả ra chạy về phía cuối dãy.

“ Rầm”

Cửa bật mở, Triệt thở dốc nhìn quanh căn phòng :

- BĂNG BĂNG !!! - Cậu hốt hải tiến tới lay người cô - Mau dậy đi, tôi, Tân Triệt đây

- Umm...- BĂNG BĂNG mơ màng ngược lên, dần mở to mắt - TRIỆT !!!!

- PhẢI, là tôi. Mau lên, ta phải thoát khỏi đây !!

- Nhưng dây xích

- Để tôi - Triệt lấy súng bắn 2 phát vào sợi xích vỡ vụn - đi thôi

- Nhưng còn cha...

- CHA? - Triệt nhìn theo hướng chỉ tay của Băng

- Tôi....

- Cha cô tôi sẽ cứu sau. Hiện giờ cô phải thoát, sau này cô cứu cha, được chứ - Triệt kéo Băng BĂNG chạy nhanh ra cửa

- Tính trốn sao ? - Khải từ đâu bước ra nhướn miệng cười đắc ý

- KHẢI !!!!!????????? - Băng Băng tái xanh mặt

- ....Chạy lối này !!!!! - Triệt mắc dây câu vào lang cang, nắm dây thừng, tay ôm Băng BĂNG leo xuống

- Thật đại dột !!! Mày nghĩ thoát được à !??? - KHẢI bước tới, lấy lấy gậy dưới đất đập mạnh vào lang cang đá

“ Rắc”

Sau 2 phát nó bắt đầu nứt ra. Đổ ầm xuống.

- Khur hahahahaha .Bên dưới là biển, nhưng không có cát mà chỉ có ĐÁ CUỘI để xem bọn bây làm sao đây !!!!!!! - Khải nhìn xuống nở nụ cười chết chóc.

Triệt trợn mắt nhìn KHẢI, tay bỗng chốc ôm chặt lấy đầu Băng BĂNG. Gương mặt Băng BĂNG trắng bệch, đôi tay run rẩy...

“ Em đừng sợ. Anh nhất định sẽ bảo vệ em. Nếu có chết,một mình anh là đủ rồi...”

14. Chương 14 - Em Yêu Anh

.....

...

“ Sợ lắm cái cảm giác

Tưởng như đã ôm trọn yêu thương...

Nhưng rồi bỗng nhiên biến mất....

Như chưa hề tồn tại...”

...

.....

.....

- Băng Băng... - Triệt nắm chặt lấy đôi tay trắng bệch của BĂNG BĂNG , đôi mắt vật vờ, nước mắt không ngừng tuôn bên hai má.

Thiện Nhân im lặng, nhẹ nhàng chạm lên vai Triệt

- Sẽ ổn thôi mà, em ấy không sao đâu

- Là lỗi của em...lỗi của em...em bất lực...em không thể bảo vệ người con gái của mình... em là thằng vô dụng mà... - Triệt nức lên, tay đâm thùm thụp vào ngực mình, môi bặm lại thở hồng hộc.

- Bình tĩnh , Triệt à. Em cũng chưa khỏe lại, đưa cái chân gãy ra khỏi giường bệnh đã nguy hiểm lắm rồi. Mau về giường thôi.

- Không. Em không đi đâu hết. Em phải ở lại đây. Cho tới khi Băng BĂNG tỉnh lại. .. Em có nhiều điều muốn nói...với cô ấy....

- ..... - Nhân nhìn Triệt, không nói một lời.

.....

...

“ Em đừng sợ. Anh nhất định sẽ bảo vệ em. Nếu có chết,một mình anh là đủ rồi...”

Triệt đang cố ôm lấy đầu Băng BĂNG thì cô chợt gạt ra, thả mình ra khỏi người Triệt.

- BĂNG BĂNG !!! - Triệt hét lên vươn tới nắm tay cô kéo lên. Nhưng BĂNG BĂNG lại mỉm cười quàng đôi tay nhỏ bé của mình ,rút đầu Triệt vào người.

“ ẦM”

Cả hai rơi xuống biển. vì biển gần vách núi không sâu lắm, đầu BĂNG BĂNG đập mạnh vào mảng đá, máu loàn ra và ngất đi. Triệt trợn mắt giật mình, hốt hải kéo cô lên. Vớ lấy một thân gỗ trôi, Triệt cố đưa Băng BĂNG ra khỏi mặt nước. Chưa bình tĩnh lại, một cơn sóng lớn đẩy hai người đi cả một quãng. Lực nước mạnh và nhanh, chân Triệt vô tình đập vào thứ gì đó dưới biển. CẬU quặn người, ghì chặt BĂNG BĂNG hơn, mắt cậu dần nặng trĩu. bỗng dưng hiện lên trong đầu cậu, mơ hồ về một khu vườn, có hai đứa trẻ..:

- Này Băng nhi

- Hửm

- Em có thích anh không ? – Cậu bé ngồi bệch trên đất ngược lên

- Có chứ. Anh rất dễ thương mà. - Cô bé chớp chớp mắt ngạc nhiên nhìn cậu, song nở nụ cười ngây thơ.

- Vậy...vậy em muốn cưới anh không ?

- Cưới là gì ạ?

- Anh cũng không rõ nữa, nhưng hình như khi cưới, 2 chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi

- Thật ă? Thế thì em cũng muốn cưới anh.

- Vậy là em đồng ý rồi đấy nhé.

- Ừm !

.....

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

- Băng nhi !!!!!!! - Cậu bé hét lên khi bàn tay của cô bé vượt khỏi tay cậu rơi xuống biển. Chưa kịp định thần, một người nào đó đã đẩy cả cậu xuống. Cậu bé bàng hoàng, chỉ kịp ngoảnh lại...:

- Khải...ca ca...

.....

....

Đến khi tỉnh lại, Triệt thấy mình đang nằm trong căn phòng trắng xóa

- Đây là đâu?

- Đây là bệnh viện. - Một giọng trầm vang lên góc phòng. Triệt nhìn theo hướng phát ra, tròn mắt

- Anh Nhân !!

- Phải, là anh. Xem ra em thật sự đã nhớ ra mọi việc trước đây.

- Ủm...có lẽ. Mặc dù còn một số chuyện em chưa thể nhớ hết.

- Không sao. Bác sĩ đã nói cần thêm thời gian.

- Ủm...nhưng làm sao em lại ở đây ? Còn Khải, hắn đâu?

- Nhận thư của hiệu trưởng anh đã gọi đội cảnh sát đặc nhiệm cùng anh tới biệt thự. Khải và đám xác sống khá mạnh, nhưng đều bị khống chế cả rồi. Khải bị bắt vào trại giam đặc biệt chờ ngày phán xét. Còn lũ kia đều chết cả rồi...hình như đều là người của nhà Nguyệt. Cha của Băng Băng có thể được an nghỉ lần nữa. Sau khi mai táng ông, anh đã thấy hai đứa nằm gần bờ biển trong tình trạng nguy kịch nên anh đưa đến đây. Tính ra thì em đã bất tỉnh được 2 ngày rồi còn gì.

- Vâng... - Triệt thở dài, rồi chợt giật mình. - Băng Băng...BĂNG BĂNG ,cô ấy đâu ??

- Bên kia - Nhân chỉ về chiếc giường gần cửa sổ, cách giường Triệt hai bàn tay.

- Băng nhi... Anh Nhân, giúp em đứng dậy

- Không được, chân em gãy rồi, nếu đứng dậy sẽ rất nguy hiểm

- Anh Nhân, ...làm ơn...

- ..... thôi được , anh sẽ nhờ người đem xe lăn tới cho em

- Cảm ơn anh

.....

.....

- Ủ... - Băng BĂNG khẽ động dậy

- Băng BĂNG !!! - Cả Nhân và Triệt đều mừng rỡ

- Ủm...Triệt.... - BĂNG BĂNG mở hé mắt, miệng nói nhỏ

- Anh đây...

- ....anh Nhân... - Băng BĂNG nhìn Nhân mỉm cười.

- Là anh. Anh, Nhân ca ca. Em cũng đã nhớ ra rồi à

- Cú va đập không ngờ lại khiến cô gái có lại được trí nhớ bị mất trước đây - Ông bác sĩ mở cửa phòng bước vào.

- Bác sĩ , em gái tôi tỉnh rồi. - Nhân quay lại cúi gặp người - Nhờ vào ông cả. Cảm ơn.

- KHÔNG có gì. Đó là bổn phận của tôi mà.

- Vậy khi nào chúng tôi có thể xuất viện. - Triệt

- Hừm. Tôi vẫn chưa rõ. Nhưng có lẽ phải mất 2 tuần để cậu có thể tập đi lại, cậu Triệt ạ. Riêng cô gái thì không sao, nghỉ ngơi vài ba ngày sẽ khỏe thôi.

- Vậy thì tốt quá - Triệt hôn lên trán Băng Băng . - Mau khỏe nhé, anh có nhiều chuyện muốn nói với em lắm.

- Ừm - Băng Băng cười hiền. – Em cũng..vậy. Em...nhớ hết...em nhớ ra anh...anh Nhân....

- Được rồi. Phiền mọi người một chút. Tôi cần khám lại cho cô gái. - Bác sĩ bước tới xem lại vết thương một chút rồi chậm rãi nói - Ổn cả. Cô ấy khỏe rồi. KHÔNG sao hết. Chỉ cần uống thuốc này trước các bữa ăn và nhỏ thuốc mắt cho cô gái thường xuyên là được.

- Cám ơn bác sĩ ...- Băng Băng gật đầu tỏ lòng biết ơn.

- Thôi tôi đi. Mọi người cứ ở lại trò chuyện. - Ông ra khỏi phòng. Cô y tá này giờ đứng ngoài cửa, lo lắng nhìn ông :

- Ông không nói họ nghe về đôi mắt của cô gái sao

- .... Chúng ta đâu thể làm gì. Hết cách rồi.... thôi thì cứ để họ không biết như vậy sẽ tốt hơn.

- ....tôi hiểu

.....

Sau một tuần, cả Triệt và Băng Băng đều xuất viện. Nhân nhận lời đảm nhận vai hiệu trưởng trường . Còn Băng Băng và Triệt đến một khu rì – sọc – biệt thự nghỉ dưỡng nhà Nguyệt để nghỉ ngơi.

- Không định đi học thiệt sao ? chúng ta học được 2 ngày là bỏ à ?

- Không. - Triệt liếc lên trời - Đi học chỉ để có cái làm thôi, kiến thức ở đó anh biết hết lâu rồi. Với lại...anh muốn ở cùng em kìa.

- Thôi cái giọng đó đi - Băng Băng ghé Triệt một cái đầu nghiêng

- Ai ui, đau anh. Em chả thương anh gì cả

- Đúng rồi, em chả thương anh đâu.

- Vậy thôi, anh về. – Triệt nhúng vai, giả bộ xách giỏ đi một mạch.

- Eeeehhhh, khoan đã. Thương, thương... zậy được chưa

- Chưa. - Triệt chỉ vào má mình liếc xéo Băng Băng.

“ Bốp”

- Một bạt tay vào má, được chưa ???? - Băng Băng cười khi khi, xách dép chạy mất tiêu.

- Em...đứng lại đó cho anh.....!!!!!! (>o<>

.....

- Đủ rồi mà, sao mà nhỏ nhiều quá vậy - Băng Băng giãy đành đạch khi Triệt cố nhỏ mắt .

- Em không chịu ngồi yên thì làm sao anh làm lẹ được.

- Xùy, em hồng cần - Cô gạt chai thuốc ra, vụt nhanh khỏi ghế.

- Đừng có bướng nữa chứ !!! (màn rượt đuổi định kì bắt đầu)

.....

- Anh có nấu được món này không đó ? - Băng Băng nghiêng đầu nhìn vào bảng hướng dẫn : Canh sườn non nấu quả sa kê.

- Ài, dà, mọi người nói, ăn cái này sẽ rất tốt cho sức khỏe đó

- Thiệt sao ?

- Đúng vậy, để đó anh làm cho - Triệt xắn tay áo , bắt đầu gọt vỏ sa kê. Cái cách cầm dao của Triệt vụng về đến phát tội. Khiến Băng Băng không khỏi bụm miệng cười

- Em cười anh... A á !! - Triệt ôm lấy tay mình la lên , thả con dao rơi tự do.

- Anh Triệt !! Anh có làm sao không !!!!! Đưa em coi coi !! - Băng Băng hốt hoảng nắm lấy tay Triệt.

- Ah...ah... ha ha - Triệt đưa tay kia che khuôn mặt nhin cười, miệng vẫn kêu đau

- Anh dám lừa em. Em cắt thiết cho coi - Băng Băng cầm con dao lên

- Thôi mà. Hahahahahaha - Triệt ôm ngang thắt lưng cô làm nũng

.....

- Rồi . Anh múc ra rồi nếm thử coi.

- ờm.

- Ngon không, ăn thử đi, ăn đi.

- Từ từ đã. - Triệt đưa muỗng lên miệng. - Hừm...chẹp chẹp chẹp.. ừm, ngon lắm đó - Triệt bưng chén húp một hơi

- Thiết hông, -Băng Băng giạt chén nhắp một ít - Hừm, cũng ngon đó chứ.

- Anh đã nói rồi mà. Ngon rồi, ngon rồi mà

- Biết rồi. Anh nấu ngon. Múc em nữa coi.

- Tuân lệnh sếp . Hhahaaa - Cả hai nhìn nhau cười lớn.

.....

Từng ngày, trôi nhẹ nhàng... thoáng cái đã được một tháng cả hai sống cùng nhau. ...

- Triệt

- Sao ?

- Anh còn nhớ lời hứa ngày xưa không ? Việc chúng ta sẽ cưới nhau ấy.

- Tất nhiên rồi. Anh sẽ tổ chức một lễ cưới thật tuyệt vời cho chúng ta. Hehe - Triệt quàng cổ Băng Băng, ghì chặt lấy.

- Em thích đơn giản cơ - Băng Băng chu môi tiếp tục đọc sách. Bỗng dừng dòng chữ trước mắt nhỏ đi, mờ dần.

- Ừm - cô lắc lắc đầu nhìn lại. Dòng chữ càng lúc càng nhòe hơn. Cô thả quyển sách xuống, tay ôm lấy đầu

- Ừ...ừm...hừ.. hức...

- Băng Băng ? - Triệt lo lắng quay người cô lại - MẤU MŨI ? Băng Băng ? em sao vậy ???

- Hức...Em... em không nhìn thấy ...ư ư hức...em không nhìn thấy gì nữa hết...ư hức - Băng Băng quờ quạt đẩy Triệt ra - Em khogn6 thấy gì hết...hức em, mắt em...

- Bắn Băng !!! Em sao vậy ??? anh sẽ gọi bác sĩ tới ngay - Triệt bế Băng Băng ra xe. - [Tít...Bác sĩ, làm ơn chuẩn bị gấp cho tôi một phòng ngay lập tức].....

.....

- Kháng thể của cô ấy đang bị yếu dần. Cô quan hô hấp cũng đang hoạt động kém đi. Với tình trạng này cô ấy sẽ bị viêm phổi và viêm phế quản.

- Vậy tôi phải làm sao

- Những triệu chứng như thế này sẽ tái phát thường xuyên. Đầu tiên, mắt cô ấy vốn đã chấn thương từ trước, bây giờ sẽ không nhìn thấy gì cả, vì hệ thống miễn dịch trong cơ thể cô rất kém. Các cơ quan nội tạng không có gì bảo vệ nên sẽ suy yếu rất nhanh.... Nếu muốn cô ấy nhìn lại được, tôi cần một người hiến giác mạc...còn sức khỏe tôi chưa dám...

- Bác sĩ, ông không cần nói nữa. tôi hiểu rồi.
- ..... cậu suy nghĩ rồi nói với tôi. Xin phép. – Ông ra khỏi phòng. Để Triệt lặng người nhìn Băng Băng.
- Tại sao... Cuộc đời này đang trên đũa chúng ta sao ?

.....

vụ tai nạn đã cướp đi đôi mắt thật đẹp của Băng Băng, cô bắt đầu suy sụp, chán nản cuộc sống. Suốt bao nhiêu ngày chạy đôn chạy đáo vẫn không tìm được người hiến giác mạc, Bác sĩ nói nếu ko phẫu thuật sớm thì nguy cơ bị mù là mãi mãi. Cô càng tuyệt vọng và mất dần niềm tin. May mắn là bên cạnh cô luôn có Triệt, Nhân và Tiểu Kỳ luôn quan tâm, động viên, chăm sóc.

Triệt hay túc trực bên cạnh cô, hằng ngày dẫn cô đi dạo chơi và tâm sự những điều xảy ra trong cuộc sống cho cô nghe. Băng Băng vẫn cười khi Triệt nói chuyện, mặc dù trong lòng đau lắm...

Hôm đó Triệt cùng Băng Băng khám mắt định kỳ, nhưng cô lại ko chịu đi. Hôm nay cô muốn dành thời gian nói chuyện với Triệt... Thực ra đã muốn nói rất lâu rồi nhưng Triệt ko để cho cô 1 cơ hội nào hết. Cả đêm suy nghĩ đắn đo, cuối cùng cô lấy hết can đảm để nói, dù đó là điều cô ko hề muốn.

- Em ko muốn làm gánh nặng cho anh, nhìn anh sớm hôm tận tâm chăm lo cho em, thật sự em thấy có lỗi lắm...
  - Sao em nói vậy? _ Triệt vội hỏi nhỏ, đôi tay bắt giác nắm chắc vai Băng Băng
  - Em ... em muốn chia tay, em ko muốn sống trong mặc cảm. Anh ... hãy đi tìm hạnh phúc mới... cho riêng mình đi. _ Sống mũi cô cay cay, khóe mắt thì rưng rưng nước mắt.
  - Em nói gì cơ? Tại sao lại thế? Anh đã làm sai điều gì? Em nói đi _ Triệt cuống lên hỏi dồn dập.
  - Coi như em cầu xin anh, 1 lần thôi, anh hãy đồng ý đi. _ 2 hàng nước mắt chột tuôn rơi.
  - Anh ko thể!!! Em bị sao thế? _ Triệt lắc mạnh người cô và nước mắt từ đầu tuôn ào ạt.
  - Anh biết nhiều ngày qua em đã rất buồn nhưng anh vẫn muốn ở bên chăm sóc em đến suốt đời.
  - Em ko thương anh nữa, tránh xa em ra _ Băng Băng xô Triệt ra xa mò tìm chiếc gậy để ra khỏi phòng.
  - Sao em đối xử với anh thế này chứ, anh ko tránh, ko chia tay, ko gì hết. Anh sẽ lấy em, anh sẽ là đôi mắt của em, em hiểu chưa? _ Triệt chạy kéo tay nhỏ lại và quăng cái gậy vào 1 góc tường.
  - Nhưng em ko muốn, em ghét anh. _ Cô cố giẫy giụa đẩy Triệt ra khỏi phòng nhưng không được, sức Triệt quá lớn nước mắt ông tuôn nóng ran bên gò má.
- Cuộc giằng co khiến cả 2 dường như điên loạn, Triệt khóc đến đỏ mắt, cầu xin đừng chia tay nhưng Băng Băng vẫn kiên quyết ko thay đổi.
- Làm ơn...xin em... đừng đối xử với anh như thế...anh không thể sống thiếu em được...xin em, vì lời hứa ngày xưa, đừng rời xa anh... - Triệt ôm chặt Băng Băng từ đằng sau, nước mắt không ngừng rơi ướt đầm vai áo cô.
  - .... Triệt... em...em không muốn anh phải đau khổ
  - Anh không đau khổ. Sau khi có giác mạc, anh sẽ chăm sóc em...cho tới khi em khỏe mạnh, chúng ta sẽ làm đám cưới, sẽ sống bên nhau...mãi mãi...
  - ...Em yêu anh....

15. Chương 15 _ Hy Sinh. Nỗi Đau Thâm Lặng

- Băng Băng à ! Whooooaaahh, 2 em đang tình cảm với nhau đấy à. Xin lỗi đã làm phiền nhé. – Nhân khúc khích cười lộ mặt vô phòng

- A, không sao. - Triệt vội quay đi che nước mắt, Băng Băng cũng quệt vội mặt. Triệt đưa Băng Băng trở lại giường, không một lời.
- Hai người, anh đem trái cây tới đây. Em gái cố ăn cho đẹp da - Nhân vẫn cười tươi đặt giỏ hoa quả lên bàn
- Em cảm ơn – Băng Băng cười nhạt nhẽo
- ..... Em ở đây một lát nhé, anh có chuyện cần nói với Triệt
- Dạ
- ..... Chuyện gì vậy ? - Nhân lôi Triệt ra khỏi phòng hỏi dồn
- Chuyện gì là sao ?
- Đừng tưởng anh không biết gì hết. Hai đứa đang có xích mích ?
- ..... - Triệt đứng chôn chân mấy phút, nặng nề nhìn xuống đất - Tinh thần của Băng nhi đang suy sụp quá nhiều rồi... mắt của Băng sợ sẽ chẳng nhìn thấy gì mãi mãi... em ,em muốn...
- Đừng. Nếu em hiến giác mạc, sau khi Băng nhi sẽ đau khổ thế nào
- .....
- Vẫn còn thời gian, anh sẽ giúp em.

.....

Hôm ấy Nhân về nhà suy nghĩ rất nhiều, Cậu muốn đánh đổi đôi mắt của mình để cho em gái mình được nhìn thấy ánh sáng. Thực ra chuyện này cậu đã đắn đo suy nghĩ từ khi biết tin bị tai nạn và ko nhìn thấy được nữa, nhưng cứ sợ cô tổn thương khi biết được sự thật nên cậu cứ chần chừ mãi. Cả buổi tối Nhân thức trắng đêm suy nghĩ ” Nên hay Ko ” về vấn đề này.

- Nếu mình làm vậy, liệu mọi người có trách mình không..?

Ngay sáng sớm mai Nhân quyết định đến bệnh viện gặp Bác sĩ để nói hiểngiác mạc cho Băng Băng .

- Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa? _ Ông bác sĩ hỏi lại cho chắc chắn.
- Vâng, cháu đã suy nghĩ rất kỹ _ Nhân kiên quyết gật đầu, mặc dù tay cậu đang run lên từng đợt
- Nhưng ... Mong bác sĩ giúp cháu 1 điều .
- Tôi hiểu cậu đang muốn nói điều gì.
- Vâng! hãy giữ bí mật với Băng Băng, Triệt...và cả gia đình của tôi nữa.
- ....Được rồi

Ông bác sĩ ko còn cách nào khác nên đành phải chấp nhận quyết định của Nhân . Ngay trong ngày hôm đó, họ đưa Nhân đi khám tổng quát, kiểm tra tình trạng sức khỏe ...

Vài ngày sau Nhân lên bệnh viện để nhận kết quả kiểm tra.

- Chuyện....chuyện gì thế này....

Sét đánh ngang tai khi cậu đọc tờ giấy khám sức khỏe, Nhân bị ung thư gan thời kỳ cuối, chỉ có thể sống được vài tháng nữa thôi.

...

Thảo nào hơn mấy tháng qua Nhân liên tục bị đau, ăn vào là ói ra, cơ thể hay mệt mỏi, chóng mặt... Nhưng lúc đó Nhân chỉ nghĩ do làm việc quá sức và học hành căng thẳng nên vậy thôi.

cậu đau đớn, im lặng ôm hết nỗi đau vào mình mà ko nói với ai biết, bất cứ ai ... kể cả những người mà cậu thương yêu nhất.

.....

3 ngày liền Nhân ko ghé qua tâm sự với Băng Băng , cô lo lắng gọi điện thoại, luôn miệng hỏi Triệt về Nhân, nhưng Triệt chỉ biết lắc đầu .

Gạt hết nỗi đau, Nhân can đảm đến bệnh viện xin Triệt một ít thời gian riêng tư và dắt cô đi dạo khuôn viên

...Hôm đó, là 1 ngày nắng đẹp....

- Anh này! Anh biết tin gì chưa?

- Tin gì em?

- Hôm kia ấy, bác sĩ gọi điện thoại cho nhà em báo là có người chịu hiến giác mạc cho em , em vui ời là vui, cần điện thoại gọi điện cho anh nhưng anh tắt máy mất tiêu à.

- Tốt quá _ Nhân nhẹ nhàng thốt lên.

- Anh ko vui khi em sắp đc sáng mắt à? - Băng Băng phồng má đáng yêu

- Đâu có , anh vui ko nói nên lời đấy chứ _ Cậu xoa đầu cô thật dịu dàng.

Nhưng lúc đó Băng Băng ko hề nhìn được khuôn mặt của Nhân đang đổi sắc như thế nào. Đó là 1 ánh mắt đầy mãn nguyện pha 1 chút thương đau và cầu mong em gái mình được hạnh phúc.

- Anh này ! Khi em sáng mắt , em và Triệt sẽ làm đám cưới nhá. Lúc đó anh phải đến dự, khoác tay em lên lễ đài mới được đó nha _ cô nắm chặt tay Nhân và dựa đầu vào bờ vai vững chắc của cậu.

- Tất nhiên rồi _ Nhân gượng cười.

- Em muốn sinh ra những đứa con thật xinh xắn, em sẽ tranh thủ ở nhà chăm sóc chúng, Triệt đi làm nuôi gia đình, còn anh sẽ phụ em dọn dẹp nhà. Hihi , anh muốn em có mấy đứa? _ Băng Băng cứ thả hồn mơ màng, tưởng tượng ra 1 gia đình nhỏ tuyệt đẹp và đầy hạnh phúc.

- Càng nhiều càng tốt, hi _ Sống mũi Nhân cay xè.

- 7 đứa nhá ! Em thích số 7, con tụi mình sẽ là những đứa trẻ thật xinh như ba mẹ nó , anh nhỉ ? hihi _ Cô vẫn vô tư tưởng tượng cái khung cảnh ấy.

Qua ngày mới , Băng Băng bắt đầu phải chuẩn bị mọi thứ vào để tiến hành phẫu thuật trong thời gian nhanh nhất. Cô cứ khăng khăng muốn gặp người cho giác mạc nhưng bác sĩ cứ bảo người ấy ko thích gặp ai cả. Cô buộc phải ko chịu làm phẫu thuật nếu ko đc gặp tạ ơn người đó...

Ko còn cách nào khác Nhân đành phải tạo ra 1 vở kịch nhỏ với sự tham gia diễn xuất của Ông bác sĩ và Chị y tá.

1 căn phòng bệnh với 1 thanh niên nằm im trên giường ho những đợt ho dồn dập, hơi thở mỗi lúc 1 khó khăn. Băng Băng lặng lẽ bước vào, vì ko thể nhìn nên nhỏ ko nhận ra người đó chính là Nhân – anh trai hằng yêu dấu của cô.

- Em chào anh . Em là người mà anh sẽ cho giác mạc. _ cô nhẹ nhàng khẽ nói.

Nhân im lặng ko nói gì cả, vì sợ phát hiện ra giọng nói của Nhân nên y tá đã nói với cô ” Người cho giác mạc bị câm”.

- Cậu ấy bị câm nên ko trả lời em được đâu, chỉ nghe thôi.

1 căn phòng toàn màu trắng, 1 cô bé mù và 1 chàng trai câm ngồi im lặng, cả 2 chỉ nghe được tiếng thở của nhau thôi...

- Em biết anh ko nói được, thế anh chỉ cần nghe thôi cũng được.

Em rất muốn gặp anh để nói lời cảm ơn chân thành đến anh. Tuy ko thể thấy anh nhưng trong tưởng tượng của em , chắc anh là 1 người cực kỳ tốt bụng và dễ thương. _ Băng Băng mỉm cười.

Nhân vẫn chỉ biết im lặng khẽ nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô.

- Em sẽ quý trọng đôi mắt của anh, khi sáng mắt em lại đến thăm anh. Cảm ơn anh vì đã cho em có thêm niềm tin vào cuộc sống. Nếu thật sự có kiếp sau thì em sẽ đền bù cho anh nhiều hơn thế này nữa.

Dòng nước mắt tuôn trào như chảy ngược vào tim. Nhân chỉ muốn lao tới ôm chầm lấy cô và khóc thật lớn. Nhân ko nói , chỉ toàn tiếng nấc nhẹ.

- Em cầm tay anh được chứ ? _ Băng Băng mò mẫm đôi tay của Nhân và cầm thật nhẹ.

- Tay anh ấm thật đấy, y như bàn tay của anh trai em ý, hì hì, chắc nó phải đẹp lắm phải không ?

Nghẹn cả cổ họng, Nhân nắm chặt tay lại và bịt miệng khóc. Nước mắt tuôn ko ngớt.

- Anh khóc à? anh đừng khóc ... khóc nhiều sẽ mệt hơn đó. Em rất quý anh. Anh có thể nhận em làm em gái anh ko?

Ko 1 tiếng nói nào được thốt lên.- Anh im lặng nghĩa là anh đồng ý rồi , hihi . Cảm ơn anh lắm lắm, anh hãy cho em biết gia đình của anh để em sẽ thay anh chăm sóc họ.

Lúc này thật sự Nhân ko cầm lòng được nữa, cậu muốn khóc to lên, quặn thắt trong tim khi nhìn nụ cười vô tư của cô.

Chị y tá đứng kế bên cũng ko thể cầm lòng. Nhân ra hiệu cho chị y tá đưa Băng Băng ra ngoài.

- Cậu ấy mệt rồi, để chị dìu em ra ngoài nhé. _ Y tá nhẹ nhàng nâng Băng Băng đứng dậy.

- Em muốn tâm sự nữa mà chị.

- Nhưng cậu ấy rất mệt.

- ... Vâng ... em đành ra vậy, cho em ôm anh 1 cái heng.

Thế là nhỏ vòng tay ôm Nhân thật chặt, nhỏ cảm giác “Sao bờ vai này thân thuộc đến thế?”.

- Anh nhớ giữ gìn sức khỏe nha , em đi nè. Người anh ấm cực, cảm ơn anh rất nhiều, em chào anh !!!.

Nói xong chị y tá dắt nhỏ ra ngoài để lại 1 mình Nhân khóc và khóc trong căn phòng trắng lạnh buốt. Những giọt nước mặn cứ liên tục rớt xuống , Nhân ko nghĩ lúc này cậu yếu đuối đến thế.

Đc 1 lúc , Nhân nhanh chóng thay đồ rồi chạy ra ngoài tìm Băng Băng.

- Em gặp anh ta rồi chứ?

- Rồi anh à ! Anh ấy thật tốt bụng và đáng iu, em đã cầm tay và ôm anh ấy, anh ko ghen chứ?

- Ko đâu.

- Em biết mà, em muốn ở lại tâm sự với anh ý nhiều hơn nhưng chị y tá bảo anh ý mệt và cần phải nghỉ.

- Em phải để anh ta nghỉ chứ.

- Em hiểu mà, thế thì em mới ở đây nói chuyện với anh.

... Nhân im lặng cười nhạt.

- Làm sao để anh ý ko chết hả anh?

- Số phận mà ! ai cũng rồi phải chết, em đừng suy nghĩ nhiều. _ Khuôn mặt Nhân lúc này đang rất buồn nhưng vẫn cố tỏ ra ” ko có gì ”.

- Em muốn làm 1 điều gì đó cho anh ý, em phải làm gì?

- Chỉ cần em sáng mắt và sống thật hạnh phúc là được.

- Sao anh biết?

- ừm thì...Anh đoán.

- Hi vọng là vậy _ Băng Băng vẫn vô tư chẳng nghĩ vấn đề gì cả.

16. Chương 16 - Eyes....

- Anh Nhân dạo này lạ quá. - Triệt ngồi gọt trái táo nát bấy
- Ủm. Em cũng thấy vậy - Băng Băng gật đầu biểu tình
- Nhất là vụ ngày nào cũng đòi ở riêng với em
- Gì chứ ~ Anh ghen à
- Anh nào dám ghen tỵ với anh trai mình. .. Lỗi em chứ bộ - Triệt nhét miếng táo vào miệng Băng Băng, trề môi - Em bỏ bê anh.
- Ể, em ó ỏ âu (Em có bỏ đâu) - Băng Băng nhăn nhó nhai vội miếng táo, tay quờ quạt tìm mặt Triệt.
- Anh ở đây - Triệt nắm lấy tay Băng Băng, chạm tay cô lên má mình.
- Hehe - Cô béo má Triệt một cái rõ đau - Em không bỏ rơi anh, anh là của em, hai ta là của nhau. Em xương anh nhất cơ mà.
- Au da, vậy ai đã đập lên tay anh, nói anh khùng, điên, còn bơ anh nữa chứ (tập 2,3 gì đó ấy ạ)
- Tự nhiên nhắc chuyện cũ làm gì. Lúc đó em không nhớ gì hết. Nghĩ trong đầu chỉ có cha là người thân duy nhất, cha mất rồi, em buồn nên lạnh lùng vậy thôi. Giận à ?
- Không có. Anh không giận. Anh yêu Băng nhi nhất. Gấu cưng của anh (~>3<)~ moa=" " -==" " triệt=" " hôn=" " lên=" " má=" " băng=" " băng,=" " cười=" " hi=" " hi.=" " >
- Anh.... chỉ được cái miệng dẻo quẹo

.....

Hôm nay đã tới ngày phẫu thuật mắt cho Băng Băng.

- Anh Nhân đau mắt rồi – Triệt ngó ngang ngó dọc
- À, anh ấy bận chuyện trên trường, có lẽ tới trễ - Băng Băng chột nhót tới hôm gặp hôm bữa.
- Vậy à.... Băng nhi , em cảm thấy thoải mái chứ
- Tất nhiên , em rất thoải mái. Em đang mong tới ngày sáng mắt để có thể chính thức ở bên cạnh anh mãi mãi.
- ....Ủm, cố lên nge Băng nhi của anh, chúng ta sẽ làm đám cưới, thật đẹp luôn. Bãi biển nhé, được không hở
- Hi.
- Xin lỗi đã cắt ngang, đến giờ rồi - Bác sĩ chạm lên vai Triệt nói nhỏ nhẹ.
- Ủm, mong bác sĩ giúp đỡ - Triệt lui ra, cúi gập người
- Được, cậu ở ngoài chờ nhé

.....

Triệt đi đi lại lại cỡ trăm vòng rồi mới chịu ngồi yên. Lòng cậu như lửa đốt, chẳng biết bên trong thế nào. Hồi, cậu bắt đầu nghĩ mien man :

“ Nếu Băng Băng có thể sáng mắt, vậy còn vụ sức khỏe, chẳng lẽ không có cách nào cải thiện nó sao ???”

“ Nếu vậy, cô ấy phải sống cuộc đời bệnh tật ư ???”

[Kết ét tttttttttttttttttttttttt]

Cánh cửa dc mở ra, Triệt giật mình vội đứng dậy chạy tới.

1 chiếc giường bệnh đẩy Băng Băng qua phòng hồi sức, vết mổ ở mắt được băng trắng xóa và môi cô nhạt màu, mặt trắng bệch không còn giọt máu.

- Cô ấy sao rồi bác sĩ ? - Triệt lo lắng níu tay bác sĩ hỏi dồn.

- Ca mổ thành công tốt đẹp, cô bé đang hôn mê. Cậu cứ yên lặng để cô bé tỉnh rồi trò chuyện.

Triệt mừng rỡ cười không thành tiếng, gương mặt sang rỡ, hạnh phúc vô cùng. Cậu chạy ùa theo đẩy Băng Băng vào phòng mà không để ý đằng sau cánh cửa phòng mổ kia có 1 người đang thoi thóp , bất tỉnh nằm cô đơn, lạnh lẽo....

Nhân và Băng Băng đi chuyển qua 2 phòng hồi sức cách nhau 1 tầng lầu. Sự hiện diện của Nhân càng không được biết đến.

.....

- Phải tới 2 tuần nữa cháu mới đi tháo băng mắt, đừng đụng tới nó, sẽ rất nguy hiểm khi nó chưa lành hẳn đấy. - Bác sĩ căn dặn nhẹ nhàng Triệt, xong bước ra khỏi phòng.

- Tuyệt quá Băng nhi, em sắp nhìn thấy rồi. Anh nhớ đôi mắt của em quá. - Triệt nhào tới ôm cứng ngắt Băng Băng

- Ếc, anh làm em đau. Em biết anh vui rồi, vì em cũng vui mà. - Băng Băng nhăn nhó đạp Triệt ra.

- A, anh xin lỗi, mừng quá quên mất. sơ ri gấu ừ .

- Gấu gấu đầu anh - Băng Băng chu môi giận, mặc dù mặt đã đỏ hết lên sung sướng.

.....

Từng ngày trôi qua là từng giờ từng phút Băng Băng chờ mong được thấy ánh sáng trở lại. 2 ngày trôi qua rồi mà vẫn chưa thấy Nhân vào thăm, cô đợi chờ trong buồn bã + tức giận, Triệt ra sức dỗ mãi mà cô vẫn bướng, đòi gặp bằng được mới thôi. Triệt đành phải nói dối Nhân bận việc để cô ngoan hơn, vì chính cậu cũng không thể liên lạc với Nhân.

.....

Băng Băng muốn đến thăm ân nhân nhưng bác sĩ nói khéo cậu ta đã chết sau ca phẫu thuật rồi, nỗi buồn của Băng Băng lại nhân đôi.

- Anh hai cũng không gặp được, đến cả ân nhân cũng vậy... là sao chứ...

...Trong 2 ngày đó, Nhân đang cố gắng tập quen dần với cuộc sống trong bóng tối bao trùm. Nhân chăm chỉ tập đi đứng bình thường, cố gắng không vấp ngã để khi gặp em gái không bị phát hiện ra bất cứ 1 điều gì, cậu đang rất cố gắng...,

12g mấy đêm,

Y tá dẫn Nhân đến trước cửa phòng Băng Băng, mở cửa và để Nhân tự đi vào. Cô đã ngủ rồi, Triệt cũng tranh thủ về để cha cậu không nghi ngờ nhiều

Nhân mò mẫm cái ghế cạnh giường bệnh cô đang nằm.

- Bupppp !!! _ 1 tiếng động lớn vang lên.

- Ai đấy ? _ cô giặc này người tỉnh giấc.

- Anh đây mà. _ Nhân cố đứng dậy tìm cái ghế và ngồi lên.

- Anh hả? Em chờ anh cả 2 ngày trời, nhớ anh quá _ Giọng cô hơi trách móc, má phồng lên đỏ/

- Anh vừa xong việc nên tranh thủ vào thăm em luôn.

- Ca mổ thành công anh ạ - Băng Băng nhe răng cười hí hí

- Y tá nói với anh rồi, chúc mừng em. - Nhân nói giọng gượng.

- 2 tuần nữa em mới đc tháo băng, nôn nóng được nhìn thấy anh quá. Không biết anh có ù lên không ta
 ~ - Hi ! từ từ cũng được mà, anh có chạy đi đâu đâu mà lo.

- Anh ân nhân chết rồi,... em muốn khóc lắm, nếu được anh đưa em đến lễ tang anh ấy nhé.

- .....Anh ta không làm lễ tang.

- Sao ?

- Anh ta không có người thân, nên...nên bệnh viện...hỏa thiêu rồi.

- .....Tội anh ấy....em thấy có lỗi quá.

- Em đừng như vậy, như thế ảnh sẽ buồn lắm... - Nhân khẽ cười buồn bã.

- dạ.....

- Hi, em khỏe lại mau đi đó __ Nhân mò mẫm tay cô và nắm chặt.

- Dạ, mà sao thế anh? Hôm nay anh lạ lắm __ Cô nghi ngờ có chuyện gì đó xảy ra với Nhân.

- Anh vẫn thế mà, chắc tại anh nhớ em quá __ Nhân nói nhỏ.

- Quà e đâu? – Băng Băng thở dài, song nhe răng, chìa tay ra ngoắc

- À ! đây __ Nhân tìm con gấu bông vừa đặt lên bàn và đặt vào tay cô.

- Gấu bông à? nó màu gì ?

- Màu kem.

- Lòng nó mượt ghê , em thích nó, em sẽ giữ gìn cẩn thận.

- Ủ ...

- Tên nó là gì hả anh?

- Nó chưa có tên, em đặt đi.

- Xem nào ... ừmmmm ... ” Eyes” há.

- Sao lại “Eyes”?

- Vì đây là món quà mừng em có một đôi mắt mới hè hè.

- Tên đặc biệt quá ha. E gái giỏi ghê__ Nhân mỉm cười nhưng trong lòng cậu quặn đau. cậu muốn nhìn lại khuôn mặt Băng BĂNG 1 lần nữa nhưng cậu biết rõ đó là điều ko thể... cậu đã yếu đi rõ rệt, khuôn mặt hốc hác hơn, cậu chỉ muốn ngủ...

- Có lẽ anh sẽ bận làm một số giấy tờ về những việc của KHải, anh phải ra tòa, trong 2 tuần tới, anh không thường xuyên ghé thăm em được , lúc nào rảnh anh lại ghé thăm em.Vài tuần nữa anh đi công tác dài ngày nữa. Em không buồn anh chứ? - Nhân nói một lèo, nói vậy chứ Khải đã bị án tử từ lâu rồi.

- Lại vậy nữa__ Cô thở dài ...

- Anh sẽ lại sớm về mà , em cứ nghỉ ngơi đi cho khỏe,tối hôm anh đến thăm mà gầy nhom là anh đánh chết Triệt và em luôn đó. Thôi. Em ngủ ngoan nào.

-Xi, đành vậy... - Băng BĂNG chẳng nói, chùng mền ngủ tiếp.

Nhân chỉ cười rồi lẳng lẽ mò đường ra khỏi phòng để chị y tá dẫn đi.....

Mấy ngày trôi qua , Nhân vẫn thường xuyên ghé thăm cô vào buổi tối khuya khi không còn ai trong bệnh viện.Thế mà Băng Băng lại ngủ say không hay biết gì cả.

2 tuần chờ đợi cuối cùng cũng đã đến, hôm nay là ngày cô đc tháo băng mắt. Nhân rất muốn đến nhưng ko thể vì cậu đã hoàn toàn yếu, cậu đã nằm trong bệnh viện từ khi phẫu thuật xong mắt. Hơi thở Nhân yếu dần đi, cậu ko còn đủ sức để làm gì nữa.

- Anh Nhân không đến ... - Triệt chau mày tức giận
- Anh Nhân bận - BĂNG BĂNG lắc lư hóng bác sĩ mở băng mắt
- Sao anh ko nói gì với anh chứ ?
- Vì anh hồng đáng tin :]]]]]
- Băng nhi !!!...

Bác sĩ bắt đầu tháo băng, 1 vòng , 2 vòng , rồi 3 vòng ... từ từ lớp băng đc tháo hẳn ra.

ánh mắt đang nheo mày dần dần hé mở, những hình ảnh mờ ảo lung linh từ từ đc rõ hẳn. Cô vui sướng nhận ra tất cả mọi người xung quanh : bác sĩ, y tá.. Triệt... Nước mắt khẽ lăn nhẹ trên má

...

Ông bác sĩ và chị y tá biết hết tất cả nhưng lỡ hứa với Nhân rồi nên ko thể hé môi, có lẽ hôm nay Nhân sẽ ko qua khỏi... Trong khi Triệt và Băng Băng đang vui mừng khôn xiết thì Chị y tá nói có chuyện riêng muốn nói với Băng Băng:

- Em ra đây, chị có chuyện muốn nói
- cô ko biết chuyện gì cả, nhưng vẫn đi theo, dặn Triệt đứng đợi.

...

Bác sĩ suy nghĩ 1 chút rồi cũng quyết định kể hết tất cả sự thật cho Triệt nghe, Triệt đứng chon chân, gương mặt tái xanh, run rẩy . cậu khụy xuống, nước mắt ứa ra không ngừng

- Anh Nhân, tại sao ??????????

.....

- Chị đưa em đi đâu vậy?
- Đến 1 nơi, nhanh lên em __ Chị y tá dìu Băng đi hối hả.
- Em phải tuyệt đối bình tĩnh nhé!
- Chuyện gì mà quan trọng thế chị?
- Im lặng và đi theo chị.
- Vâng ,,....__ Cô tò mò.

Phòng đặc biệt.

- Phòng ai đây chị? Mình vào đây làm gì?
- Yên lặng nào, bình tĩnh em nhé __ Y tá vẫn nhẹ nhàng nói.
- Tiến lại gần giường bệnh, 1 thanh niên đang nằm thoi thóp ko cử động, đôi mắt thì lim dim, hơi thở khó nhọc, khuôn mặt gầy hốc hác và môi nhạt màu dần.
- Em nhận ra ai ko?
- Em ... em ... Đây..... ko phải anh Nhân sao?
- Em còn nhận ra là tốt rồi, đây chính là Nhân , anh trai em đấy..

- Anh .. anh Nhân .. sao anh lại nằm ở đây, anh đang bận việc mà? Anh bị gì thế này ... anh Nhân !!!! Tỉnh dậy nói chuyện với em đi __ cô lắc mạnh Nhân và nước mắt tuôn ào ạt. Nhân vẫn nhắm nghiền mắt chưa tỉnh

- Anh ấy bị gì chị? bị gì? chị nói đi ... huhu ..
- Cậu ấy bị ung thư gan thời kỳ cuối, suốt mấy tháng nay Nhân luôn cố che giấu mọi người, chị rất tiếc nhưng .. nếu chị ko làm thế này có lẽ em sẽ hối hận mất. __ Y tá bắt đầu sụt sịt ứa nước mắt.

- Ko ..... huhuhuhuhuhuhu ... Em ko tin ... Anh ơi ! tỉnh dậy ... aaaaaaaaaaaaaa _ Băng Băng gào thét đau đớn.

Nhân dần dần mở mắt và cất 1 giọng nói thật yếu ớt.

- Ai ... đây ...?

- Anh ơi ... là em ... Băng nhi của anh đây,.

-Băng..nhi, em đâu? sao...em...ở...đây? em...ngồi đâu?_ Nhân quơ tay tìm cô với 1 giọng nói đứt quãng nhưng gấp gáp.

- Anh ko thấy em sao? em đang ở trước mặt anh đây mà... mắt anh làm sao thế, anh ko thấy em sao????

- Sao em... biết ... anh ở đây? _ Nhân mò mẫm khuôn mặt ướt đầm của cô.

- Mắt em... sao rồi?em thấy mọi thứ ... chưa? Anh ... xin lỗi vì ... ko chứng ... kiến em ... tháo băng dc... Anh xin lỗi.

- Vậy là sao hả anh? _ Cô khóc đến nghẹn lời, tin quặn thắt, chị y tá đứng kế bên cũng ko thể cầm nước mắt.

- Sao anh ko thấy em? ... Vậy là sao, anh nói đi _ Cô toáng lên.

- Huhuhuhu ...

- Cậu ấy chính là người hiến giác mạc cho em Băng à.

Ko thể tin vào tai mình, cô hoàn toàn suy sụp tất cả, đôi chân bắt giác ngã bịch xuống

- Gì cơ ? ai? mắt của ai? ai cho em mắt chứ? _ Cô vừa nói vừa nấc mạnh, nước mắt ko ngừng rơi. - Mọi người lừa em, rõ ràng em đã gặp ân nhân rồi mà.

- Người đó chính là Nhân..., tụi chị đã đóng kịch ....để em tin...

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa ... em ko tin ... ko tin ... sao mọi người lừa em, sao đối xử với em thế này? Em đã làm gì sai mà phải trả 1 cái giá đắt thế này chứ ?????? _ Băng Băng gào thét lớn.

- Bình tĩnh đi em ... dù sao thì anh ... cũng sẽ chết, giúp dc em là ... điều anh muốn ... nguyện lắm rồi ... Anh ... xin lỗi , xin lỗi ... em ... ngàn lần ... Anh ... yêu em ... em gái...của...anh...

- Tại sao anh lừa em ... aaaaaaaa _ Giọng nói Băng Băng hình như đã cạn hơi, nhưng vẫn bướng bỉnh kêu la.

- Anh ... xin lỗi ... Em đừng thế , anh ... xin em _ Nhân ko thể nói nhiều dc hơn.

- Huuuuhuuuuuuuuu! Em ko muốn thế này , anh đã nói sẽ dẫn em lên lễ đường mà, anh hứa rồi mà, anh hứa suông ... aaaaaaaa ...

...

- “Bóppppppp” _ Y tá tát 1 cái thật mạnh vào mặt cô.

- Y tá ... chị _ Băng Băng tròn mắt nhìn y tá với ánh mắt.

- Tỉnh lại đi, Nhân đã dối lấy tất cả để mong em có dc ánh sáng, tại sao... em ko biết quý trọng mà cứ đập đổ nó đi.... Cậu ấy đang dần yếu đi, em mở mắt ra nhìn xem....Nếu em như thế này thì có xứng đáng với những gì cậu ấy làm cho em ko?!!!! _ Y tá quát lớn

- Em ... nhưng ... em đau ...đau lắm ....em..._ cô vội quay sang tìm tay Nam và nắm thật chặt.

- Anh hai ! Anh... phải sống, em thay gan cho anh, em cho anh gan của em, mình đi phẫu thuật, anh ko dc chết , anh nghe rõ chưa???? ANH NGHE RÕ CHƯA !!!!!

- Anh ko sao , ai cũng rồi ... phải chết .Hứa với anh ... em phải sống ... tốt , phải ... hạnh phúc, ko dc bi quan ... em phải ... sống cho cả ... phần của anh nữa. Giúp anh...nói... lời tạ lỗi.. với...gia đình ...anh... ... Hứa .. với anh ... _ Nhân vừa nói gấp gáp vừa cố mỉm cười để nhỏ yên tâm 1 phần nào. - Anh ... Yêu ... Em ...

Vừa dứt lời Nhân nhắm mắt lại , buông thõng tay. Đồng hồ đo mạch trở về 1 dòng ngang thẳng đuột....

- Anh ... Anh hai, anh ko đc chết ... tỉnh dậy ... tỉnh dậy. Em muốn anh tỉnh Anh oiiii ! Huhuhuhuhu...

Triệt tong cửa ừa lại ôm cô khóc thảm thiết, cô hoàn toàn tuyệt vọng. Vì mới tháo băng nên ko đc khóc nhiều, sẽ ảnh hưởng ko tốt đến mắt, nhưng cô vẫn cứ ôm lấy thân thể Nhân khóc ko ngớt, 3h đồng hồ liên tục cô khóc ko ngừng nghỉ, mắt càng nhòa đi, tim cô đau như bị ai đó bọp nghẹn, hơi thở dồn dập hòa cùng tiếng nấc nghẹn ngào. Triệt dỗ dành cô nhưng đều vô ích.

Băng Băng cứ ngồi khóc cầm tay Nhân ko rời, 1 lát sau ... cô leo lên giường bệnh nằm trên đôi tay của Nhân và tựa mặt vào ngực cậu. Cơ thể Nhân đang từ từ lạnh dần nhưng cô vẫn bướng bỉnh ko tin đó là sự thật, cô liên tục dùng 2 tay xoa mạnh bàn tay Nhân cho ấm lên, xoa , xoa mãi , xoa mãi cho đến khi đôi tay mỗi rã rời.

Cô cứ khóc, khóc nức nở , khóc đến khi mệt nhoài, đến đuối sức ko thể khóc đc nữa thì cô mới chịu đứng lên tựa vào vai Triệt ,nhắm mắt lại ngủ quên trên cánh tay Triệt . Triệt chỉ biết lặng người nhìn Thiện Nhân lần cuối rồi bế Băng Băng lên , đóng cửa. Đôi mắt vương lệ đỏ hoe, miệng cậu khẽ mấp máy :

“ Ngủ ngon nhé , anh Hai của em....”

” ” ” ” ”

.....

....

...

17. Chương 17 - Kế Hoạch Kết Hôn, Lưng Chùng Hạnh Phúc

“ Rằm”

Tiểu Kỳ- và ba mẹ của Nhân đẩy cửa phòng bệnh bước vào. Gương mặt trắng bệch.

- Anh chị là Băng Băng và Tân Triệt phải không ? Anh em đâu ? ANH EM ĐÂU RỒI ?????? - Tiểu Kỳ chạy tới bấu chặt cánh tay Băng BĂNG hỏi dồn.

Băng Băng nhìn vô định. Đôi mắt đỏ hoe, đục nước. Đầu cô giờ trống rỗng, nửa tỉnh nửa mê.

- Chị Băng, mau trả lời em đi !!!!

“Trả lời ? vì điều gì ?

Trả lời thì có hạnh phúc được không?

Hay chỉ thêm đau khổ?

Làm sao nữa chứ ?

Khóc ư ?

Nước mắt cạn mắt rồi. Vô vọng.

Có làm gì thì người đã đi cũng không thể trở về...

Trở về ? Ai đó vừa đi sao...”

Triệt vội kéo Băng Băng ra, nhỏ giọng :

- Anh Nhân...ở phòng cấp cứu...

Kỳ Kỳ buông tay, quay lưng bỏ đi không một lời nào nữa. ba mẹ Nhân cũng đuổi theo.

- Bằng nhi .... Em ổn chứ ?

.....

- Em vừa sáng mắt kia mà, vui lên đi nào, cười đi, một chút thôi, giống anh đây này.

Triệt nhe răng dựa lên vai cô. Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng.

- Em không tính nói chuyện với anh sao ? thật không giống em tí nào. Em vẫn rất mạnh mẽ còn gì. Còn nhớ hồi ở trường em làm mặt căng với anh không ? Lúc đó em ngầu lắm đấy.

.....

- .... Em phải bình tĩnh lại đi. Không sẽ ảnh hưởng tới đôi mắt mới đấy. A - Triệt nhìn thấy con gấu bông trên giường, bèn đem đặt lên tay cô – Bé con của anh mà còn khóc là gấu buồn bấy giờ.

- Gấu sao... - Cô nắm lấy đầu con gấu - Triệt,... đưa em tới chỗ anh Nhân...

- Sao ? Bây giờ ở đó có gia đình anh Nhân , anh không muốn em gặp họ, họ sẽ trút giận lên đầu em mất

- Triệt

- KHÔNG được

- Em tự đi

- Thôi....anh sẽ đưa em đi...nhưng phải đứng sau lưng anh được chứ.

.....

Tiếng khóc thút thít bao trùm cả khoảng không gian u ám đó. Triệt dìu Bằng BẮNG tới cánh cửa phòng cấp cứu.

- Anh đứng ngoài đi. Em vào một mình.

- Nguy hiểm lắm

- Triệt

- ...Được rồi. cẩn thận.

....

Mẹ của Nhân ghì chặt vào người chồng, nước từng đợt. Tiểu Kỳ ôm lấy hình hài của NHÂN, đặt tay lên gương mặt lạnh ngắt, nước mắt cứ tuôn ra không sao ngăn được. Riêng cha của Nhân chỉ khẽ ôm lấy vợ, mặt ngược lên trời, mắt chớp liên hồi. PHẢI chăng vì thân phận trụ cột gia đình đã không cho phép ông được quyền rơi lệ ?

“ cạch” Bằng BẮNG đẩy nhẹ cửa bước vào. Mẹ NHÂN quay lại nhìn cô với ánh mắt căm thù:

- CŨNG TẠI MÀY MÀ RA CẢ !! NÓ CHẾT LÀ DO MÀY ! MÀY ĐÃ HẠI NÓ ! MÀY ĐÃ GIẾT NÓ ! NẾU KHÔNG VÌ MÀY, NÓ ĐÃ KHÔNG PHẢI ĐI NHƯ VẬY !!

Bà vừa đánh Bằng BẮNG, vừa khóc nức lên nghẹn ngào. Cha Nhân và Kỳ Kỳ kéo bà ra, giọng ông Cao trầm trầm :

- Cháu mau đi đi. Và đừng tới đây nữa.

- CHỊ MAU BIẾN ĐI, ĐI CHO KHUẤT MẮT CHÚNG TÔI. ĐỪNG ĐỂ TÔI GẶP CHỊ LẦN NỮA. TỚI LÚC ĐÓ TÔI KHÔNG BIẾT SẼ LÀM GÌ CHỊ ĐẬU. MAU BIẾN ĐI !!!!

- Kỳ Kỳ giọng dứt quãng nhưng vẫn dõng dạc, đưa ánh mắt kìm nén cơn tức giận nhìn BẮNG BẮNG, căm phẫn tột độ.

Bằng BẮNG hiểu họ đang đau đớn thế nào. Dù NHÂN chỉ là con nuôi, nhưng đối với họ, anh luôn là đứa con, người anh trai tuyệt vời nhất, họ xem anh là một gia đình thực sự. Nếu bây giờ cô đau mười, thì hăng rằng họ còn đau gấp ngàn lần.

Cô chỉ còn biết nói câu xin lỗi rồi quay lưng thật nhanh khỏi căn phòng đó. Cô ôm lấy Triệt, giọng run lên :

- Ta xuất viện thôi...

.....

Mưa...bầu trời quang đãng như thế, sáng như thế...sao lại mưa vậy chứ... mưa trong lòng chưa đủ...ông trời còn muốn trêu người sao... hay đó là những giọt lệ.. rơi tiếc thương từ thiên đường...

Hôm nay là tang lễ của Nhân. Triệt và Băng Băng không đi. Một là vì gia đình Nhân không muốn thấy 2 người. và 2 người cũng không muốn thấy cảnh đó.

Triệt đem ít hạc giấy và sao, bỏ vào một chiếc lọ thủy tinh nhỏ. Băng Băng viết lên 1 mẫu giấy nhỏ :

“ Gửi anh Hai, người chúng em yêu thương nhất”

Xong, cô cuộn lại bỏ vào lọ. Triệt đóng kín lại, cả hai mang ô đi dưới mưa, ra bờ biển. Triệt thả chiếc lọ xuống nước. Khu này sóng dạt ra chứ không dạt vào bờ, chiếc lọ cứ nổi lềnh bềnh, mỗi lúc càng đi xa...rồi mất dạng trong màn mưa...

Tiếng mưa rơi sao lại nghe nhẹ bẫng như thế ?...Gió lướt qua..không lạnh...không buốt...một chút hơi ẩm chạm vào mặt...gió đang đi, hay một linh hồn vừa chợt hiện.

.....

Một tháng sau lễ tang, Tiểu Kỳ đột nhiên xuất hiện tại nhà của Triệt và Băng Băng. Nhỏ muốn thay gia đình xin lỗi 2 người vì cách cư xử không phải phép khi trước. Song, cũng đến để thay anh Nhân tiếp tục đảm nhận việc lo hôn sự cho Triệt và Băng Băng.

.....

- Anh chị tính khi nào sẽ kết hôn, chờ lâu anh Nhân ở trên trời sẽ sốt ruột đấy – Tiểu Kỳ nói giọng châm chọc.

- Anh tính tháng tới nữa em à. Để mọi việc ổn thỏa, anh sẽ tổ chức. – Triệt gãi đầu cười trừ.

- Anh cứ trì hoãn mãi . Quyết định 2 tuần nữa , vậy đi. - Kỳ Kỳ phòng má, lục túi lấy cây bút viết nhanh vào quyển note . - Hai tuần nữa, tại villa này luôn. Bàn tiệc, trang trí để đó em lo. V..v..v...

- Dừng lại. Đám cưới em hay đám cưới anh vậy – Triệt trợn mắt, đầu cứ ơng ơng.

- Cửa anh. Nhưng em lo.

- Hai người nói chuyện vui quá nhỉ ? có người bị quên lãng đây này. – Băng Băng ngồi gác chéo chân, tay khoanh trước ngực, mặt cau có.

- Hehe, em đang nói về anh Triệt lẫn chị lun còn gì. À, đúng rồi, đồ cưới . mau lên, đi đặt đồ cưới mau. – Kỳ Kỳ hớn hở vỗ tay bồm bộp. Kéo tay cả 2 người chạy ào ra ngoài.

- KHOAN, chưa thay đồ mà !!!! (đồng thanh)

.....

“ Kí í iiiitttttt ttt”

- Vào thôi.

- Xin hỏi. chúng tôi giúp gì được không ạ ?

- Tôi chọn áo cưới - Tiểu Kỳ nhảy cẫng lên

- Đám cưới của tụi anh .... - Triệt cóc nhẹ lên đầu Kỳ Kỳ.

- Ai da, làm gì ghê zậy chứ.

- Tôi hiểu rồi , mời cô dâu chú rể theo lối này. – Cô nhân viên đưa tay che miệng cười khê, đưa tay dẫn tới gian trang phục.

...

- OAAAAAAA !! __ Tiểu Kỳ mắt sáng rỡ , lấp lánh như sao (ghê vậy luôn (~o_3_o)~)

Trước mặt là hai hàng tủ kính sáng bóng loáng. Một bên áo cô dâu, bên của chú rể

- Cửa hàng chúng tôi nhập những mẫu áo từ các nhà thiết kế nổi tiếng nhất châu Âu. Được may với công nghệ tiên tiến nhất, đảm bảo hai vị sẽ hài lòng. Cô dâu, xin mời theo tôi. Còn chú rể, các tiếp viên nam bên kia sẽ giúp cậu chọn đồ. - Nói xong, BĂNG BĂNG theo chân cô nhân viên tới cuối dãy phòng. Vừa đi vừa ngắm những bộ đầm lấp lánh, Băng Băng không khỏi phì cười. chẳng hiểu nguyên nhân.

- Thế , em thích kiểu đồ nào này giờ chưa ? – cô tiếp viên dừng lại cười nói .

- A, chúng đều rất đẹp - Băng Băng chạm tay lên mặt tủ, nghiêng đầu - Nhưng có lẽ không có bộ nào hợp với em

- Sao vậy, dáng em rất đẹp, chị chắc chắn em khoác lên bộ nào cũng đều rất tuyệt.

- Không chị ạ . Em chỉ cần một bộ váy đơn giản. không nhiều lớp, không ren váy cầu kì, không khung, nhẹ và dễ hoạt động. Em không thích bị gò bó với những chiếc váy cầu kì .

- Chắc, chị hiểu ...Hừm, à đúng rồi. KHÔNG kho hàng chị còn hai ba bộ, nó đã không bán được rất lâu rồi. Có lẽ vì nó không sang trọng. Cũng may là chị có giữ lại phòng hồ. em đứng đây đợi chị tí nhé.

- Vâng.

/...../

- Anh là chú rể ? - Một cặp sinh đôi nam bước ra, nhìn Triệt, song nở nụ cười, để lộ 2 chiếc răng khểnh, mỗi người một cái, người bên hàm trái, người hàm phải.

- Yeh, phải. trông 2 người như đứng trước gương ấy nhỉ ? - Triệt sững ra ba giây, mở miệng hơi khó vì ngạc nhiên.

- Ai cũng nói vậy. - Hai anh em cụng tay vào nhau, đồng thanh không sai một lời. – VẬY này giờ anh đã xem qua các mẫu áo ?

- Có. Nhưng tôi không chọn được cái nào cả. Thật xin lỗi.

- Why ?

- Vì tôi nghĩ “ bé con” của tôi không thích

- Bé con ?

- Là cô dâu đấy .Hi , tôi vẫn luôn muốn gọi như vậy. Nhưng có vẻ cô ấy không thích điều đó chút nào.

- À há. Chúng tôi biết rồi. Vậy nghĩa là anh luôn làm những gì cô ấy thích. Thế cô ấy muốn sao.

- Đơn giản...

- ....chẹp.okay. theo chúng tôi.

.....

- Đây, em xem đi, ba mẫu khá giống nhau, trắng , đen, đỏ. Em thích cái nào cứ chọn. chị sale off 30% cho. Dù sao nó cũng không bán được.

Chị nhân viên đem ra ba bộ váy, tuy nhìn thoáng qua có vẻ rẻ tiền, bình dân. Nhưng khi chạm vào mới thấy được độ mềm mại, nhẹ nhàng của nó. Màu sắc êm dịu, cứ như bộ cánh của những nàng tiên vậy.

- Em lấy bộ đen và trắng.

- Được , vào trong thử đồ nhé.

Chị nhân viên vui vẻ gạt bộ màu đỏ sang một bên, xong dắt BẮNG BẮNG vào phòng thay. Đầu tiên là bộ màu trắng, dài chấm gót. Phần đuôi áo kéo dài. Trần vai. Lúc buộc tóc cho BẮNG BẮNG, chị nhân viên nhìn thấy đoạn tóc nối :

- Em nối tóc à ?

- A, vâng. Tóc em trước để ngắn như con trai ấy....khi đó...ừm.. để tóc dài giúp em nữ tính hơn nhiều. Hi.

- Hừm, hừm. Chị nghĩ là chị biết em làm vì ai rồi. như ng có lẽ chị không cần nói ra đâu ha. – Chị nhân viên tũm tũm, cuốn mái tóc dài thành lọn rồi búi cao lên, chừa dải tóc sau gáy xoắn một bên. – ai da, trông em xinh thật đấy, bộ đồ rất vừa. Bộ màu đen cùng size nên không cần thử nữa nhĩ. Mau ra ngoài thôi

- Vâng

.....

- Anh mặc bộ này hợp lắm a. Tuy vẫn thấy hơi uổng khi vóc dáng hoàn mỹ của anh lại không khoác lên bộ lễ phục tuyệt hơn. Nhưng chúng tôi nghĩ thế nì cũng ổn. – Cặp sinh đôi đồng thanh, khoanh tay trước ngực gật gù.

- Tôi thích thế này. – Triệt chỉnh lại áo vest trước gương. Bộ vest trắng xóa : blouse trắng, vest trắng, quần tây trắng, lắn giày cũng trắng nốt. Triệt mỉm cười nhẹ, nhìn cũng đủ biết cậu đang hạnh phúc thế nào. - Sẵn tiện. lấy bộ màu đen gói lại luôn. Tôi lấy hai bộ.

- Yumh !! Được thôi.

- Chú rể đâu rồi, ra nhận cô dâu tương lai đi nào !! - Tiếng chị nhân viên từ cuối dãy vang tới nỗi 2 anh em kia phải bịt tai, khổ sở lí nhí “ lại nữa rùi. Trời ạ.”

Triệt quay lưng lại. Cậu sững sờ nhìn BẮNG BẮNG đang cố nhích dần sau lưng chị nhân viên. Một cảm giác lâng lâng khó tả trong lòng cậu. “ Bé con” trong mắt Triệt bây giờ tựa bông hoa trắng nhỏ bé, e ấp, nhút nhát. Phải rồi, chính là nó, đóa hoa Kadapul màu trắng nhẹ nhàng, nét đẹp ẩn sâu thuần khiết, chỉ chớm nở rực rỡ giữa màn đêm mù mịt. Cứ ngỡ đóa hoa đó sẽ mãi cô đơn, u uất, lẻ loi một mình đến suốt đời...Nhưng cậu, Hải Tân Triệt, đã đưa đóa hoa đó thoát khỏi bóng đêm. Nó tự tin đứng trước ánh mặt trời, tự tin ngược nhìn cuộc sống, giúp nó sống đúng với bản chất thật ngủ quên nơi nó. Có thể nói cậu là cứu tinh không nhĩ ?

Cả BẮNG BẮNG cũng không khỏi khựng người. Cô cố giấu vẻ mặt ngại ngùng của mình. Cô không muốn ai thấy ánh mắt cô đang nhìn Triệt chăm chú như thế nào. Triệt trông thật tao nhã, bộ vest trắng cộng cho Triệt nét dịu dàng ấm áp, cảm giác an toàn, thanh thản đến lạ. mái tóc vuốt keo gọn gàng, gương mặt sắc sảo, đôi mắt hiền hòa ân cần, có thể đoán đồ tất thấy trái tim các cô gái nhìn cậu. Trong đó có BẮNG BẮNG. Trái tim cô tưởng chừng đã ngừng đập, ngừng có cảm xúc, lại có thể để cậu bước vào ngực trong lòng cô. Nghĩ đến thôi cũng đủ làm BẮNG BẮNG ngượng chín người. Tuy nhiên cái tính ngang bướng của cô không cho phép “ bản mặt đáng xấu hổ” đó lộ diện. Có lẽ cô đang có một cuộc “ chiến tranh cảm xúc” rất căng thẳng a. :]]

- Hai cậu ra đây phụ tôi gém đồ lại, để họ riêng tư tí đi. – Cô nhân viên xách tai cặp sinh đôi lôi đi.

- Aaa

~ Tôi mún coi mà (đồng thanh) – Bộ mặt tiếc rẻ đau đớn (vì bị kéo tai) thấy tội.

- Ừm... BẮNG nhi...em...đẹp lắm.. - Triệt gãi đầu, nhìn băng quân lên trần nhà.

- ...Triệt cũng vậy - BẮNG BẮNG thì cúi gầm xuống đất, hai tay không khỏi bấu vào nhau.

- Ừm mm...à.. Anh... - Triệt ập úng - Anh...

- Sao ?

- Anh chỉ muốn nói... anh ...rất hạnh phúc...

- Em...A, me,too – BẮNG BẮNG đỏ mặt cúi thấp hơn, tính sẽ nói “ em cũng vậy” hay đại loại là “em cũng thấy hạnh phúc” nhưng thấy nó hơi “ sến” với mình, thành ra tiếng ta thành tiếng tây luôn (-__-)

Đang trên thiên đường, nghe câu đó xong Triệt xù hân. “ một câu nói dễ thương tí bộ khó lắm hả trời. “ bé con” cứng đầu quá a >”<>

- Chỉ...vậy thôi. Vậy tính tiền rồi về ghen, Vợ yêu. – Triệt nhe răng cười hì hì.
- Vợ..vợ gì chứ...chưa cưới nữa mà !!
- Vậy thì em yêu.
- Cũng không được !!!
- Keo quá - Triệt chau mày –Em thật sự khó chiều mà
- Vậy thì đừng chiều. Ple è– Song BẮNG BẮNG vén váy chạy mất dép vào phòng thay đồ.
- Chẳng ngoan tí nào !!!

.....

- Anh tính tiền đã, em ra xe trước đi.
- Ủm, mà không biết Tiểu Kỳ la cà đâu mất rồi, để em gọi đã.
- [Tít ... A lô]
- A lô ,Tiểu Kỳ em đi đâu vậy ? – Băng BĂNG ra khỏi shop, tiến tới chiếc Lexus đen.
- [Em ngồi chán quá nên đến khu thương mại chơi rồi, giờ anh chị về à ?]
- Ủm, em cũng mau về đi. Hôm nay ở lại nhà chị ăn tối nhé, mai hãy về
- [Ủi ,ùi. Em về liền. Hẹn anh chị ở villa nhé, tầm nửa tiếng em về.]
- Được, chị đợi em v.... - Băng Băng chột chao đảo, đầu cô ong ong, đau buốt, mắt hoa lên, mờ mờ ảo ảo.
- [A lô, chị vẫn ở đó chứ. Có gì không ổn sao]
- Chị ồ... “ Cạch” – Chưa hết câu, cô ngã xuống, chiếc điện thoại rơi bộp xuống đất, vỡ tan.

18. Chương 18 - Hoàn

- Tôi thật sự xin lỗi... hết cách rồi...
- Tôi không tin !! Đừng có gạt tôi, không vui tí nào đâu !! Ông, ông cần bao nhiêu , mau nói đi, ông muốn bao nhiêu mới chữa cho cô ấy đây !!!!!
- Tôi thật sự không thể, cậu đừng như vậy... tôi thật xin lỗi mà, lẽ ra tôi nên nói với cậu ngay lúc đó.. – Bác sĩ cùng cô y tá hoảng sợ nhìn Tân Triệt, con người này muốn mất khống chế rồi.
- ĐỪNG CÓ XEM TÔI LÀ CON NÍT !!! Cái gì mà bệnh nan y, cái gì mà giai đoạn cuối ?? Không thể chữa ??? Thôi ngay đi, đừng làm tôi tức cười !! - Nói đoạn, Triệt thuận tay ném ngã kệ giày dép trước cửa phòng bệnh, mắt đỏ xộc
- Anh Triệt, ngừng lại đi thôi.. Họ đều là những bác sĩ giỏi nhất...lời họ nói...có lẽ..ta nên tin... - Tiểu Kỳ rưng rưng , cố gắng níu Triệt đang muốn tông thẳng vào tường
- Tin ??? Haha, làm sao anh có thể nghe lọt chứ. Băng Băng của anh, đang rất khỏe mạnh mà, bọn anh còn sắp đám cưới nữa cơ, vậy tại sao anh phải nghe lời dối trá đó ? Không sống quá 1 tuần ? Anh phi !! - Triệt cười đau khổ, khụy người xuống sàn
- Anh à.... – Tiểu Kỳ ghen giọng, lời an ủi lên tới miệng cũng không thốt lên được.
- Bác sĩ, bệnh nhân tỉnh rồi . – Một cô y tá từ phòng Băng Băng đi ra

[RẦM]

Triệt bật dậy phóng nhanh vào phòng, khiến y tá loạng choạng té ạch xuống đất.

- Băng Băng !!! — Triệt ôm ghì lấy thân hình mảnh mai trên giường bệnh. Thật lạnh. Triệt càng ôm chặt hơn.

- Triệt... - Băng Băng nhẹ nhàng thốt lên, thanh âm mỏng đến nỗi có như không. Nên nhìn về hướng nào đây, mắt cô, giờ lại trở về với bóng tối rồi....

- Để anh sưởi ấm cho em – Triệt đánh gãy lời của Băng Băng, ngang bướng không nhúc nhích. Băng Băng vô thần cảm nhận hơi ấm từ Triệt, đôi môi nhợt nhạt khẽ mấp máy

- ..... Em sẽ chết phải không ?

- ĐỪNG NÓI GÌ CẢ !!!

- ....

- Anh xin em đấy...làm ơn... anh thật sự... - Giọng Triệt run lên như đang đè nén cảm xúc.

- .... Em hiểu ...

- Băng Băng...

- Anh có yêu em không ?

- Sao em lại hỏi như...

- Trả lời em

- Tất nhiên rồi...anh yêu em, mãi mãi như vậy

- Khi em chết, anh mất bao lâu để quên em ??

- Em... đừng như vậy được không ?? Anh không để em chết , em nhất định phải sống !! Anh mãi mãi bảo hộ em !!

Băng Băng lặng người. Cô đương nhiên biết chứ. Người mình quý trọng rời đi, người ở lại sẽ thống khổ cỡ nào....

Bỗng chốc, cô nhận ra mình luyến tiếc cuộc sống này biết bao...

Dù trải qua nhiều năm khắc nghiệt, nhưng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi của hai người mới ấm áp làm sao.. đơn giản nhưng thật phong phú... Chỉ tiếc rằng...

Ánh mắt Băng Băng trở nên nhu hòa, cô ôm lấy mặt Triệt, kéo đầu cậu chạm trán mình, thấp giọng :

- Tân Triệt... Cái chết rồi ai cũng sẽ trải qua thôi. Chuyện đã qua phải cố quên đi mà sống tốt biết chưa . Khi em chết, anh phải kiếm tìm một người vợ đảm đang mà chăm lo cho anh...

Tân Triệt đột nhiên bóp chặt bả vai Băng Băng, gương mặt tức giận rõ ràng :

- Băng Băng ! Trừ bỏ em ra, anh còn có thể tìm ai được kia chứ !! – Triệt nóng nảy kéo cô vào lòng – Anh nhất định không thích người khác, em là độc nhất vô nhị mà...

- Triệt... - Băng Băng vùi vào ngực cậu, vành mắt dần đỏ ửng.

- Em cưới anh được chứ ?

- Sao...??

- Ngày mai, không , tối nay cũng được, anh muốn ta làm đám cưới, anh cần em, anh muốn dù thế nào em vẫn là của anh !!

- Triệt à...em không thể sống

- Anh không quan tâm !!!

- Triệt..
- Bắng Bắng em đồng ý được không ? Một lần nữa thôi..vì anh
- Em... Thôi được rồi ...
- Cám ơn em... - Triệt ôm lấy Bắng Bắng , mắt dần hơi sưng – Cám ơn em vì đã đến bên anh.....

.....

Cuộc đời, đáng buồn nhất là khi ta gặp được một người rất đặc biệt, nhưng lại hiểu rằng không thể nào mãi mãi ở bên người ấy. Rồi Không sớm thì muộn, ta cũng buộc phải buông tay.....

.....

Nhà thờ ven biển

- Chị Bắng Bắng, chị thực sự đẹp lắm đó – Tiểu Kỳ nắm chặt bàn tay của Bắng Bắng. Hôm nay, cô sẽ là phụ dâu, là người sẽ dẫn Bắng Bắng trao tận tay chú rể.
- Thật sao ? – Bắng Bắng khẽ mỉm cười. Cô cũng muốn xem mình trông thế nào. Nhưng thật sự là không thể...
- Đúng vậy, hì – Chưa dứt, tiếng chuông vang lên, nhạc dạo đội khắp nơi , báo lễ bắt đầu. – Chị, tới giờ rồi, nào, ta vào thôi nhé, giữ tay em.
- Ừm...

[CÁCH]

Cửa mở ra, một đợt mưa hoa đổ xuống rực rỡ. Mùi hương này, quả là hoa hồng đi. Bắng Bắng khẽ ngửi mùi hương thoảng, bước đi cẩn thận lên phía trước. Sau một đoạn cô cảm nhận tay mình đã truyền tới người khác, bàn tay này hảo ấm áp, thân quen làm sao...

- Bắng Bắng của anh , hôm nay em thật sự rất đẹp....

.....

- Các con có đồng ý sẽ mãi ở bên nhau, dù nghèo khổ hay sung túc, dù bệnh tật hay khỏe mạnh, vẫn sẽ mãi hướng về nhau, yêu thương nhau hết đời ? – Giọng cha xứ
- Tôi xin thề ! Tôi, Hải Tân Triệt, xin thề sẽ yêu thương che chở Nguyệt Bắng Bắng suốt đời này. – Triệt nắm tay Bắng Bắng giơ lên thể hiện ý tuyên thề.
- Còn cô Nguyệt Bắng Bắng, cô có thề sẽ yêu chồng mình suốt đời ?
- Có – Bắng Bắng bắt giắc mỉm cười

Triệt nhìn gương mặt hồng hồng của cô, tâm trạng chợt nhẹ nhàng đi mấy phần. Cậu thật hạnh phúc.

- Vậy ta trao nhẫn này cho các con, hãy đeo vào , nhờ Thiên Chúa chứng giám cho các con, để tình yêu của các con sẽ luôn được Chúa giữ gìn

Triệt nhận cặp nhẫn, tự đeo vào tay mình, còn một chiếc thì đeo vào ngón của Bắng Bắng

- Từ nay 2 con chính thức là vợ chồng. Xin Thiên Chúa ban phước lành cho gia đình các con. Amen.

Giọng cha xứ vừa kết thúc, hai người quay lại cười với quan khách, tiếng vỗ tay chúc mừng vang lên không ngớt.

[RẦM]

- Aaaaaaaaaaaaaaa, cô dâu té rồi !!!!
- Mau đỡ dậy nhanh lên
- Chuyện gì xảy ra vậy chứ

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

- .....

Triệt cùng Tiểu Kỳ xanh mặt nhào tới đỡ Bằng BẮng lên, hơi thở cô dồn dập quá.

- Bằng BẮng, em làm sao vậy ?? Đừng làm anh sợ mà, Bằng BẮng !! – Triệt ra sức giỡn người cô

- Huhuhu, chị ơi, đừng mà, chị khỏe nhanh đi chị ơi huhu – Tiểu Kỳ nước mắt rơi không ngớt , nắm váy áo cô

- Triệt...em...muốn ...ra ngoài...em...không..sao.... – Bằng Bằng nín áo Triệt, thều thào.

- Được...anh ...anh đưa em ra.... – Triệt bế xốc Bằng BẮng lên chạy ra ngoài. Mặc cho tiếng xôn xao của mọi người.

.....

- Triệt công em...nhé...như khi...nhỏ ấy....

- Được rồi.... – Triệt giọng nghẹn lên, thay tư thế công cô lên, rồi tiếp tục bước ven bờ biển. Bước đi , trong im lặng...

- ....Nghĩ lại... em cũng...thật hạnh phúc....em...có anh....có Kỳ Kỳ....Có cha....và anh Nhân nữa....ai cũng ...yêu thương em....

- ..... – Khóe mắt Triệt bỗng cay xè

- Anh biết không...trong mỗi...giây phút...em...đều yêu anh...

- ....ừm- Triệt gật đầu, lệ theo đó mà lăn xuống - anh biết...bởi vì...anh cũng thế

- ...Cám ơn anh.... – Mắt Bằng BẮng dần trĩu xuống, nặng, như đeo chì vậy... - Em...muốn chớp mắt một lát... - Cô khẽ cười – Anh muốn ngủ ...khi nghe giọng...của anh...Anh kể em...nghe đi... mai..chúng ta sẽ...làm gì...

- Mai sao....- Bước chân Triệt như nặng hơn, bước đi cứng ngắt, tim cậu không khỏi thất lại

- Ngày mai...khi tỉnh dậy, việc đầu tiên là anh sẽ nghĩ về em...sau đó...anh sẽ... - Triệt nghẹn ngào, hít một hơi thật sâu – Em buồn ngủ lắm à ?

- ....Vâng... -

- Rồi...sau đó...anh sẽ gọi điện báo tin ta đám cưới – Triệt cố lấy hơi - ....rồi ta sẽ ăn cơm...cùng nhau...cùng xem phim... và...

[Xoạt]

Bàn tay ôm lấy cổ Triệt chợt rơi xuống . Lạnh ngắt....

Triệt cứng đờ, hơi thở dồn dập đến nghẹn

Tim, đau,đau quá

- Bằng Bằng .....

- .....

- Bằng...Bằng à....

- .....

- Anh yêu em.....

- Anh..... thật sự rất yêu em.....

Triệt lảng người, đôi môi mím chặt, nước mắt cứ tí tách rơi, thấm vào mảng cát vàng, cậu không thở được...

- Anh yêu em...yêu em nhiều lắm....em biết mà, phải không ?

- ...Băng Băng...em hiểu anh, phải không ...?

Ha...hức...hức... ..hức —Tiếng nước khê của Triệt như ngàn mũi dao tự đâm vào tim... Chấm hết rồi sao...

Triệt quệt nước mắt, vén lấy mái tóc của Băng Băng, rồi lại tiếp tục bước :

- Băng Băng, trưa nay chúng ta sẽ ăn gì nhỉ ? ... Băng Băng, ta có nên nghỉ ngơi sau bữa trưa không ?... Băng Băng à ?...

- Băng Băng...hay ta đi dạo nhé...anh sẽ...đưa em tới nơi em thích nhất.... Băng Băng...

- Buổi tối, chúng ta...sẽ đốt lửa...rồi cùng...uống rượu...mừng đêm tân hôn.... Ta sẽ đi tuần trăng mật chứ ??
... BĂNG BĂNG...

- ...

- Băng ...Băng.... – Triệt nghiêng răng, đôi chân bước xiêu vẹo rồi khụy xuống, Băng Băng, vẫn ở trên lưng...

- Băng Băng...anh yêu em...kiếp này...mãi yêu....em....

.....O.....O.....

Dẫu sau này thế nào, anh vẫn mãi nhớ về em, người con gái xinh đẹp, người vợ tuyệt vời nhất của anh...
Kiếp này tình không trọn vẹn, mong rằng kiếp sau, nếu còn duyên còn nợ, anh sẽ lại ở bên em, sẽ mãi mãi không vuột mất em thêm lần nữa...

Trên thiên đường em có nhớ anh không ? Trời về đêm lạnh, em nhớ mặc áo ấm nhé.....

—————HOÀN—————

cuối cùng cũng hết nha, thật xin lỗi vì đã kéo dài thời gian tới tận bi giờ mới xong truyện, cũng cảm ơn m.n đã theo dõi bộ truyện, mong rằng những bộ truyện sau của mình cũng được quan tâm như vậy . Chân thành cảm ơn rất nhiều :]]] * tung hoa *

Mặc dù ending hơi buồn nhưng thiệt là mình không chảy một giọt nước mắt nào hết a~ * lải nhải *

Những bộ tiếp , dự định sẽ viết ạ :

♫ Con vịt xấu xí, em đã hóa thiên nga rồi sao ?

♫ Chuyện tình vòng du (xuyên game á)

Thank for reading Q v Q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kul-boy-dep-gai>